

எரிமலை

பெப்ரவரி 1999

எரிமலை ஆசிரியர் அவர் கட்டு.

வணக்கம்

தங்கள் இதழ்கள் வருகின்றன. மிக்க பயனுள்ளவையாக உள்ளன. 2000 ஆண்டுக்குள் ஈழ விவகாரத்திற்கு ஒரு முடிவு காணவேண்டும். பிரான்சில் வாழும் எம் புதுச்சேரி மாநில மக்கள் தமிழ் படிப்பது தேவையற்றது என மற்ற ஐரோப்பிய மொழிகள் படிக்கின்றனர். இங்குள்ள பிரெஞ்சுக் கல்லூரியில் (பிரெஞ்சு அரசு நடத்துவது) படிக்கும் நூறு வீதமான மாணவர்கள் படிக்க விரும்பவில்லை. 160 ஆண்டுகளாக இங்கு தமிழ் கற்பித்து வந்தனர். பிரான்சிலுள்ள தமிழர்கள் அனைவரும் இதற்குப் போராட வேண்டும். புதுச்சேரியிலுள்ள துபாய் குழந்தைகள் பவார் பிரெஞ்சு அரசு பேரரசாக பாரீஸ் வந்து 4 மாதம் தங்கினார். உங்கள் அலுவலகம் செல்லச் சொன்னேன். புதுச்சேரியிலுள்ள தமிழர்களை விட ஈழத்தமிழர்கள் மிக்க அன்பும் பொறுப்பும் ஒழுங்கும் உள்ளவர்களாக உள்ளனர் என்று கூறினார். பல ஈழத்தமிழர் இளைஞர்களையும், இளம் பெண்களையும் சந்தித்ததாகக் கூறினார்.

ஈழத்துச் செய்திகளை உடனுக்குடன் படிக்கமுடியவில்லை. 15 நாட்களுக்கு ஒருமுறை வரும் தென்செய்தியை படிப்பேன். நீங்கள் எனக்கு உடனுக்குடன் எரிமலை இதழை அனுப்பக்கூடாதா ஐயா.

முல்லைத்தீவு தாக்குதல், வீடியோ படம் பார்த்தேன். இப்போது கிளிநொச்சி தாக்குதல் வீடியோ படம் ஒருவரிடம் கேட்டுள்ளோம். இன்னும் வரவில்லை என்றார்.

புலிகளின் தாகம்
தமிழீழத் தாயகம்
நன்றி ஐயா

வி. பிரபாகரன் தாஸன்
முத்திரையார் பாளையம்
புதுச்சேரி
தமிழ்நாடு

அக்கறைப்பூக்கள்

தமிழ்த்திரு எரிமலை ஆசிரியர் அவர்களுக்கு,
வணக்கம்.

நண்பர் ஒருவர் அனுப்பிய எரிமலை புத்தகத்தை படித்தேன் ஐயா. "ஐலை 98 நாற்பது ஆண்டுகளும் தமிழர்களும்" என்ற தலைப்பில் வந்த செய்தியை படித்தேன். ஐயா, 1958-ஐலன் சிங்கள தேசத்தை உருவாக்கும் சட்டம், 1958, 77, 81, 83 கலவரங்கள் போன்ற செய்தியை படித்தேன். மனவேதனையாக இருக்குதல்யா. தமிழ் இனத்தை எப்படியெல்லாம் திட்டமிட்டு நயவஞ்சகமாக ஏமாற்றி அழித்து இருக்கிறார்கள்

திருத்தம்

1999 ஜனவரி மாத எரிமலை இதழில் யாழ்ப்பாண உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு இனக்கொலைகளின் 25-வது ஆண்டு நினைவு கட்டுரையில் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் கொல்லப்பட்ட தமிழர்களின் எண்ணிக்கை 9 என்பதற்குப் பதிலாக 100000 என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சிங்கள வெறிபிடித்த நாய்கள்.

400 ஆண்டு காலமாக அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் இந்த தமிழ் இனத்தை மீட்க வேண்டும். தமிழனுக்கு ஒரு நாடு இல்லை. தமிழ் மொழி ஆட்சி மொழியாக வேண்டும். தமிழன் குரல் ஐ.நா சபையில் ஒலிக்க வேண்டும். தமிழனுக்கு எங்கு இன்னல் நேர்ந்தாலும் அவனுக்கு ஒரு குரல் கொடுக்க சர்வவல்லமை படைத்த ஒரு தமிழன் நாடு ஒன்று வேண்டும் என்று எண்ணியது யார் அவர்தான் திரு. வே. பிரபாகரன்.

தமிழன் என்று சொல்கிறான், தமிழ் இனத்தின் தலைவன் என்றும் கூட சொல்கிறான். ஆனால் தமிழ் இனத்துக்கு என்ன செய்தான். ஒட்டைப் பெருக்கிக் கொண்டு அதிகாரத்துக்கு வருகிறான். ஆட்சி கட்டிலில் அமர்ந்தவுடன் புத்தி பேதலித்துப் போகிறது. தமிழாவது இனமாவது. தான் சம்பாதித்தால் போதும் என்று எண்ணுகிறான். தில்லி ஏகாதிபத்தியத்துக்கு அடிமை நாய்போல் இருக்கிறான்.

தமிழ் இனத்தின் தலைவன் என்று தன்னைத்தானே சொல்லிக் கொள்ளக்கூடாது. தலைவன் என்று தமிழ் இனம் சொல்ல வேண்டும். அந்த வகையில் பார்த்தால் இன்று தமிழ் இனத்தின் தலைவன் என்று உலகமே சொல்லும் அளவிற்கு இருப்பவர் தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் திரு. வே. பிரபாகரன் அவர்களே. பிரபாகரன் என்றால் தமிழர்கள், தமிழர்கள் என்றால் பிரபாகரன் என்று பொருள்.

05.01.99 அன்று 26 தமிழர்களுக்கு ஆதரவாக கார்த்திகேயனை எதிர்த்து சென்னையில் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தோம். நான் புதுச்சேரியிலிருந்து சென்றேன்.

வி. காமராஜ்
தமிழ்நாடு

உள்ளே...

யுத்தத்தை முடிக்க சமாதானம்
சமாதானத்தை முடிக்க யுத்தம்
பக்கம்- 04

பிரித்தானிய ஆயுத
விநியோகம்
பக்கம்- 08

இன்று நடக்கும் யுத்தம்
பக்கம்- 10

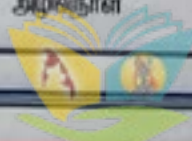
சந்திரிகா அரகக்கு
கதிர்காமரின் சேவை
பக்கம்- 14

கிழக்குத் தீமோர்

பக்கம்- 28

- ★ தமிழீழத்தைக் காப்போம் பக்கம் - 19
- ★ யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வு பக்கம் - 20
- ★ சிறுகதை - நீளக்கொம்பன் பக்கம் - 32
- ★ அதிகால இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு பக்கம் - 34
- ★ சிறுகதை - அழிவுநாள் பக்கம் - 40

சமாதானத்தை நான் ஆக்கபூர்வமாக
விரும்புகிறேன். எனது மக்கள் நிம்மதியாக,
சமாதானமாக, சுதந்திரமாக, கௌரவமாக
வாழவேண்டும் என்பதே எனது
ஆன்மீக இலட்சியம்

தமிழ் ஆவணக்களம்
TamilEalam Archive
மேதகு வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன்
தேசியக் கலைவர்

எரிமலை

கலை பண்பாட்டு
அரசியல் சமூக ஏடு

★

பதினெட்டாம் ஆண்டு
பெப்ரவரி

1999

★

ஆக்கங்கள்
அபிப்பிராயங்கள்
மற்றும் தொடர்புகட்கு

★

எரிமலை

தாய்மண் வெளியீடு
தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு
C/O T.C.C-France,
341, Rue des Pyrenees,
75020 Paris.
Tel: 01 - 43 58 11 42

வயம்பா - செம்மணி - சந்திரிகா

ஆரம்பமாகவுள்ள ஐக்கியநாடுகள் சபை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு முன் கடும் விமர்சனத்திற்கும், கண்டனத்திற்கும் உரிய அரசாக சிறீலங்கா ஆதாரங்களுடன் குற்றவாளிக்கூண்டில் திறுத்தப் பட்டுள்ளது. தமிழர்கள் மீதான இனப்படுகொலைகளை திறன்பட்ட பாய்புரைகள் மூலம் முடிமறைத்து தீவிர புலி எதிர்ப்பு பாய்புரைகள் மூலம் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முனைந்த சந்திரிகா அரசு "வயம்பா" (வடமேற்கு மாகாணசபை) தேர்தல்களில் கட்டவிழ்த்து விட்ட ஜனநாயக விளோத வன்முறை மூலம் நிர்வகண்படுத்தப்பட்டு விட்டது.

சீங்கள தேசியம் வன்முறைகளின் இருளில் தட்டுத்தடுமாறி சீதைய ஆரம்பித்துள்ளமையை எதிர்வுகூறும் நிகழ்வாக வயம்பா தேர்தல் வன்முறைகள் திகழ்கின்றன. உலக சமூகம் இவ் வன்முறையை ஆழமாக அவதானித்துள்ளமையை சகிக்கமுடியாத சர்வதேச நாடுகளை எச்சரிக்கும் அறிவிப்புக்களை சிறீலங்கா வெளிவிவகார அமைச்சு விடுத்தமையானது தன் இராஜ கத்திரி பாய்புரைத் திட்டங்கள் குழப்பத்திற்குள் தள்ளப்பட்டுள்ளமையை சிறீலங்கா ஒப்புக் கொண்டமைக்கு ஆதாரமாகும்.

இதன் மற்றுமிமாத ஆதாரமே செம்மணி புதைகுழி விவகாரத் தினை தனது பாய்புரை நோக்கிற்காக சிறீலங்கா பாவிக்கத் தொடங்கியமையாகும். செம்மணி புதைகுழிகளைத் திறப்பதற்கான முன் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வரும் சிறீலங்காவின் யாழ் நதவான் இதுவரை அதனை திறப்பதற்கான திகதையையே அல்லது வரீமுறைகளையே அறிவிக்கவில்லை. வெறுமனே மாசி 5-ம் திகதி நீதிமன்றம் மீளக் கூடி விவகாரத்தை ஆராயும் என்றதான் அறிவித்திருந்தார். ஆனால் கதிர்காமம் மாசி 5-ம் திகதி புதைகுழிகள் கிளறப்படவுள்ளதாக அறிவித்து அதனை பாண்டவரிடுவதற்கு உலக அவதானிகளை கேட்டிருந்ததுடன் தன்னையும், தனது தலைவியையும் போர்க்குற்றங்களிலிருந்து பாதுகாக்க முற்பட்டார். ஆனால் உண்மை வெளிக்கொண்டுவரப்பட்டபோது இனிவரீ அரசு வெறும் அறிக்கை ஒன்றின் மூலம் அதனை சரிசெய்ய முனைகிறது. இந்தநடவடிக்கை ஐ.நா. மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு முன் புதைகுழிகள் பற்றிய குற்றச்சாட்டுக்களுக்கு தப்புவதற்காக கதிர்காமம் எடுக்க முடியாதும்.

இன்று எவருமே காப்பாற்ற முடியாத இனிவரீ கலைமையாக சந்திரிகா நிகழவணமாவதும் வேளையில் புகலிடத் தமிழர்கள் இவ் கொடுங்கோல் அரசை அழப்பவப்படுத்த தொடர்பேறப்பட்டவகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். போர் முனையில் சந்திரிகா அரசின் பிரதான பலத்தை புலிகள் சிதைத்து வருகையில் சர்வதேச முனையில் அதன் கத்திரோபாயங்களை நாம் சிதறடிக்கவேண்டும் என எல்

யுத்தத்தை முடிக்க

சமாதானம்

னிக்கப்படுகின்றது.

இதில் இன்னொரு விடயம் அடங்கியிருக்கின்றது. கடந்த வருடம் இதே காலப்பகுதியில், கண்டி தலதாமாளிகை மீதான குண்டுத் தாக்குதல் இடம்பெற்றதையடுத்து, இதற்குப் பொறுப்பானவர்கள் யார் என்ற நீதிவிசாரணை முடிவுகளுக்குக் காத்திராமல், அடுத்த ஓரிரு தினங்களில் புத்த பிக்குகளின் வலியுறுத்தலுக்கு அமைய சிறிலங்கா அரசு விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பை தடைசெய்யப்பட்ட அமைப்பாக அறிவித்தது. விடுதலைப்புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை கூடாது அவர்கள் முற்றாக அழிக்கப்படவேண்டியவர்கள் என்ற யதார்த்தத்திற்குப் புறம்பான, அறிவுபூர்வமற்ற கடுமையான நிலைப்பாட்டை பௌத்த பிக்குகளில் ஒருசாராரும், சிங்களக் கடும் தேசியவாதிகளும்

கொண்டிருந்தனர். வெளிநாடுகள் சில மேற்கொண்ட சமாதான முயற்சிகள் கூட, இத்தீவிர கடும்போக்காளர்களின் கடுமையான எதிர்ப்பைச் சம்பாதித்தன. கூடவே, இதற்கெதிரான போராட்டங்களைக்கூட அவர்கள் மேற்கொண்டனர்.

விடுதலைப்புலிகளின் ஆயுதங்கள் களையப்பட்டு, அவர்கள் பலவீனப்படுத்தப்பட்ட பின்பு, தமிழீழ விடுதலைக் கோட்பாட்டைக் கைவிட்ட பின்பே அவர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை மேற்கொள்ளப்படவேண்டும் என்பதே, மேற்படி கடும்போக்காளர்களின் தீவிர நிலைப்பாடாக இருந்து வருகின்றது.

இந்த நெருக்கடி நிலைக்கு மத்தியிலேயே, கடந்த வருடம் மையப்பகுதியில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சியைச் சேர்ந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்

மீண்டும் சமாதானம் பற்றிய பேச்சுக்கள் கிளம்பியிருக்கின்றன. பெப்ரவரி மாதம் இரண்டாம் வாரம் சர்வமதத் தலைவர்கள் கொண்ட சமாதானக்குழு வன்னிசென்று, விடுதலைப்புலிகளின் அரசியல்துறையைச் சார்ந்த முக்கிய உறுப்பினர்களைக் கண்டு பேசித் திரும்பியதையடுத்து, இந்தச் சமாதானம் குறித்தான செய்திகள் சற்று கூடுதல் கவனத்தைப் பெறுகின்றன. அப்படி ஒரு நூதனமான விடயங்களும் இங்கு இடம்பெறவில்லை என்றபோதும், பேச்சுவார்த்தை சமாதானம் குறித்து சிங்கள மக்கள் ஒரு சாராரிடத்திலே இந்த மதத்தலைவர்களின் வன்னி விஜயம் சற்று எதிர்பார்ப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது என்றே அவதா

ஜெயலலிதா ஜெயவர்த்தனாவின் மரு விஜயம் சிங்களப்பகுதியில் பெரும் பரபரப்பை கிளறிவிட்டது. தடை செய்யப்பட்ட விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பைச் சந்தித்து வந்துள்ளார் என, சிறீலங்கா ஆட்சிபீடம் எம்பிக் குறித்தது. அவரை, புலனாய்வுத்துறை பலமணிநேரம் தடுத்துவைத்து விசாரித்தது. பின் அவரை விடுதலை செய்தது. ஆனால், அவருடன் சென்ற குற்றத்திற்காக தமிழரான செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் வாகனச் சாரதி, பல மாதங்கள் தடுத்துவைக்கப்பட்டு விசாரிக்கப்பட்டுள்ளார்.

விடுதலைப்புலிகளுடன் சேர்ந்து,

சமாதானத்தைக் காண யுத்தம்

ஐக்கியநேசியக் கட்சி ஆட்சிக்கவிழ்ப்பில் ஈடுபட நாசகாரத்திட்டம் வகுத்துள்ளது என்றெல்லாம் கூறி சந்திரிகா தலைமையிலான ஆளும் பொதுசன ஐக்கிய முன்னணி, இச்சந்தர்ப்பத்தில் தனது நேர்தல் லாபங்களுக்கு பயன்படுத்த கடுமையாக முயற்சி செய்தது.

இந்திலையிலேயே, பெளத்த பிக்குகள், கிறிஸ்தவ மதத்தலைவர்கள், மற்றும் முக்கிய பிரமுகர்கள் விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குச் சென்று விடுதலைப் புலிகளைச் சந்தித்து கொழும்பு நிரும்பி யுள்ளனர்.

வர்த்தக தலைவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட சமாதான முயற்சியாக இருந்தாலும், சர்வமதத்தலைவர்கள் மேற்கொண்டுள்ள தற்போதைய சமாதான முயற்சியாக இருந்தாலும், யாவும் யுத்தத்தின் அதிவு தென்பகுதியையும் சென்றடைந்திருப்பதின் எதிர்விளைவே என கொழும்புப் பத்திரிகைகள் குறிப்பிடுவது நூறுவீதம் உண்மையாக இருக்கின்றபோதும், இந்த யதார்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டு இதற்குடாக ஒரு சமாதானத்தைக் காண சிங்கள அரசியல் தலைமை எவ்வளவு தூரம் துணிவுடன் முன்வரும் என்பது கேள்விக்குறியே.

ஒருவருட பூர்த்திக்கு, சத்தியாக்ரிகம் நடத்தி, விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராகவும், தமிழ்மக்களுக்கு எதிராகவும் இனத்துழிவாகக் கருத்துக்களை

கண்டித்துக் குண்டித் திட்டத்தைக் கண்டிப்பும், பெளத்த பிக்குகளும், இனவாதிகளும், சமாதானத்திற்கு எதிரான எதிர்ப்பியக்கம் நடத்த, இன்னொரு சாராரோ சமா

கண்டித்துக் குண்டித் திட்டத்தைக் கண்டிப்பும், பெளத்த பிக்குகளும், இனவாதிகளும், சமாதானத்திற்கு எதிரான எதிர்ப்பியக்கம் நடத்த, இன்னொரு சாராரோ சமா

TamilEelam Archive இனவாதிகளும், சமாதானத்திற்கு எதிரான எதிர்ப்பியக்கம் நடத்த, இன்னொரு சாராரோ சமா

சுயபு

தானப் பயணத்தை மேற்கொண்டிருக்கின்றனர்.

இந்த சமாதான விஜயத்தை கண்டிக்க, சில தீவிர சிங்களவாதிகள் தலைப்படக்கூடும் என்றபோதும், இதுவிடயத்தை ஆளும் கட்சி அரசியலாக்க முயலாது. ஏனெனில், இதில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அரசியல்வாதிகள் அல்லர் மதத்தலைவர்கள்.

இதில் இன்னொருவிதமான அபிப்பிராயமும் இச்செய்தியூடு பரவியிருப்பதும் கவனத்திற்குரியதே. அதாவது, அரசாங்கத்தின் மறைமுகமான ஆதரவுடனேயே, சர்வமதத்தலைவர்களின் வன்னி விஜயம் அமைந்திருப்பதாக அபிப்பிராயங்கள் பரவியிருக்கின்றன.

எதுவாக இருப்பினும் விடுதலைப் புலிகளைத் தடைசெய்யப்பட்ட இயக்கமாக அறிவித்து ஒதுக்கிவைத்து விட்டு எதுவுமே சாத்தியப்படாது என்பது காலம்கூடந்தாடுகின்றும் புரிந்து கொள்ளப்படவேண்டிய உண்மை என்பதை சிங்களம் இதன்மூலம் உணர்ந்துகொள்ளக்கூடும். தமிழ் மக்களும் விடுதலைப் புலிகளும் பௌத்த பிக்குகள், சமாதானத்திற்கு விரோதமானவர்கள் என்ற கருத்தில் இருப்பதாகவும், அக்கருத்தை மாற்றுவதற்கு தமது வன்னி விஜயம் உதவியிருப்பதாகவும் வன்னி சென்று திரும்பிய பௌத்த பிக்குகள் பத்திரிகையாளரிடம் தெரிவித்துள்ளனர்.

கூடந்த வருடம் கொழும்பைச் சேர்ந்த வர்த்தகத் தலைவர்களாலும் ஒரு சமாதான முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதன் ஆரம்ப ஆர்ப்பாட்டம் பரபரப்புக்கு ஏற்ப அந்த முயற்சி சிறிதும் வெற்றியளிக்கவில்லை. அது அப்படியே சத்திமீது சத்தமின்றி அடங்கிக்கிடக்கின்றது.

இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வுகாண, இரு பிரதான சிங்களக்கட்சிகளையும் ஒத்தகருத்துக்கு வரவைத்து உடன்பாடு காணவைப்பதென்பது வர்த்தகத் தலைவர்களின் முதலாவது பிரதான நிகழ்ச்சித்திட்டமாக இருந்தது. பொருளாதாரத் தடையாலும் நிவாரணவெட்டாலும் நெருக்கடிக்குள்ளாக இருக்கும் வன்னிவாழ் தமிழ்மக்களின் உணவுத்தேவைவலியை நிவர்த்தி செய்ய உடனடியாக காரி

**இராணுவ ஆக்கிரமிப்பும்,
அழுத்தங்களும்ற்ற
பொருளாதாரத்
தடைகளற்ற,
இயல்புவாழ்க்கையில்
இருந்து, தமிழ்மக்களின்
சமத்துவமான
சுதந்திரவாழ்வு குறித்த
பேச்சுவார்த்தைக்கு
விடுதலைப்புலிகள்
தயாராகவே
இருக்கின்றனர் என
அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.**

யத்தில் இறங்கப்போவதாகவும் வர்த்தகத் தலைவர்கள் அறிவித்தனர். இதுவும் அவர்களின் சமாதான நிகழ்ச்சித்திட்டத்தில் முக்கியம் பெற்றதாக அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் இதுவரை அப்படி எதுவுமே நடக்கவில்லை.

இப்பொழுது வர்த்தகத் தலைவர்களின் அதிதீவிர கவலை யாதெனில், தென்பகுதியிலாவது அமைதி நிலவவேண்டும் என்பது நடந்து முடிந்த வடமேல்மாகாணசபைத் தேர்தல் வன்முறைகள் அவர்களை சற்று அச்சப்படுத்தியிருக்கக்கூடும். பிச்சைவேண்டாம் நாயைப் பிடி என்பது கணக்காய், விடுதலைப்புலிகளுடன் பேசி வன்முறைக் கலாச்சாரத்தை பரவவிட்டு சிங்கள இனத்திற்குள் குத்துவெட்டுகள் அழிவுகளை ஏற்படுத்தாதீர்கள் என்பதே அவர்களின் தற்போதைய கோரிக்கையாக உள்ளது. அந்த மட்டில், உள்விட்டுப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதே அவர்களது தற்போதைய பணியாக இருக்கக்கூடும்.

வர்த்தகத் தலைவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட சமாதான முயற்சியாக இருந்தாலும், சர்வமதத்தலைவர்கள் மேற்கொண்டுள்ள தற்போதைய சமாதான முயற்சியாக இருந்தாலும், யாரும் யுத்தத்தின் அதிர்வு தென்பகுதியையும் சென்றடைந்திருப்ப

தின் எதிர்விளைவே என கொழும்புப் பத்திரிகைகள் குறிப்பிடுவது நூறுவீதம் உண்மையாக இருக்கின்றபோதும், இந்த யதார்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டு இதற்குடாக ஒரு சமாதானத்தைக் காண சிங்கள அரசியல் தலைமை எவ்வளவு தூரம் துணிவுடன் முன்வரும் என்பது கேள்விக்குறியே. சிங்களக் கட்சிகள், எதிர்க்கட்சியினரின் எதிர்ப்பிரச்சாரத்திற்கு பிடிக்கொடுக்காமலே தமது நகர்வுகளை மேற்கொள்ள வினைவதால் யாவும் ஒரு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் ஒரு சுழற்சி முறையிலேயே அமையப்பெறும். இவர்கள் விட்டதில் இருந்து, அவர்களும் அவர்கள் விட்டதில் இருந்து இவர்களுமாக ஒரு வாரோட்டம்போல யாவும் அழிவைநோக்கியே நகரும்.

விடுதலைப் புலிகளைப் பொறுத்தவரை, இந்தச் சமாதானவிடயத்தில் மிகத் தெளிவான நிலைப்பாட்டை அறிவித்திருக்கின்றனர். மக்களின் இயல்புவாழ்க்கையில் தொடங்கி அரசியல் அபிலாஷைகள் என்பது வரை, சமாதான நகர்வின் நிகழ்ச்சித்திட்டம் அமையப் பெறவேண்டும் என்பதில் தெளிவாக இருக்கின்றனர். இராணுவ ஆக்கிரமிப்பும், அழுத்தங்களும்ற்ற பொருளாதாரத் தடைகளற்ற, இயல்புவாழ்க்கையில் இருந்து, தமிழ்மக்களின் சமத்துவமான சுதந்திரவாழ்வு குறித்த பேச்சுவார்த்தைக்கு விடுதலைப்புலிகள் தயாராகவே இருக்கின்றனர் என அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இராணுவ முகாம்களை அகற்றி, மக்களை மீளக் குடியேற அனுமதித்து, அவர்களின் இயல்புவாழ்க்கைக்கு வழிவிட்டு, மனிதவிரோதக் காரியங்களான உணவு பொருளாதாரத்தடைகளைக் கைவிட்டு, ஒரு நல்லெண்ணெய் சூழ்நிலையில், அரசாங்கம் பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பிக்குமா? அச்சூழ்நிலையை உருவாக்க அரசாங்கத்திற்கும் எதிர்க்கட்சியினருக்கும் அழுத்தங்கொடுக்க, சமாதானப் பேச்சுக்கள் மலர சாத்தியமிருக்கின்றது என்பதே விடுதலைப்புலிகளின் செய்தியாக இருக்கின்றது.

நான் விழித்துக் கொண்டேன்

தமிழ்மாறன்

இரவுகளில் திடீரென நான்
விழித்துக் கொள்கிறேன்
சப்பாத்து கால்களின் சத்தங்கள்
என்னை அச்சுறுத்துகின்றன
இன்று யார் யாரோ
பாசத்தோடு பழகிய
முகங்களின் உயிர்த்துடிப்பு நின்று
உடல் சிதைக்கப்படுமோ
கண்ணீரில்த்தான் சில வரிகள்
எழுத முடிகின்றது
மருந்துகள் இல்லாது இங்கே
மனிதர்கள் மரணித்துப் போகின்றார்கள்
மழலைகள் பசியாறும்பால்
மாக்களும்
கண்ணீர்வெடிப் பொருக்கானாம்
வானம் கறுத்து கண்ணீர்
சொரிகின்றது கடல்
அலைகள் கரைகளில் மோதிடும்
போதினில் சோகம்
பாடுகின்றது காலை விடியும்
போதெல்லாம் பூக்கள்
மலர மறுக்கின்றன இங்கே
மனிதர்களின் இதயத்துடிப்பு
மெல்ல நின்றுவிடுமோ என்ற
அச்சத்தினால்
நான் விழித்துக் கொண்டேன்
தீ காயங்கள் எண்ணில் படமுன்
விலங்குகள் என்
கரங்களில் சூட்டப்படு முன்
விடுதலைப் பாதையில் பயணம்
தொடர்வதற்காய்
ஏனையோரும் விழித்துக்
கொள்வார்கள்
என்ற நம்பிக்கையுடன்

என் முற்றமெங்கே

முல்லைக் கோணேஸ்

“பொங்கலிட வேண்டும்”

பிள்ளைகள் பிடிவாதமாயிருந்தனர்
நிவாரணமாய்க் கொடுத்த
அரிசியிலும் சீனியிலும்
பொங்கி விடலாமென்று
மனைவி தீர்மானித்தாள்
ஆனால் பொங்குவதெங்கே
“தொட்டில் கட்டுமட்டும்
குந்திவிட்டுப் போய்விடுங்கள்”
வீட்டுக்காரர் வரையறுத்தது,
ஞாபகங்களில் உறைத்தது.
அதுவும் சரிதான்.....
என் வீடெங்கே?
விடியும் வேலையதில்
சூரியனின் செங்கதிர்கள்
தரைதடவும் என் முற்றமெங்கே
நானெங்கே?
பகைப் பேய்களின்
பாதம்பட்டுக் கறை படிந்த
என் முற்றம்,
களங்கமெல்லாம்
சலவை செய்து
சுதந்திரதேவியின் குடியிருப்பாய்
என்று மாறுமோ?
வந்த இருள் நீக்கி
விடுதலையின்
வெளிச்சத்துக்கு
எப்போது விலாசம்
எழுதுகிறோனோ
அவலங்களை எல்லாம்
அடியோடு வேரறுத்து
ஆழக் கிடங்கு வெட்டி
புதைக்கும் நாளெதுவோ - அதுவே
நானெங்குப் பொங்கல் திருநாள்

பிரித்தானிய ஆயுத விற்பனையாளர்கள்

1993ம் மாதம்

பிரித்தானியாவின் ஆயுத தளபாட விநியோகங்களுக்குப் பொறுப்பான அமைச்சர் ஜொனாதன் அற்கின் (Jonathan Aitken) பி.பி.சி-க்கு அளித்த சிறப்புப் பேட்டி ஒன்றில் சிறீலங்காவுக்கு ஆயுத தளபாடங்களை விநியோகிப்பதற்கான அனுமதியை (Licence) பிரித்தானியாவின் அண்மைக்கால வரலாறு வழங்கவில்லை யென அழுத்தம் திருத்தமாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஆனால் இன்று ரொலி மிளேயரின் தொழிற்கட்சி இந்த ஒரு வருட காலத்தில் 67 இராணுவ தளபாடங்களுக்கான அனுமதிகளை சிறீலங்காவுக்கு வழங்கியுள்ளதென அறிவிக்கப்படுகிறது. இந்தியா, துருக்கி, பாகிஸ்தான் போன்ற பெரிய இராணுவத்தினைக் கொண்ட நாடுகளுக்கு அடுத்த இடத்தில் சிறீலங்கா அதிகடியான அனுமதிகளைப் பெற்றுள்ளது.

சீனா - ரஷ்யா - இஸ்ரேல் - அமெரிக்கா - பாகிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளின் ஆயுத சந்தையில் இன்று சிறீலங்காவும் குறிப்பிடத்தக்கதொரு வாடிக்கையாளராக கணிக்கப்படுகிறது. போர் கூர்மையடைந்து கனரக - நவீன ஆயுத தளபாடங்களின் தேவை அதிகரித்திருக்கும் வேளையில் இவ் வாடிக்கையாளரை எக் காரணங்களுக்காகவும் இழந்துவிடக் கூடாது என்பதில் பல்வேறு ஆயுதச் சந்தைகள் விழிப்பாக உள்ளதை பிரித்தானியாவின் திடீர் மாற்றம் வெளிக்காட்டுகிறது.

1995-ஆம் ஆண்டு பிரித்தானிய

முரண்பாடுகள்

வெளிவிவகார அமைச்சர் சிறீலங்காவின் மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பாக பிரத்தியேக கவனத்தைக் கொண்டுள்ளதாகவும் அதே வேளை இராணுவத் தாக்குதலுக்கு எதிராக தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் உரிமை சிறீலங்காவுக்கு உண்டு என்பதை மனதில் கொண்டுள்ளதாகவும் பிரித்தானிய பாராளுமன்றத்தில் தெரிவித்திருந்தார். இவ் அறிவிப்பின் அடிப்படையில்

இன்றைய துரித ஆயுத விநியோகத்தை நோக்கின் சிறீலங்கா, இராணுவத் தாக்குதலுக்கு இலக்காகி விட்டது என கொள்ள வேண்டும். சிறீலங்கா எதிர் கொள்ளும் இராணுவத்

தாக்குதல்களை தமிழர் புகிரார்கள் என்ற புரிந்துணர்வின் அடிப்படையில் நோக்கினால் தமிழர்களை சிறீலங்காவுக்கான எதிரிகளாக பிரித்தானியா கருதுகின்றது என்ற பிரித்தானியாவின் ஆயுத வணிகத்துக்கு எதிரான அமைப்பான (Campaign Against Arms Trade - CAAT) தன் அறிக்கையில் தெரிவித்துள்ளது.

இன்றைய பிரித்தானிய வெளிவிவகார இணையமைச்சர் டிரெயிங்

தமிழ் வினாக்கார்ப்பகம்

தமிழ் - சிங்கள இன முரண்பாட்டிற்கு நீதியான தீர்வை வலியுறுத்தும் பிரித்தானியா தனது வணிக நலன்களிலும் மேலானதாக மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பை சிறீலங்காவுடனான உறவில் வலியுறுத்தவேண்டும் என்பதே பொதுவான மனிதாபிமான வேண்டுகளாகும்.

பெட்சர் கேள்வி ஒன்றுக்கு அளித்த பதில் ஒன்றில் சிறீலங்காவின் மனித வதை நடவடிக்கைகளை கருத்தில் கொண்டு ஐரோப்பிய ஆயுத வணிகத்திற்கான விதிகளின் கீழ்தான் தனது அரசு ஆயுத விநியோகத்தை செய்துள்ளது எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். இவ் அறிவிப்பின் முரண்பாட்டை CAAT தன் அறிக்கையில் வெளிக்காட்டியுள்ளது.

சிறீலங்காவுக்கு வழங்கப்பட்ட இரு அனுமதிகள் "ML 10" என்ற பிரிவின் கீழ் வழங்கப்பட்டது. இவ் அனுமதிகள் மூலம் சிறீலங்கா போர் விமானங்களையும் உலங்கு வானூர்திகளையும் பிரித்தானியாவில் வாங்கலாம். பொதுஜன பகுதிகள் மீது குண்டுவீச்சுக்களை கண்மூடித்தனமாக நடாத்தும் சிறீலங்கா அரசு குண்டுவீச்சு விமானங்களைப் பெறும் தகுதியை பிரித்தானியா வழங்கியுள்ளமை பொது ஐரோப்பிய விதிகளுக்கு முரணானது என மனித உரிமை நிறுவனங்கள் கருதுகின்றன. பிரித்தானியாவில் இராணுவ தேவைக்கான இலத்திரணியல் உபகரணங்களை வாங்குவதற்கான 20 அனுமதிகளை சிறீலங்கா பெற்றுள்ளது. ஐ.நா. சித்திரவதைக்கு எதிரான அமைப்புக்களால் மோசமான சித்திரவதைகளைச் செய்யும் நாடு என வர்ணிக்கப்படும் சிறீலங்கா பிரித்தானியாவில் சித்திரவதைக்கான இலத்திரணிய கருவிகளை கொள்வனவு செய்யலாம் என சண்டேரைம்ஸ் குற்றம்சாட்டியுள்ளது. மேலும் 17 சிறுசு ஆயுதங்களுக்கான அனுமதிகளையும் 4 கனரக ஆயுத அனுமதிகளையும் சிறீலங்கா பெற்றுள்ளமை பிரித்தானியாவின் பொதுவான வெளிவிவகார நிலைப்பாட்டிற்கு விரோதமானது என CAAT

கூறுகின்றது.

பிரித்தானியாவிலிருந்து 20மி.மீ பிரங்கி பொருத்தப்பட்ட 56 துருப்புக்களை அல்லது 2 ஜீப் வண்டிகளுடன் 20 துருப்புக்களை துரிதமாக காவிச் செல்லும் கூவர் கிராப்ட்டுக்களை (Hoover Craft) சிறீலங்கா சமீபத்தில் கொள்வனவு செய்துள்ளது. மேலும் மூன்று C -130 ரக ஹெர்குலஸ் (Hercules) போக்குவரத்து விமானங்களை 30 இலட்சம் பவுண்டுகள் செலவில் சிறீலங்கா கொள்வனவு செய்கிறது. இதே வேளையில் 1997-இன் இறுதியில் இரண்டு பிரித்தானிய லெப்ரினன்ட் கேணல் தர அதிகாரிகள் கொழும்பு சென்று இராணுவ அதிகாரிகள் கல்லூரி பற்றிய ஆலோசனைகளை வழங்கியுள்ளனர் என CAAT தெரிவிக்கிறது. இக் கல்லூரிக்கு 116,991 பவுண்டுகள் செலவில் ஒரு கேணல் தர

பிரித்தானிய அதிகாரி பயிற்றுணராக பிரித்தானியாவால் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். மேலும் 1997/98 ஆண்டுகளில் 27,744 பவுண்டுகள் செலவில் பல சிறீலங்கா இராணுவ உபநிகாரிகளை பிரித்தானியா பயிற்றுவித்துள்ளது.

பிரித்தானியாவின் இத் தீவி ஈடுபாடானது வணிக நோக்கம் கொண்டதாயினும் சிறீலங்கா பேரினவாத இராணுவத்தை உரமூட்டும் நடவடிக்கையாகும். சீனா போன்றநாடுகளை பிரதானமான இராணுவ தளபாட விநியோகஸ்தர்களாக கொண்டிருந்த சிறீலங்கா பிரித்தானியாவை தன் விநியோகஸ்தராக பெறுவது தனித்து ஒரு இராணுவ விடயமல்ல. இது மேற்கத்தைய அரசியல் - இராஜதந்திர கோட்பாடுகள் செல்வாக்கு செலுத்தக்கூடியதொரு ஆபத்தான விடயமாகும்.

தமிழ் - சிங்கள இன முரண்பாட்டிற்கு நீதியான தீர்வை வலியுறுத்தும் பிரித்தானியா தனது வணிக நலன்களிலும் மேலானதாக மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பை சிறீலங்காவுடனான உறவில் வலியுறுத்தவேண்டும் என்பதே பொதுவான மனிதாபிமான வேண்டுகளாகும்.

நா.தன்

வருக

குறுக்குவழி நகர்ந்து

செல்லாக்குதலை

இறுக்கி விட எண்ணியவர்

குண்டு வெடிகளின் பின்

குணங்களுளையே

மாற்றிவிட்டார்!

குண்டுகள் தாம்

குவலயத்தை மாற்றுமானால்

குண்டுகளை ஏனும்

கமப்போம் வாரீர்

தமிழீழ ஆய்வுக்கூப்பகம்

TamilEelamArchive

பகலும்

இரவும்

சீதிரவனே - நீ

தினம் தினம் இருளகற்றி

ஞான ஒளியேற்றுக்கின்றாய்.

ஆனால்,

எம் வாழ்வோ,

என்றமே இருளாக..

உன்னால்

முடியவில்லையே

எம் வாழ்வில் ஒளியேற்ற..

ஓ.. அதனால் தானோ

தினம் தினம் நீயும்

மனக்கவலையால் இருளேற்றிட

எனது தயாரில் நீயும்..

அளவையூர் நிலா

இன்று
நடக்கும்
யுத்தம்

பயங்கரவாதத்தை எதிர்ப்பதற்கா?

இராணுவம் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில்
இருக்கும்வரை பாஸியல் வல்லுறவுகள்,
மனித உரிமை மீறல்களுக்கு
முடிவு கட்டப்போவதில்லை

இலங்கையில் 1956-இல் சிங்களம் மட்டும் இடம் கொண்டு வரப்பட்ட நாளிலிருந்து 1983 வரை நடைபெற்ற தமிழர்களுக்கெதிரான இனக் கலவரங்கள் தொடர்பாக அரசு சார்பற்ற வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் அதிக அக்கறை காட்டின. அவற்றில் 1983-இல் நடைபெற்ற கலவரமே மிக மோசமானதாகும். அந்தக் கலவரத்தின் போது பண்டித ஜவகர்லால் நேரு கடைப்பிடித்த தலை

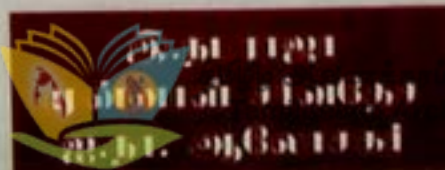
யிடாக் கொள்கையிலிருந்து மாறுபட்ட கொள்கையை இந்திரா அம்மையார் கடைப்பிடித்தமை உலகறிந்த உண்மையாகும்.

1983-ற்கு முன்பும் ஜயவர்த்தன அரசாங்கம் தமிழர்களுக்கு எதிரான

யுத்த முனைப்பில் ஈடுபட்ட போதிலும் 1983-க்குப் பின்னர்தான் தமிழ் இன ஒழிப்பு யுத்தமாக பரிணமித்தது. எனவே, தமிழ் இனஒழிப்பு யுத்தம் 1983-இல் ஆரம்பமானதாகக் கருதலாம். இக் கொடுமான இன ஒழிப்பு யுத்தம் 16 வருடங்களாக நடந்து வருகின்றது. தமிழர்களுக்கெதிரான இன ஒழிப்பு யுத்தமே தற்போது நடைபெறுவதாக ஐக்கிய தேசியக் கட்சியைச் சேர்ந்த முக்கியஸ்தர்கள் அண்மையில் பாராளுமன்றத்தில் ஆணித்தரமாகக் கூறியுள்ளனர். கைப்புண்ணுக்கு கண்ணாடி தேவையில்லை. ஆனாலும் இந்த உண்மையை தமிழ் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகள் உணர்ந்து செயற்படவில்லை என்பதுதான் கவலையைத் தருகின்றது.

1997 மார்ச் மாதம் 10-ஆம் திகதியிலிருந்து ஏப்ரல் மாதம் 18-ஆம் திகதிவரை ஜெனிவாவில் நடைபெற்ற மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பான ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபன ஆணைக்குழுவின் 53-ஆவது கூட்டத்தொடரில், இலங்கையில் நடைபெற்ற தமிழர்களுக்கெதிரான மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பாக சர்வதேச அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களின் அறிக்கைகளும் கூட்டு அறிக்கைகளும் எழுத்து மூலம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன.

இங்கிலாத்தில் இயங்கும் 'விடுதலை' எனும் பிரித்தானிய அரசுசார்பற்ற புகழ்நிறுவனம் அதனது அறிக்கையில் 'ive' இலங்கை இராணுவம் திட்டமிட்டும் ஒழுங்காகவும் இனப்படுகொலை

யில் ஈடுபடுவதாகவும் தமிழ்ப் பெண்கள் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்படுவதாகவும்" புள்ளிவிபரங்களுடன் எடுத்துக்கூறியிருந்தது. அவர்களது அறிக்கையின் பிரகாரம் இலங்கை இராணுவத்தினரால் 150 வரையிலான பாலியல் வல்லுறவுகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதிலும் அதனைவிட அதிகமாக திகழ்ந்திருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

1996 பெப்ரவரி மாதம் 11-ஆம் திகதியன்று மட்டும் குமரபுரத்தில்

தமிழினத்தை ஒழிப்பதற்கா?

நடைபெற்ற சம்பவத்தில் 13 பெண்கள் இராணுவத்தினராலும் ஊர்காவல் படையினராலும் கொலை செய்யப்பட்டதாகவும் 1996 நவம்பர் மாதம் 12-ஆம் திகதியன்று 10 வயதுச் சிறுமியொருத்தியை இராணுவத்தினர் கூட்டாக பாலியல்

வல்லுறவுக்குட்படுத்தியதாகவும் அவ்விடயம் தொடர்பாக பாடசாலை அதிபர் அச்சவேலி இராணுவ முகாமில் முறைப்பாடு செய்த போதிலும் எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லையெனவும் குறிப்பிட்டிருந்தனர்.

மேலும் அவ்லரிக்கையில், இலங்கை அரசாங்கம் தமிழ் மக்களைக் கொடூரமாகப் பயப்படுத்தியும், அடிமைப்படுத்தியும் இராணுவ ஆட்சியை நிலைப்படுத்துவதற்காகச் செயற்படுவதாகவும், கொடூரமான சிங்கள ஆட்சிக்கான எதிர்ப்பை உள்நாட்டுக் கலவரம் என்றும் அதற்குப் பயங்கர வாதமென முத்திரை குத்தி தமிழின ஒழிப்பை நியாயப்படுத்த இலங்கை அரசாங்கம் முனைவதாகவும், தமிழ்ப்பெண்களை பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்துவது மிகக் கடுமையான மனித உரிமைமீறல் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவர்களது கருத்தின்படி இலங்கை இராணுவம் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் இருக்கும்வரை இவ்விதமான பாலியல் வல்லுறவுகளும் மனித உரிமை மீறல்களும் நடைபெற வாய்ப்பு உண்டென எழுத்து மூலம் சமர்ப்பித்திருந்தனர்.

அதனால் இலங்கை இராணுவம் தமிழ்ப் பிராந்தியங்களிலிருந்து விலக்கப்பட வேண்டும் எனவும் பெண்களுக்கெதிரான பலாத்காரம் தொடர்பாக அறிக்கை சமர்ப்பிப்பதற்கான நியமனம் பெற்றவரை வடகிழக்குப் பிராந்தியங்களுக்குச் சென்று அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டுமெனவும் சிபாரிசு செய்திருந்தனர்.

மேலும் அவர்களது அறிக்கையில் இலங்கை இராணுவத்தினரின் விமானக் குண்டு வீச்சு மற்றும் எறிகணைத் தாக்குதல்களின் விளைவாக எட்டு இலட்சத்துக்கு மேற்பட்ட தமிழ் மக்கள் புலம்பெயர்ந்திருப்பதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

**உரிமைகளுக்கும் விடுதலைக்கு
மான சர்வதேசக் குழுவொன்று,
இலங்கையில் நடைபெறும்
இன ஒழிப்பு யக்கத்தை ஒரு முடிவுக்குக்
கொண்டுவருமாறு ஐக்கிய நாடுகள்
ஸ்தாபனத்தை கேட்டுள்ளது.**

சுகந்திரபுரம் படுகொலை

சுந்திரபுரம், இலங்கையின் காவிரியும் கவனிக்கும்போது இலங்கை அரசாங்கம் தமிழ் மக்களின் தொகையைக் குறைக்கும் நடவடிக்கையை மேற்கொள்கின்றதென்றே கருதவேண்டியுள்ளதெனக் குறிப்பிட்ட அவர்கள், அரசாங்கத்தின் நிறுவனங்கள் மனிதாபிமான அடிப்படையில் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் மேற்கொண்ட உணவு மற்றும் மருந்து வகைகளின் விநியோகத்தினைச் சுதந்திரமாக மேற்கொள்வதற்கு இடையூறு ஏற்படுத்தியதாகவும் குறிப்பிட்டனர்.

இறுதியாக இந்தியவணம், இலங்கை அரசாங்கம் தமிழ்ப்பிரதேசங்களுக்கு உணவு, எரிபொருள், மருந்து வகைகளைக் கொண்டு செல்வதற்கு விதித்துள்ள பொருளாதாரத் தடையை நீக்கவேண்டுமெனவும், சர்வதேசப் பத்திரிகையாளர்களும், உள்ளூர்

பத்திரிகையாளர்களும், நிவாரண தாபனங்களும் அரசாங்கத்தின் நிறுவனங்களும் யுத்தம் நடைபெறும் இடங்களுக்குச் சென்று தனிப்பட்ட முறையில் மனிதாபிமான அடிப்படையில் உதவிகளை வழங்குவதற்குத் தடை இருக்கக்கூடாதெனவும் ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனத்துக்குச் சிபாரிசு செய்திருந்தது.

உரிமைகளுக்கும் விடுதலைக்குமான சர்வதேசக் குழுவொன்று, இலங்கையில் நடைபெறும் இன ஒழிப்பு யுத்தத்தை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவருமாறு ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனத்தை கேட்டுள்ளது. சர்வதேச அரசாங்கத்தின் எட்டு நிறுவனங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஐ.நா.ஸ்தாபனத்துக்கு விடுத்த கோரிக்கையில் பின்வரும் விடயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டுகிறது.

அவையாவன, இலங்கையில் 1956-லிருந்து 1983 வரை இடம் பெற்ற இன ஒழிப்பு விவகாரங்கள் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமிழர்கள் வட, கிழக்கில் பழமைவாய்ந்தவொரு கலாச்சாரத்தோடு வாழ்ந்து வருவதும் அவர்கள் தனிப்பட்ட ஓர் இனமென்பதும், அவர்களுக்கும் சுய நிர்ணய உரிமை உள்ளதென்பதும், இவர்கள் மீது இலங்கை அரசாங்கம் திணித்துள்ள உணவு மற்றும் மருந்து வகைகளுக்கான பொருளாதாரத் தடைகள், தமிழ்க் கிராமங்கள் மீது மேற்கொள்ளப்படும் விமானக் குண்டுவிசுக்களும் எறிகணைத் தாக்குதல்களும், தமிழ்ப் பெண்கள் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டமை, சித்திரவதைகள், கைதுகள் ஆகியவையாகும்.

எனவே இலங்கைத் தமிழ் மக்களது மனித உரிமைகளையும் அடிப்படை உரிமைகளையும் பாதுகாக்கவும் தமிழர்களின் அரசியல் அந்தஸ்தை நிர்ணயிப்பதற்கு சுயநிர்ணய உரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் எனவும் ஐக்கியநாடுகள் ஸ்தாபனம் பின்வரும் விடயங்கள் தொடர்பாக இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு எடுத்துரைக்க வேண்டுமெனக் கேட்டிருந்தனர்.

(அ) - இலங்கை இராணுவம் வடகிழக்குப் பிரதேசங்களிலிருந்து விலகவேண்டும்.

(ஆ) - யுத்தத்தில் ஈடுபட்டுள்ள இரு பகுதியினரும் அரசியல் தீர்வொன்று ஏற்பட ஒத்துழைக்கவேண்டியதுடன் தமிழ் மக்கள் தங்களது அரசியல் அந்தஸ்தை தாங்களே நிர்ணயித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பவையாகும்.

ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனத்தின் 53-வது கூட்டத் தொடரின் 10-வது நிகழ்ச்சி நிரலின்படி ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனத்தின் அங்கீகாரம் பெற்ற 53 அரசாங்கத்தின் நிறுவனங்களும் இன்னும் 17 அரசாங்கத்தின் நிறுவனங்களும் 70 நிறுவனங்கள் ஒன்றிணைந்து, இலங்கையில் தமிழர்களின் நிலை தொடர்பாக பின்வரும் வேண்டுகோளை ஐக்கியநாடுகள் ஸ்தாபனத்துக்குக் கொடுத்தன.

இலங்கையிலுள்ள தமிழ் அரசியற் கட்சிகளும் குழுக்களும் தமிழர்களின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபடுவதாகக் கூறிக்கொண்டு தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான இனப்படுகொலை யுத்தத்துக்கு ஆதரவாக அரசாங்கத்தோடு சேர்ந்து வாக்களிப்பது தமிழ்ச் சமுதாயத்துக்குச் செய்யும் கொடூரமான துரோகச் செயலாகவே உள்ளது.

இலங்கையில் நடைபெறும் யுத்தம் தொடர்பாகவும், மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பாகவும், தமிழ்ப் பிராந்தியங்களிலான இராணுவ நடவடிக்கைகள் தொடர்பாகவும் அதிக கவலை அடைவதாகக் குறிப்பிட்ட அவர்கள், இவ்வாறான இராணுவ நடவடிக்கைகளுக்கு சாதாரண அப்பாவித் தமிழ் மக்களே இலக்காகிறார்கள் எனவும் இலங்கை இராணுவத்தினரால் நடத்தப்படும் விமானக் குண்டு வீச்சுகள், காணாமற்போவோர், சட்டவிரோதமான கொலைகள், பாலியல் வல்லுறவு, சித்திரவதை, காரணமின்றிக் கைதுசெய்தல், காலவரையற்ற தடுத்து வைப்புக்கள் தொடர்பாகவும் கவலைப்படுவதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தனர். மனித உரிமை மீறல்களுக்கு எதிராகவும், வட பிராந்தியத்துக்கு உணவு மற்றும்

மருந்து வகைகள் தடைசெய்யப்பட்டமை, தமிழ் பிராந்தியத்தில் எட்டு லட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட தமிழ் மக்கள் இடம்பெயர்ந்து குடிநீர், உணவு மற்றும் மருந்து ஆகியவை இல்லாமல் அல்லற்படுவது தொடர்பாக மேற்குறிப்பிட்ட 70 அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களும் தமிழ் மக்களுக்கு தங்களுடைய அரசியல் தேசிய அந்தஸ்தை நிர்ணயிப்பதற்கான உரிமை கொடுபடல் வேண்டுமென முழுமனதாக ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனம் தீர்மானமொன்றை நிறைவேற்ற வேண்டுமெனக்கேட்டிருந்தனர்.

அத்தீர்மானமாவது இலங்கை அரசாங்கம் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான யுத்தத்தை நிறுத்த வேண்டும். தமிழ் பிராந்தியத்தில் உள்ள தமிழ் மக்கள் விலக வேண்டும் எனக்

குப் பிராந்தியங்களுக்கான பொருளாதாரத் தடை நீக்கப்பட வேண்டும் மனிதாபிமான அடிப்படையிலான உதவிகள் சென்றடைய விட வேண்டும். இருபகுதியினரும் அரசியல் தீர்வொன்றுக்கு வரவேண்டும். அத்தீர்வின்படி தமிழ் மக்கள் தங்கள் தலைவிதியைத் தாங்களே நிர்ணயிக்கவேண்டும் என்பதாகும்.

கருக்கமாகக் கூறுவதானால், ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனத்தின் மனித உரிமைக் குழுவிலுள்ள 10 அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களும் கோரிய வாறு இலங்கை அரசாங்கம் யுத்தத்தை நிறுத்தி, வட கிழக்கிலிருந்து இராணுவத்தை வெளியேற்றி, பொருளாதாரத் தடையை அகற்றி, தமிழர்களின் அபிலாஷைகளைப் பிரதிபலிக்கும் கயநிர்ணய உரிமையை வழங்க வேண்டுமென வற்புறுத்தின. தமிழ் நாட்டின் பிரதான அரசியற் கட்சிகளும் இதனையே வலியுறுத்துகின்றன. ஆனால், இலங்கையிலுள்ள தமிழ் அரசியற் கட்சிகளும் குழுக்களும் தமிழர்களின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபடுவதாகக் கூறிக்கொண்டு தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான இனப்படுகொலை யுத்தத்துக்கு ஆதரவாக அரசாங்கத்தோடு சேர்ந்து வாக்களிப்பது தமிழ்ச் சமுதாயத்துக்குச் செய்யும் கொடூரமான துரோகச் செயலாகவே உள்ளது. இவர்கள் காக்கை வன்னியன், எட்டப்பன், குஷ்லிங் என்பவர்களையும் மீறிவிட்டார்கள். இத்தச் செயலைத் தமிழ் இனம் மாத்திரமல்ல எதிர்காலச் சத்ததியினரும் மன்னிக்க மாட்டார்கள்.

ஆகவே இனிமேலாவது சகல தமிழ்க்கட்சிகளும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரே குரலில் வெளிநாட்டு அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் விடுத்த அதே கோரிக்கைகளை விடுதல் வேண்டும். அவ்வாறு கோரிக்கை விட்டால் அரசாங்கம் சற்றுச் சித்திக்க வாய்ப்புண்டு.

சந்திரீகா அரசுக்கு

கதிர்காமரின்

சேவை

திரு. கதிர்காமர் அவர்கள் சந்திரீகா அரசின் வெளிவிவகார அமைச்சராகக் கடமைபாற்றி வருகின்றார். இவர் தமிழ்க் கடவுளான முருகனின் பெயரை வைத்திருக்கின்றார். இவர் ஒன்போட்பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி பயின்று இலங்கையில் சட்டத்தரணியாக பணிபுரிந்தார். 1956-ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1983 வரை தமிழர்களுக்கெதிராக நடைபெற்ற இனக்கலவரங்கள் தொடர்பாக தமிழர் சார்பாக ஒரு

துக்கு முன் கதவு மூலமாக வராது பின் கதவினூடாகவே அங்கத்தவரானார்.

சந்திரீகா அரசு இவரை ஒரு தமிழ் அமைச்சரென உலகுக்கு பறைசாற்றினாலும் இவருக்குத் தமிழ் பேசவோ

சந்திரீகா அம்மையார் இவரை நியமித்த நாளிலிருந்து அம்மையாருக்கு மிகவும் விகவாசமாகவே நடந்து கொள்கின்றார். சிங்கள மற்றும் முஸ்லீம் அமைச்சர்களுக்கும் திரு.தொண்டமான் போன்றவர்களுக்கும் சில சமயங்களில் அம்மையாருடன் கருத்து முரண்பாடுகள் இருந்தது உண்டு. அரசியலில் இது சகஜம். ஆனால் உலகின் பிரபல பல்கலைக்கழக மொன்றில் பட்டம் பெற்ற திரு.கதிர்காமர் அவர்கள் கடந்த நான்கு வருடங்களாக எந்தவொரு விடயத்திலும் அம்மையாருடன் கருத்து முரண்பாடு கொண்டதில்லை. அம்மையார் இடும் கட்டளைகளை இவர் சிரமேற் கொண்டு செயற்படுகின்றார்.

திரு.கதிர்காமர் அவர்களின் அரசியற் செயற்பாடுகளின் காரணமாக இலங்கையிலோ, தமிழ்நாட்டிலோ அல்லது பிறநாடுகளில் வாழும் தமிழர்களோ இவரைக் கௌரவிக்கு முகமாக இவருக்கு விருத்துப்பசாரம் செய்ததில்லை. இதிலிருந்து நாம் புரிந்து கொள்ளக்கூடியது என்னவென்றால், தமிழ் மக்கள் தொடர்பாக இவர் கொண்டிருக்கும் அரசியற் கொள்கைகளை இலங்கைத் தமிழர்கள் மாத்திரமல்ல சர்வதேச தமிழ்ச் சமுதாயமும் புறக்கணித்தே வருகின்றது. இத் நிலைப்பாட்டுக்கு இவரே பொறுப்பாகும்.

தமிழர்களுக்கெதிராக இவர் மேற்கொண்ட செயல்களை சற்று நினைவுகூருவது அவசியம். இவர்

அறிக்கையைத் தானும் வெளியிட்டது கிடையாது. ஏனெனில் சட்டத்தரணித் தொழிலிலேயே இவர் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். இந்நிலையில் இவர் சந்திரீகா அரசின் வெளிவிவகார அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். இவா பாராளுமன்றத்

எழுதவோ வாசிக்கவோ தெரியாதென்றே அறிந்துள்ளோம். இப்படியான ஒருவரால் எப்படித் தமிழ் மக்களைப் பிரதி நிதித்துவப்படுத்த முடியும்? ஆனாலும் இவருக்குள்ளும் ஒரு நிலை குணத்துவம் இருக்கின்றனகையில் நாம் கூறத்தான் வேண்டும்.

ஆரம்பத்திலிருந்தே விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராகக் கடுமையான விமர்சனங்களை மேற்கொண்டார். இவருக்கு முன்பிருந்த வெளிவிவகார அமைச்சரான முஸ்லீம் சமூகத்தைச் சார்ந்த திரு.ஹமீட் அவர்கள் விடுதலைப் புலிகளுடன் அரசியல்தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி ஓர் அரசியல் தீர்வுக்கான வழிவகைகளைக் கையாண்டார். ஆனால் திரு.கதிர்காமர் அவர்கள், தமது இன விடுதலைக்காக உயிர்த்தியாகங்களைப் புரிந்துவரும் விடுதலைப் புலிகளைப் பயங்கரவாத இயக்கமென முத்திரை குத்தி

கலாநிதி கோபல்ஸ் அவர்களது பிரசாரத்தையும் மிஞ்சும் வகையில் உலகளாவிய ரீதியிற் பிரச்சாரம் செய்கின்றார்.

இவரது பிரச்சாரங்களினால் விடுதலைப் புலிகளுக்கு பாதிப்பு ஏற்படவில்லை. அதற்கு எதிர்மாறாக அவை அனுகூலமாகவே அமைகின்றது. வெளிநாடுகளிலுள்ள தமிழர்கள் விடுதலைப் புலிகளுக்கு உதவி செய்யக்கூடாதென இவர் பிரச்சாரம் செய்த போதிலும், இதுவரையில் எங்கள் பிரச்சினையில் அதிக அக்கறை காட்டாதிருந்த சில தமிழர்கள் இவரின் பொய்ப் பிரச்சாரத்தினால் விடுதலைப் புலிகளுக்கு உதவி செய்யத் தொடங்கிவிட்டனர். எனவே இவரது பொய்ப்பிரச்சாரம் எதிர்வினைவுகளையே ஏற்படுத்தியுள்ளது.

1957-ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் கடும் வெள்ளப்பெருக்கு நடந்த சமயத்தில், அதனாற் பாதிக்கப்பட்ட சகல இலங்கை மக்களுக்கும் சர்வதேச சமுதாயம் உதவவேண்டுமென மறைந்த பிரதமர் திரு. பண்டாரநாயக்கா அவர்கள் வேண்டுகோளொன்றினை விடுத்திருந்தார். சர்வதேச சமுதாயமும் அவ் வேண்டுகோளுக்குச் செவி சாய்த்தது. ஆனால் ஐந்து இலட்சத்துக்கு மேற்பட்ட தமிழ் மக்கள் புலம்பெயர்ந்தமைக்கு ஐ.நா. செயலாளர் நாயகமே உதவ முன்வந்த போது, தமிழ்ப் பெயரைச்

குடிக்கொண்ட இவ்வமைச்சர், அதனை உதாசினம் செய்தமை சர்வதேச சமுதாயத்தையே அவட்சியப்படுத்தியதோர் செயலாகும்.

கற்றோருக்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு என்பது ஒரு முதுமொழி. ஆனால் கற்றவர் என்ற போதிலும் திரு. கதிர்காமர் அவர்கள் செல்லும் இடமெல்லாம் பொய் பேசியே வருகின்றார் என்பது உலகறிந்த உண்மை. இராணுவ நடவடிக்கைகளினால் மனித உரிமை மீறல்கள் அதிகளவில் நடைபெறவில்லையெ

வத்தினரால் மேற்கொள்ளப்படும் மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பாகப் புள்ளி விபரங்களோடு மிக ஆணித்தரமாக எடுத்துக்கூறின. ஆனால் கோபல்ஸின் அவதாரமாகிய திரு. கதிர்காமர் அவர்கள் இலங்கையில் மிகவும் சிறிய அளவில்தான் மனித உரிமை மீறல்கள் இடம்பெறுவதாகப் போகும் இடங்களிலெல்லாம் கூறிவருகின்றார்.

விஷேட பொலிஸ் பாதுகாப்பிலிருந்த 27 தமிழ் இளைஞர்களைக் கயிற்றினால் கழுத்தை நெரித்துக் கொலை செய்து அவர்களது சடலங்களை வாவியில் மிதக்க விட்டதை ஓர் மனித உரிமை மீறலாகத் திரு. கதிர்காமர் அவர்கள் கருதவில்லை. குமரபுரத்தில் குழந்தைகள் பெண்கள் உட்பட 25-க்கு மேற்பட்ட ஆட்களைக் கொன்று குவித்தமை மனித உரிமை மீறல் இல்லையா? சென்ற பீட்டர்ஸ் தேவாலயத்தை விமானத்திலிருந்து குண்டுவிசி அழித்து அங்கிருந்த 125-க்கு மேற்பட்ட மக்கள் மரணத்தை தழுவினமை மனித உரிமை மீறல் இல்லையா? வடகீழ்ப் பிராந்தியத்தில் 1600 வரையினதான இந்துக் கோவில்களும் கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களும் சேதமாக்கப்பட்டது மனித உரிமை மீறல் இல்லையா? உலகப் பிரசித்தி பெற்ற சைவக்கோவில்களான திருக்கேதீஸ்வரம், மாவட்டபுரக் கத்தசாயி கோவில், கிரிமலை நகுலேஸ்வரம் ஆகியவை சேதமாக்கப்பட்டதனை திரு.கதிர்காமர் அவர்கள் தெரிந்திருக்கவில்லையா? அல்லது தெரிந்தும் தெரியாதது போலப் பாசாங்கு செய்கின்றாரா? மேற்குறிப்பிட்ட கோவில்கள் சரித்திரப் பிரசித்திவாயத்தவை என்பதை யாவருமறிவர். ஆனால், சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழ் மன்னன் ஒருவனாற் கட்டப்பட்ட கண்டியிலுள்ள தலதா மாளிகை சேதமாக்கப்பட்டமை திரு.கதிர்காமர் அவர்களின்

கற்றோருக்குச் சென்ற
இடமெல்லாம் சிறப்பு
என்பது ஒரு
முதுமொழி. ஆனால்
கற்றவர் என்ற
போதிலும் திரு.
கதிர்காமர் அவர்கள்
செல்லும்
இடமெல்லாம் பொய்
பேசியே வருகின்றார்
என்பது உலகறிந்த
உண்மை.

னத் திரு. கதிர்காமர் அவர்கள் உலகுக்குக் கிதா உபதேசம் செய்து வருகின்றார். 1994-ஆம் ஆண்டு ஐ.நா மனித உரிமை ஆணைக்குழுவில் 19 சர்வதேச அரசாங்கப்பற்ற நிறுவனங்கள் இலங்கையில் நடப்பது தமிழ் மக்களுக்கெதிரான இனப்படுகொலை எனவும் மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பாகவும் புள்ளிவிபரங்களுடன் எடுத்துக்கூறின. 1997-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற அதே ஐ.நா. மனித உரிமை ஆணைக்குழுவில் 54 சர்வதேச அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள் இலங்கையில் சிங்கள இராணுவ

னும் கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களும் சேதமாக்கப்பட்டது மனித உரிமை மீறல் இல்லையா? உலகப் பிரசித்தி பெற்ற சைவக்கோவில்களான திருக்கேதீஸ்வரம், மாவட்டபுரக் கத்தசாயி கோவில், கிரிமலை நகுலேஸ்வரம் ஆகியவை சேதமாக்கப்பட்டதனை திரு.கதிர்காமர் அவர்கள் தெரிந்திருக்கவில்லையா? அல்லது தெரிந்தும் தெரியாதது போலப் பாசாங்கு செய்கின்றாரா? மேற்குறிப்பிட்ட கோவில்கள் சரித்திரப் பிரசித்திவாயத்தவை என்பதை யாவருமறிவர். ஆனால், சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழ் மன்னன் ஒருவனாற் கட்டப்பட்ட கண்டியிலுள்ள தலதா மாளிகை சேதமாக்கப்பட்டமை திரு.கதிர்காமர் அவர்களின்

மனச்சாட்சியை வெகுவாக உலுப்பி விட்டது.

யாழ் குடாநாட்டில் மாத்திரம் 23 வீதமான பாடசாலைகள் சேதமாக் கப்பட்டுள்ளன. இது மனித உரிமை மீறல் இல்லையா? யாழ் குடாநாட்டிலுள்ள நாகர் கோவில் என்ற இடத்தில் 40-க்கு மேற்பட்ட பள்ளிக்கூடச் சிறார்களைக் குண்டு வீசிக் கொன்றமை திரு.கதிர்காமர் அவர்களுக்குச் சின்ன விடயங்கள் யாழ் குடா நாட்டை 1995-ஆம் ஆண்டின் இறுதியிற் கைப்பற்றியதன் பின்னர் 1996-ஆம் வருடத்தின் முற்பகுதியில் 600-க்கு மேற்பட்ட தமிழ் இளைஞர்களையும் யுவதிகளையும் கொன்று செம்மணியிற் புதைத்ததும் திரு.கதிர்காமர் அவர்களுக்கு ஓர் சின்ன விடயம்தான். யாழ் குடாநாட்டில் மாத்திரம் 81,000 வீடுகள் சேதமாக் கப்பட்டதும் அவருக்குச் சின்னவிடயம்தான்.

திடீரெனத் திரு. கதிர்காமர் அவர்களுக்கு நெஞ்சில் இரக்கம் பிறந்து விட்டது. வன்னியில் சிறு பிள்ளைகளை இராணுவத்திற் சேர்ப்பதை நினைத்து அவர் வருத்தப்படுகின்றார். வன்னியில் இராணுவத்தினர் பிடித்த சில பிள்ளைகள் தொடர்பாக அரசாங்கம் தொலைக்காட்சியில் பிரச்சாரம் செய்தது. ஆனால் 1998 டிசம்பர்மாத நடுப் பகுதியில் வாஷிங்டனில் நடைபெற்ற இலங்கையின் மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பான கருத்தரங்கில், II வயது கூட நிரம்பாத பிள்ளைகளை சிங்கள இராணுவத்தினர் கட்டாய வேலைக்கு அமர்த்தியிருப்பதை, சர்வதேச அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் புள்ளி விபரங்களுடன் எடுத்துக்காட்டியிருந்தன. அவ்விடயம் திரு.கதிர்காமர் அவர்களின் நெஞ்சை வருத்தவில்லை. வன்னியில் குண்டு வீசுக்களினால் தாய் தந்தையரை இழந்து அனாதைகளாகியுள்ள பிள்ளைகளை விடுதலைப் புலிகள் பராமரித்து வருகின்றார்களே தவிர தமது போராட்டங்களில் அவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை.

திரு.கதிர்காமர் அவர்கள் சென்ற வருடம் லண்டனில் உரையாற்றிய போது, பிரபாகரனைப் பிடிப்பதற்கு அமெரிக்க அரசாங்கம் உதவ வேண்டு

திரு.கதிர்காமர் அவர்களின் செயற்பாடு காலப்போக்கில் தமிழ் மக்களுக்கு மாத்திரமல்லாது சிங்கள மக்களுக்கும் தீமைகளையே விளைவிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மெனக் கூறியிருந்தார். இது படித்த முட்டாள்த் தனத்துக்கான ஓர் எடுத்துக் காட்டாக அமைகின்றது. பிரபாகரனைப் பிடிப்பதானால் அமெரிக்க இராணுவம் வன்னியில் இறங்குவதை அண்டை நாடான இந்தியா கைகட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் என நினைக்க முடியுமா? திரு. கதிர்காமர் அவர்களின் செயற்பாடுகள் இதுவரை தமிழர்களையே பாதித்தது. அமெரிக்க இராணுவம் வன்னிக்கு வந்தால் வியட்நாம் இங்கு தோன்றலாம். அவருடைய முதிர்ச்சியின்மைக்கு இதுவோர் எடுத்துக் காட்டு.

சிங்கள அமைச்சர்களை விடத் திரு. கதிர்காமர் அவர்களே விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தை ஓர் பயங்கரவாத இயக்கமென வர்ணித்து வருகின்றார். அவர்களைக் கொலைகாரர்களும்பலெனப் பாராளுமன்றத்திலும் கடுமையாகச் சாடியுள்ளார். ஆனால் பிரதான எதிர்க் கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் வணிக சமூகத்தினரும் சிங்கள புத்திஜீவிகளும் விடுதலைப் புலிகளைப் புகழ்ந்து நோக்கிப் பாராட்டு மத்தியஸ்தத்துடன் நிபந்த

னையற்ற பேச்சுவார்த்தை நடாத்துவதற்கு அரசாங்கம் முன்வர வேண்டுமென வலியுறுத்துகின்றனர். இதிலிருந்து நாம் அறிந்துகொள்வது யாதெனில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் வணிக சமூகமும் யதார்த்த நிலையை நன்கு புரிந்து கொண்டாலும் திரு. கதிர்காமர் அவர்கள் படித்த முட்டாள்த் தனத்திற்கு உதாரண புருஷராக விளங்குகின்றார் என்பதேயாகும். விடுதலைப் புலிகள் பயங்கரவாத இயக்கம் என அரங்கில் இவர் முத்திரை குத்தினாலும் அவரது நிலைப்பாட்டுக்குச் சர்வதேச அரங்கில் ஆதரவில்லை. விடுதலைப் புலிகளுடன் அரசாங்கம் மூன்றாந்தரப்பு மத்தியஸ்தத்துடன் நிபந்தனையற்ற பேச்சுவார்த்தையை நடாத்தித் தீர்வொன்றுக்கு வரவேண்டுமென்பதே சர்வதேச சமூகத்தின் நிலைப்பாடாகும். அதனால் திரு. கதிர்காமர் அவர்களின் பிரச்சாரம் எடுபடவில்லை.

அண்மையில் நடைபெற்ற வடமேல்மாகான சபைத் தேர்தலில் மிகவும் மோசமான ஊழல்களும் வன்முறைகளும் நடைபெற்றது என்பது உலகறிந்த உண்மை. மேற்கத்திய நாடுகளின் தூதரகங்கள் இம் முறைகேடுகள் தொடர்பாகப் பகிரங்கமாக விமர்சித்திருந்தனர். ஆனால் திரு.கதிர்காமர் அவர்களின் அமைச்சு இது உள்ளாட்டு விடயமெனவும் வெளியான தலையீடுகள் இருக்கக் கூடா தெனவும் எச்சரிக்கைத் தொனியில் வெளிநாட்டுத் தூதரகங்களுக்கும் சர்வதேச ஸ்தாபனங்களுக்கும் கற்றுநிகுபம் அனுப்பிவைத்துள்ளது. இவங்கை அரசாங்கம் வெளிநாடுகளிற் பிச்சை எடுக்கின்றது. அப்படியான சூழ்நிலையில் இவ்வாறான எச்சரிக்கைக் கடிதங்கள் இராஜதந்திரத்திற்கு முரண்பட்டவையாகும். இதனால் எமக்குக் கிடைக்கும் பிச்சை கூட எதிர்காலத்திற் கிடைக்காமற் போகலாம். இதனால் சிங்கள சமூகத்தான் கடுமையாகப் பாதிப்படையப் போகின்றது. திரு.கதிர்காமர் அவர்களின் செயற்பாடு காலப்போக்கில் தமிழ் மக்களுக்கு மாத்திரமல்லாது சிங்கள மக்களுக்கும் தீமைகளையே விளைவிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஈழமண வெளித்திடும்

தேவதாஸன் எழில்மங்கை

இலங்கைத் தீவின் இனப்பிரிவில்
பெளத்தத்தின் பாராமுக ஆட்சியிற்
தமிழர் அடிமைப்பட்டு
ஆகிப்போயினவா?!
ஐம்பதாண்டுகள்!
போர்ப்பலனி உழுது விதைத்த பலன்
பாய்தனும் படுக்கைக்கு இல்லா
பஞ்சமராகிப் போயின
எங்கள் பரம்பரை
கழ்ந்து வரும் ஆக்கிரமிப்பில்
சிறைப்பட்டு சிதைவுற்றே
சிறுத்துப் போயின
எங்கள் குடிசைகள்
கால் வயிற்றுக் கஞ்சிக்கே
அலைந்தலைந்து
காலணி தேய்ந்து அறுந்து
பித்தவெடிப்பேறிப் போயின
எங்கள் பாதங்கள்
மாத்திரைக்கு இயல்புக்கமான
மலேரியாவால் முழுங்கப்பட்டு
முழி தள்ளி வற்றி ஒட்டவாகிப்
போயின
எங்கள் உடல்நிலை

பூடகச் சமாதானச் சண்டையால்
பரிதவிக்கவிட்ட உறவுகளால்
பிரிந்து பாடுபடும்
திக்கொன்றாகியது
எங்கள் பண்பாட்டு வேர்
அகிம்சை தோற்று இற்று
இலங்கையில் அறவளி துயிலுரிந்து
ஆயுதங்களால் சமரசம் பேசும்
தமிழீழச் சமாதானம்
சீருடை தரித்து, துலக்கேந்தி
கிலிர்த்திடும் இனவிடுதலை பற்றி
அவாவி
செருக்களம் ஏகிப் போயின
எங்கள் எண்ண வடிவங்கள்
இடிந்து இறையாட்சியை
இருபாலார் சரிநேராய்
தனியாட்சியாக்கத் தயங்காது
சமராடிடும்
எங்கள் மண்
புகம்ப மாற்றம் நடந்திடும்
போல் பெரும் புலி நிகழ்த்திடும்
காலம் வந்தினித் தளுவிடும் - எங்கள்
கவலை தீர்த்த ஈழமண

நாளை ஊர்போக
எண்ணும் என்னினமே
கொண்டிங்கு வந்தென்ன
கூடவரப் போவதென்ன
நின்றிங்கு கொஞ்சக்காலம்
அன்பினைச் சமந்த பின்
மலேரியாவை சாட்சி வைத்து -
உன்
பயணம் தொடருமென்றால்
நாளொரு கிருசாந்தியாய்
நாட்களில் நீ

ஊர்க்கடிதம் அழைக்கிறதோ

அதிகரிக்கவோ நாம்
தடுத்தும்
ஊர் கடிதம் உன்னை
தமிழ் அழைக்காய்க்கும்
தமிழ் அழைக்காய்க்கும்
TamilEelam-Archive

யா.பகீரதன்

தமிழ்மூலத்தைக் காப்போம்

2079 செப்டெம்பர் மாதம் 24-ம் திகதி, தமிழ்நாடு சைவேலி நகரத்தில் வளியில் அகத்தமான காற்று சேர்ந்திருப்பதால் மக்கள் எல்லோரும் ஒட்சிசன் சிலிண்டரை பாடசாலை சிறுவர்கள் கொண்டு செல்லும் புத்தகப்பை போல் முதுகில் கமந்து செல்கிறார்கள். இரவில் யாருடைய வீட்டுக்குள் சென்றாலும் ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்லும் உணர்வுதான் ஏற்படும். நித்திரையின்போது ஒட்சிசன் சிலிண்டரை சுழற்றி பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதையும் அதிலிருந்து குழாய் மூக்கினுள் செல்வதையும் பார்த்தால் வேறென்ன. அப்படித்தானே சீ என்ன வாழ்க்கையப்பா இது. எம் வாழ்க்கையை ஒருகணம் சிந்தித்துப் பார்த்து அலுத்துக்கொண்டேன். நேரம் நாலு மணி, வீட்டு விறாந்தையிலிருந்த நான் அறையுள் எட்டிப் பார்த்தேன். மனைவி வெளிக்கிட்டுக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. என்னப்பா இன்னும் வெளிக்கிடேல் வையே இவ்வளவு நேரமும் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறீர். வேலை செய்த அலுப்பை மனைவி மீது காட்டிக் கொண்டேன். சத்தம் கேட்டு கீதா வருவதைக் கண்டதும் வாயைப் பொத்திக்கொண்டேன். என்னப்பா சத்தம் போடுறியன். இதோ வந்தி

டேன் என்றாள். அங்கப்பாய் பிறகு ஒட்சிசன் சிலிண்டர் மாற்ற உயிர்வாயு மையத்துக்கு மெல்லே போகோணும் கெதியாய் வாரும் என்றேன். பாவம் கீதாவும் என்னமாதிரித்தான் என்ன செய்ய செய்யிறது. எல்லாம்

நம் தலைவிதி ஒவ்வொரு மாதமும் சிலிண்டர் மாற்றவேணும்.

“கரும்புலி மில்லர் புகலிடம்” பெயர்ப்பலகை வண்ண வண்ண எழுத்துக்களால் மின்னியது. நானும் கீதாவும் காரை விட்டிறங்கி ஒட்சிசன் சிலிண்டரை சுழற்றி வைத்து விட்டு உள்ளே சென்றோம். சர்வரிடம் ஒடர் கொடுத்துவிட்டு கதிரையில் அமர்ந்தோம். இப்படி நான் முழுக்க இருந்திடலாம் போலிருக்கு என்று கீதா கூறினாள். நம் விஞ்ஞானிகள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இந்த செயற்கை கட்டிடத்தை கட்டியிருக்கினம் தெரியுமா?

ஒட்சிசன் சிலிண்டரை நான் முழுக்க போட்டிருக்கிற எங்களுக்கு ஒருநாள் இங்கு வந்து கதந்திரமாக இருப்பதை பாதுகாப்பு நகரமென்றே கூறலாம். நான் குட்டிப் பிரசங்கமே வைத்துவிட்டேன். நானும் கீதாவும் சர்வர் கொண்டு வந்து தந்த ஐஸ் கிரீமை கவைத்துக் கொண்டு இருக்கும்போது எனது பால் நண்பன் மதுஜன் ஆறு வயது இருக்கும் ஒரு பையனை கட்டிக்கொண்டு அங்கு வந்தான். கீதா அப்பையனைத் தூக்கி கொஞ்சினாள். அதற்கு மதுஜன் இவன்தான் என்னுடைய தம்பி இவ்வளவு நாட்களும் கவிசில நிண்டவன். இவனுக்கு 28 வயது. அங்கு

சுகர்ஷா சக்தியுதாசன்
தமிழ்நாடு ஆய்விண்காப்பகம்
புதுச்சேரி புதுச்சேரி

பரவிய விஷ வாயுவால் இப்படி யாகிவிட்டான் என்று கூறி முடிக்க நான் கீதாவை பார்த்தேன். கீதா மிகவும் வெட்கப்பட்டாள். கீதா வுக்கு 25 வயதுதானாகிறது.

இந்த "கரும்புலி மில்லர் புகலிடம்" கண்ணாடி பாதுகாப்பு நகரம் போலில்லையா என்று நான் கதையை மாற்றினேன். தமிழீழப் போருக்காய் உயிர் நீத்த வீரர்களின் வரலாறுகளை சொல்லும் நடன நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் நானும் கீதாவும் ஒட்சி சன் சிலிண்டரை மாட்டிக்கொண்டு பணத்தை கொடுத்துவிட்டு வெளியேறினோம்.

கார் விரைந்துகொண்டிருந்தது. நேரம் 6.05 உயிர்வாயு மையத்துக்கு போகவேணும் மூச்சு முட்டுது என

கீதா கூறினாள். கார் திடீரென ரிப் பேரானது. இருவரும் கீழே இறங்கி நோம். என்னப்பா ரோட்டில் ஒருத் தரையும் காணவில்லையே ஏன் என் நேன் இருவரும் பயத்துவிட்டோம். காரை தள்ளினோம்.

திடீரென்று அமில மழை பொழியத் தொடங்கியது. அப்போதுதான் எல்லாமே புரிந்தது. தோல் எரியத் தொடங்கியது. ஐயோ..... அம்மா காருக்குள் பாய்ந்த கீதா என்னை இழுத்துக்கொண்டிருந்தாள். என் உயிர் மெல்ல மெல்ல போய்க்கொண்டிருக்க கத்தினேன். ஐயோ எரியுது. ஐயோ... அம்மா தம்பி தம்பி கனவு கண்டனியே என்று அம்மா என்ன ருகில் வந்து தடவினார். அப்போது நான் கண்டது கனவு என்று புரிந்

தது. நான் கண்ட கனவை கூற வீட்டிலிருந்தவர்கள் சிரித்தார்கள்.

அப்போது எனக்கு உண்மை ஒன்று உறைத்தது. விஞ்ஞான வளர்ச்சியானது அகர வேகத்தில் சென்று கொண்டிருப்பதால் வளி-மாசடையும்போது எதிர்காலத்தவர்கள் எவ்வளவு சிரமப்படுவார்கள் என்றும் புரிந்தது. இதனால் நாட்டுக்கும், உலகுக்கும் ஏதாவது நன்மை புரியும் வகையில் செயல்புரிய வேண்டும். கோயில் மணி அடிக்க என் மனக் கோயில் மணியை ஒங்கி அடித்தேன். இறைவா.... என் ஆசையும் கனவும் விஞ்ஞானியாகி தமிழினத்தை அழிவில் இருந்து காக்க வேண்டுமென்பதே. அதை ஈடுபெற்றுவாயாக.

யாவும் கற்பனை

அஞ்சலிடப்படாத கடிதம்

நேற்று ஒரு கடிதத்தை உங்களுக்காக

அஞ்சலிட்டேன்.

எனது துயரங்கள்

உறவுகளின் அருகமைக்கான

செந்தாவின் ஆதங்கங்கள்

பேய்களின் பிடியில் சிக்கியிருக்கும்

நம் எல்லோருக்குமான

நிகழ், எதிர்காலங்கள்?

உங்களுக்காக நான் அனுப்பிய

கடிதத்தில்

எப்போதையும் விட எனது இருதயம்

பலமாகத் துடித்துக் கொண்டிருப்பதாய்

உணர்கிறேன்.

எனது வாழ்விடத்துக்கு அருகான

நகரத்தின்

நுழைபாதையில்

பிரங்கியின் நீண்ட கடுகுழல்,

காத்துக் கொண்டும் நகர்ந்து
கொண்டுமிருக்கிறது.

எனது நிழல் புதைந்த பழங்காலத்

தெருக்களில் நீல ஒளியோடு

முளை கிளறுகின்றன நட்சத்திரங்கள்.

நீல ஒளியோடு முளை கிளரும் விடி

நட்சத்திரங்களால்

எனது நிழல் புதைந்த

பழங்காலத் தெருக்கள்

ஆகர்ஷிக்கப்படுகின்றன.

அனேகமாக இவை ஒவ்வொன்றினதும்

கூரிய ஒளியினாலும் வெம்மைவினாலும்

எமது வாழ்வின் சாவுச் செய்கி எழுதிய

கடிதம்

எரித்து, வீசப்படுகிறது காற்றின்

கிசைகளில் சாம்பலாக

தமிழ் ஆவின்கரப்புகம்

TamilEelam Archive

எஸ். போஸ்

யாழ்ப்பாண

இடப்பெயர்வு

ஒரு வரலாற்றுச் சம்பவம் களங்கப்படுகிறது

அரசியல் இராணுவ மற்றும் உயிர்காப்புப் பரிமாணங்களைக் கொண்ட ஒரு வரலாற்றுச் சம்பவத்தை, வரலாற்றுப் பிரக்ஞை அற்ற ஒருவர் நூலாக எழுதினார். அது, என்னாறு அமையும் என்பதற்கு கலாநிதி.கா. குகமால்ன் எழுதிய "யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வு" சிறந்ததொரு உதாரணமாகும்.

இன அழிப்பு நோக்கத்துடன் ஒரு ஆக்கிரமிப்புப்படை தமது ஊர் மனைக்குள் படையெடுத்து - நுழையும்போது அங்கே வாழும் மக்கள் உயிர்காப்பிற்காக இடம் பெயர்த்தோடுவது உலகின் வரலாற்று வழமை. ஆயிரம் ஆண்டுகால வரலாற்றுப் படைமையுள்ள சிங்கள இனத்தின் இராணுவம் தமிழர் சேனையின் எதிர்ப்பு வலுவையும் மேலிக் கொண்டு, தமிழர் பகுதிக்குள் நுழையும்போது தப்பிச்செல்ல வழியும் - பாதுகாப்பாக வசிக்க இடமும் இருந்தால் இடம்பெயர்த்தோடுவது தமிழ்மீதின் இன்றைய வாழ்வியல் யதார்த்தம். திருகோணமலையில் - மட்டக்களப்பில் - அம்பாறையில் - ஏன், வடபுலத்திலும் இது அன்றாட நிகழ்ச்சியாகவே, இன்றுவரை இருந்துவருகின்றது.

குடாநாட்டிலுள்ள சிங்களப்படையினர் முகாம்களை விரிவாக்க நகரும்போது படை நகர்வின் இலக்குகளை விட்டோடுவது தமிழ் மக்களது போருக்குள்ளான வாழ்வியல்

முக்கிய அம்சமாக இருந்து வருகின்றது.

ஆயினும், வலிகாமம் இடப்பெயர்வு என்பது அளவில் பிரமாண்டமானது; செய்கையில் ஆச்சரியமானது. இழப்புக்களையும் - அவலங்களையும் தன்னுள் அடக்கியவாறு வரலாற்று ஏடுகளில் பொறிக்கப்பட்டு விட்ட அற்புதமான அரசியல் நிகழ்ச்சியாகிவிட்டது.

விரத்தை மூலதனமாக்கிக்கொண்டு நடாத்தப்பட வேண்டிய தீர்ப்பந்தத்திற்குள் தள்ளப்பட்டுவிட்ட ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்தில், தியாகமும், சோகமும் அந்த மக்களின் வாழ்வியல் யதார்த்தமாகிவிடும். மகிழ்ச்சியும் துன்பமும் ஒன்றாகக் கலந்து மக்களை ஆட்கொள்ளும் வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தை அளக்கமுடியாத சாதாரண அளவு கோல்களினால் எடைபோடப்பட முடியாத அசாதாரண நிகழ்ச்சிகளை போருக்குள்ளான வாழ்க்கை, சந்திக்கும்.

விடுதலை என்ற உன்னத இலட்சியத்தை அடைவதற்காக இழப்புக்களையும், சோகங்களையும் சகித்துக் கொண்டு, அதேவேளை முடிந்தளவு அவற்றைத் தவிர்த்துக் கொண்டு போராட்டத்தை வழிநடத்த வேண்டிய சிக்கலான பணி போராட்டத்தலைமைக்கு உண்டு.

வலிகாமத்தைக் கைப்பற்றப்போகும் சமரில் சுமார் 30,000 பொது மக்கள் கொல்லப்படலாம் என்பது

சிங்களத் தளபதிகளின் கணிப்பாக இருந்தது. இந்தத் தகவல் அச்சில் பதியப்பட்ட உண்மை. இத்தளவு மக்கள் அழிவையும் அங்கேரித்து 'ரிவீரஸ்' நடவடிக்கைக்கு சத்திரிகா அம்மையார், அனுமதி வழங்கியிருந்தார்.

வலிகாமச் சமரின் ஒரு கட்டத்தில் கோப்பாலிலிருந்து உரும்பிராய் - கண்ணாகம் ஊடாக சண்டிலிப்பாய் சத்தியை ஊடாறுத்துச் செல்லும் பாதையை படையினர் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தனர். 325 ச.கி.மீற்றர் பரப்பளவைக் கொண்ட வலிகாமம்: 150 ச.கி.மீற்றர்களாக சுருங்கியது. இத்தக் குறுகிய நிலப்பரப்பில் வலிகாமத்தின் ஐந்து இலட்சம் மாந்தர்களும் குழுமினர். அதே நிலையில் சமரே நடாத்துவது விடுதலைப்

போராட்டத்திற்கு பாதகமாகவும், ஆக்கிரமிப்புப்படைக்கு சாதகமாகவும் அமையும்.

இதேசமயம், படைநகர்விற்கேற்றாற்போல் மக்கள் படிப்படியாக - மெதுவாக பாதுகாப்பிடம் நோக்கி நகர முடியாத அளவுக்கு ஒரு புலியியல் பூட்டு முன்னேயிருந்தது. தென்மராட்சிக்கான ஒரேயொரு பிரயாணப்பாதை என்ற வடிவில் அந்த நிலப்பூட்டு இருந்தது. அதுவும் இராணுவ முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கேத்ரிர நிலையில் அமைந்திருந்தது. தற்செயலாக அது எதிரியின் கைகளில் வீழ்ந்தால் எல்லாமே தலைகீழாகிவிடும். இத்தகையதொரு அபாய சூழல் அங்கே நிலவியது. இந்த நிலையில் வலிகாம மக்களின் உடனடி உயிர்ப் பாதுகாப்பு புலிகளின் கைகளிலேயே நினைக்கப்பட்டது.

உயிர்ப்பாதுகாப்புக்காக உடனடியாக இடம்பெயர்ந்து தென்மராட்சிக்கு செல்லுமாறு புலிகள் அபாய அறிவிப்புச் செய்தனர்.

அந்த வரலாற்று இடப்பெயர்வு ஆரம்பமானது.

இடப்பெயர்வின் தன்மையை அறிந்து சிங்களம் திகைத்தது. செயலையும் - செயற்பட்ட முறையையும் கேள்வியுற்று உலக சமூகம் ஆச்சரியப்பட்டது. தமிழ் மக்களை விடுவிக்கப் படையெடுப்பதாகச் சொன்ன அரசு படைகளிடமிருந்து உயிர்ப்பாதுகாப்புத் தேடி ஒட்டுமொத்த மக்களும் அவசரமாக இடம்பெயர்ந்த நிகழ்ச்சி உலகிற்கு உண்மையை உணர்த்தியது. தமிழ்மக்களுக்கு சார்பாக ஐ.நா. செயலர் குரல் எழுப்ப மனவுக்கு இடப்பெயர்வு நிகழ்ச்சியால் எமது விடுதலைப் போராட்டம் சர்வதேச கவனத்தை சாத்தது. தமிழ் மக்களின் அரசியல் உறுதிப்பாட்டையும் உலகம் வெளிப்படையாகக் கண்டுகொண்டது.

உயிர் அழிவைத் தவிர்த்த செயலால் மட்டுமல்ல - இந்த இடப்பெயர்வு - தமிழரின் அரசியல் நிலைப்பாட்டையும் புலப்படுத்தியது.

ஆனால், "யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வு" என்ற இந்த நூலை எழுதிய ஆசிரியர், இடப்பெயர்வுக்கு காரணிகளாக இருந்த அரசியல் இராணுவ மற்றும் உயிர் காப்புப் பரி

மாணங்களை புறந்தள்ளிவிட்டு, இடப்பெயர்வு பற்றி புத்தகம் எழுதி முடித்துள்ளார். ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சியையும், அதன் விளைவுகளையும் நூலுருவாக்க முற்படும் ஒருவர், காட்ட வேண்டிய அடிப்படைப் பொறுப்புணர்ச்சியை நூலாசிரியர் உதறித்தள்ளியுள்ளார்.

நூலின் முன்னுரையில் தனது செயலை இவ்விதம் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளார்.

"இவ் இடப்பெயர்வின் அடிப்படைக்காரணி தமிழர்களின் அரசியல் உரிமையை வென்றெடுக்கப்படுவதுடன் தொடர்புடையதென்றபொருள் இது. இதுவே அனைத்து மக்களின் உரிமை முக்கியத்துவம்

இடப்பெயர்வினால் மக்கள் அனுபவித்த - அனுபவித்துவரும் சமூக - பொருளாதார - கலாசார பிரச்சினைகளைப் பற்றியதாகவே உள்ளது"

என்று பொறுப்புணர்ச்சியற்ற வகையில் பிரகடனம் செய்துள்ளார். இது காரணமாக ஒரு வரலாற்றுச் சம்பவத்திற்கு சிறுபின்னைத்தனமான முறையில் விளக்கம் சொல்லி - விபாக்கிவானங்கள் கொடுத்து முடிவுகளையும் வலியுறுத்துகின்றார்.

இடப்பெயர்ந்த மக்களின் சோரிடத்தேர்வு தொடர்பாக நூலாசிரியர் இவ்வாறு எழுதுகின்றார்.

"இடப்பெயர்வாளர்களுக்கு தென்மராட்சியூடாக வடமராட்சி தொலைவில் இருக்கையாலும் பெரு

மனவு உபசாரம் கிடையாது என்று எதிர்பார்த்ததனாலுமே மக்கள் வடமராட்சியை அதிகம் நாடவில்லை" (பக்கம் 33)

"வன்னியில் உறவினர்கள் இருந்ததால் இடப்பெயர்வுக்கு கவர்ச்சி இருந்தது"

"வடமராட்சியிலும் பார்க்க வன்னிப் பகுதியையே கணிசமான மக்கள் விரும்பியிருந்தனர்"

"இடப்பெயர்வாளர்களை தென்மராட்சி வரவேற்றதைப் போல வடமராட்சியால் வரவேற்கமுடியாதிருந்தது" (பக்கம் 61)

"வன்னி சென்றவர்களும் அங்கு வசதியாக வாழ்கிறார்கள் என்று கூறுவதற்கில்லை" (பக்கம் 89)

ஒரு இனஅழிப்புப்படையின் கொலை வெறிக்கு அஞ்சி மக்கள் இடம்பெயர்ந்திருந்தனர். எனவே சேரிடம் என்பது அவர்களின் உயிர்க்காப்பு விடயமாகின்றது. இந்த வகையில் சேரிடத்தேர்விற்கு இராணுவ யதார்த்தமே ஊக்கியாக அமைகின்றது. நூலாசிரியர் கூறமுனைவது போல் 'தூரம்' என்பதோ, மக்களின் விருப்பம் என்பதோ, உறவினர்களைத் தேடி என்பதோ, வசதியான வாழ்க்கையை நாடி என்பதோ, சேரிடத்தேர்வைத் தீர்மானிக்கவில்லை. வரவேற்புக் கிடைக்குமோ, கிடைக்காதோ, என்பதும் சேரிடத்தேர்வுக்கு உந்துசக்தியாக அமையவில்லை.

வன்னி வரவேற்கிறது என்பதற்

காக அங்கு மக்கள் செல்லவில்லை. தென்மராட்சிக்குள்ளும் இராணுவம் புகுந்தால் வடமராட்சிப் பகுதி முற்றுகைக்குள்ளாகிவிடும் - தப்பியோட முடியாது போய்விடும் என்ற இராணுவ அம்சத்தைக் கருத்திற் கொண்டே அபாயம் நிறைந்த கிளாஸிப் பயணத்தை மேற்கொண்டு, மலேரியாவும், பாம்புக்களும் நிறைந்த தண்ணீரும் வைத்திய வசதிகளும் குறைந்த வன்னிக்கு மக்கள் விரைந்தனர். வன்னிக்குள் இராணுவம் புகுமுயன்றாலும் அதன் பரந்த நிலப்பரப்பு தமக்கு உயிர்க்காப்பை வழங்கும் என்று யதார்த்த பூர்வமாக சந்தித்து, தூர இருந்த வன்னிக்கு மக்கள் சென்றனர்.

இவ்விதம் பாதுகாப்பு உத்தரவாதம் நாடி வன்னி சென்ற மக்களை பிரதேசரீதியாகவும் வர்க்க ரீதியாகவும் வகைப்படுத்தி, நூலாசிரியர், கொச்சைத்தனமான வியாக்கியானங்களை வழங்குகின்றார்.

"பலாவி - காங்கேசன்துறை - தீவுப் பகுதி மக்கள் பல இடப்பெயர்வுகளை செய்து கஸ்டப்பட்டவர்கள். இவர்கள் வன்னிக்கு இடம்பெயரவில்லை" என அடித்துக் கூறியுள்ளார்.

குறித்த சில ஊர்களைச் சேர்த்த மக்கள் பலவகைகள் இடம்பெயர்ந்து விட்டனர் என்பது சோகமான உண்மையே. ஆயினும், இந்த ஊர்வாசிகள் யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வில் அதாவது வன்னி நோக்கிய இடப்

பெயர்வில் அக்கறை காட்டவில்லை என்பது தவறான கருத்தாகும். தனக்குப் பரிச்சயமான சிலரது உதாரணங்களை ஒரு பொதுமுடிவாக அறிவிக்க முயல்வது - நூலாசிரியரின் பொறுப்புணர்ச்சியின்மையையே காட்டுகின்றது.

நூலாசிரியர் மேலும் எழுதுகின்றார்.

"இடம்பெயர்ந்த நிலையில் மரநிலங்களில், பாடசாலைகளில் வாழ்ந்தோர் வன்னிக்குச் சென்றனர். எங்கு வாழ்ந்தாலும் ஒன்றுதான் என்ற மக்கள் வன்னிக்குச் சென்றனர்" என்று பொருண்மிய ரீதியில் நலிவுற்றிருந்த எமது மக்களில் ஒரு பகுதியினரையும் தனது குறுகியவாதக்கண்ணோட்டத்தால், கொச்சைப்படுத்துகின்றார்.

பொருண்மியக்காரணிகளோ, ஊர்வாரியான அம்சங்களோ அல்லது எத்தனை தடவைகள் இடம்பெயர்ந்தார்கள் என்ற எண்ணிக்கையோ வன்னிக்குச் செல்லுமாறு தூண்டவில்லை. பல்லாயிரக்கணக்கான மாவீரர் - போராளிகள் குடும்பங்கள், போராட்ட ஆதரவாளர் குடும்பம் மற்றும் இராணுவ ஆட்சியில் வாழ அஞ்சி வாழ விரும்பாத குடும்பங்கள் என வன்னிக்கு விரைந்தவர்கள் பலவகைக்குள் அடங்குகின்றனர். இதேவேளை, தென்மராட்சிக்குள் இராணுவம் திடீரெனப் புகுந்ததைத் தொடர்ந்து, கிளாஸிப் பாதையினர் கைகளில் வீழும் சந்தர்ப்பத்தில் வன்னிக்கு விரைய முயன்ற பல்லாயிரம் மக்கள் வேறுவழியின்றி பயணத்தைக் கைவிட்டனர். இதே சமயம், வன்னிக்கு இடம்பெயர்விரும்பியிருந்தும் தவிர்க்க முடியாத தனிப்பட்ட காரணங்களுக்காக வன்னி செல்லாது தவிர்ந்த மக்களும் பெருந்தொகையினர்.

இந்த வரலாற்று இடப்பெயர்வில் பங்கு கொண்டோரை நூலாசிரியர் பார்த்த விதம் அவர்களை அவமதிப்பதாகவுள்ளது. அவர் எழுதுகின்றார்....

"வந்தவெள்ளம் இருந்தவெள்ளத்தையும் அள்ளிக்கொண்டு போனது போல வலிகாமம் மக்களுடன் இணைந்து தென்மராட்சி - வடமராட்சி மக்களும் வன்னிசென்றனர்"

இது ஒரு மோசமான வர்ணிப்பு. மக்களை மந்தைகளாகக் கருதுகின்ற

"இராணுவ முற்றுகையிலிருந்தும் அதன் பின்னணியிலுள்ள அரசியல் பொறியிலிருந்தும் எமது மக்கள் பாதுகாப்பாகத் தப்பித்துக் கொண்டமை ஒருபுறத்தில் எமக்கு ஆறுதலைத் தந்தபோதும் மறுபுறத்தில் இந்தப்பாரிய இடப்பெயர்வால் எமது மக்கள் அனுபவித்த அனுபவித்துவரும் இடர்களும், துயர்களும், துன்பங்களும் எமக்கு ஆழமான வேதனையைத் தருகின்றன. காலங்காலமாக வசித்த பாரம்பரிய மண்ணைத் துறந்து வீடு, காணி, சொத்துக்களைக் கைவிட்டு ஏதிலிகளாக இடம்பெயர்ந்து எமது மக்கள் எதிர்க்கொள்ளும் தூங்குகொணரத் துன்பங்கள் எமது பெருஞ்சைப் பிளக்கிறது. எனினும் இத் துன்பியல் அனுபவமும் துயரமும் நிறைந்த அவலமும் எமது இனத்தின் விடுதலை எழுச்சிக்கு எமது மக்கள் அளித்த மாடுபரும் பங்களிப்பாகவே நாம் கருதுகிறோம்"

ஒரு மக்கள் விரோதக்கருத்து, இடப் பெயர்வின் யதார்த்தத்தை மறுதலிக்கின்ற ஒரு நச்சுக் கருத்து. இடப் பெயர்வின் அர்த்தத்தையும் – இடம் பெயர்ந்த மக்களின் உணர்வையும் கொச்சைப்படுத்துவது போல நூலாசிரியரின் இந்த வர்ணிப்பு அமைந்துள்ளது.

'அரசியலைத் தவிர்க்கின்றேன்' என்று நூலாசிரியர் பிரகடனப்படுத்த விரும்பினாலும் நூல் எங்கும், அவரது அரசியலான போராட்ட விரோத அரசியல் நீக்கமற நிறைந்து காணப்படுகின்றது.

தமிழர் ஊர்களைக் கைப்பற்றி – அழிக்கும் ஆக்கிரமிப்புச் செயல்களுக்கு நூலாசிரியர் பின்வருமாறு வியாக்கியானமளிக்கின்றார்.

"கடற்புலிகளின் தாக்குதல்கள் அதிகரிக்கவே குடாநாட்டின் கரையோரக் கிராமங்களை நம்வசப்படுத்தும் நோக்குடன் 92-ம் ஆண்டில் கிரிமலைப்பகுதியில் இருந்து சேத்தாங்குளம் – மாதகல் கரையோரம் வரை முகாம்கள் விரிவாக்கப்பட்டன. அதனால் அப்பகுதி மக்கள் இடம்பெயர்ந்திருந்தனர்" என்று எழுதியுள்ளார்.

இதுபோல யாழ்கோட்டை சுற்றாடலில் நடந்த இடம்பெயர்வு பற்றி இவ்வாறு கூறுகின்றார்:

"1986-ம் ஆண்டிலிருந்து தொடர்ச்சியாக தமது பாதுகாப்பின் பொருட்டும் இயக்கங்களின் தாக்குதல்களுக்கு பதில் தாக்குதல் கொடுப்பதன் வாயிலாகவும் கோட்டைப்பகுதியான பறங்கித் தெரு – கொட்டடி – நாவாந்துறை – பொன்னம்பலம் மில் பகுதி மக்கள் இடம்பெயர்ந்தனர்.

மேலும் தொடர்கின்றார்....

"ஆனையிறவு இராணுவ முகாம் தாக்கப்பட்டதை தொடர்ந்து நடந்த பாரிய இராணுவ நடவடிக்கையால் வெற்றிலைக்கேணி – சுட்டைக்காடு – இயக்கச்சியும் அவற்றைச் சார்ந்த பகுதி மக்களும் இடம்பெயர்ந்தனர்.

இவ்வாறு மக்கள் இடம்பெயர்வுகளுக்கு போராளிகளின் தாக்குதல் நடவடிக்கைகளே காரணம் என்று நூலாசிரியர் நேரடியாகவே குற்றம் சாட்டுகின்றார்.

பலருக்கு இது உண்மையென்றே தோன்றலாம். உண்மையில் இது

பிழையாக விளங்கிக்கொள்ளப்படுகின்ற ஒரு யதார்த்தமாகும். இக்கட்டுரை யில் முன்பே குறிப்பிட்டதைப்போலவே போராட்ட அரசியலை நிராகரித்துவிட்டு சம்பவங்களுக்கு மேலெழுந்தவாரியான - வியாக்கியானங்களை செய்து - நுனிப்புல் மேயும் ஆராய்ச்சி செய்கின்றார்.

இந்த நூல்மூலம் நூலாசிரியரின் அரசியல் மனது வெளிப்பட்டுள்ளது. அதாவது, தமிழர் மண்ணில் சிங்களப்படைவினர் நிலைகொண்டிருப்பது தவறல்ல என்பதே அந்த அரசியலாகும். இந்த நிலையில் படையினரின் தாக்குதல் மற்றும் பதில் தாக்குதல்களின் விளைவாக இடம்பெறும் மக்களின் இடப்பெயர்வுக்கு படையினர் பொறுப்பல்ல, பதிலாக, போராளிகளே பொறுப்பென்று நூலாசிரியர், சூசகமாகக் கூறுகின்றார்.

படைநிலைகள் மீதான தாக்குதல்களை 'குளவிக் கூடுகலைப்பு சொறி தேய்த்தல்' போன்ற போராட்ட விரோத நோக்கு நிலைகளுடாகவே நூலாசிரியரும், விடுதலைப்போராட்டத்தை நோக்குகின்றார். (இச் சொற்பதங்களை நூலாசிரியர் நேரடியாகப் பயன்படுத்தவில்லை)

இடப்பெயர்விற்கான அரசியற் காரணிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது விட்ட நூலாசிரியரது செயலுக்கான காரணத்தை வாசகர்கள் இப்போது புரிந்துகொள்ளலாம்.

தனக்கு விருப்பமில்லாத போராட்ட

அரசியலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது தவிர்த்துவிட்டு, அந்த அரசியலின் விளைவுகளான இழப்புகள், இடப்பெயர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து நுனிப்புல் மேய்வது போல அந்த சம்பவங்களுக்கு விளக்கம் கொடுப்பதன் மூலம் தனக்கு விருப்பமான போராட்ட விரோத அரசியலை நூலில் வெளிப்படுத்துகின்றார். இடப்பெயர்வுக்கு காரணமான சிங்கள அரசையும், அதன் படைகளையும் தப்ப வைத்துவிட்டு போராளிகளைக் குற்றவாளிக்கண்டித் திறுத்த முயலும் வண்ணமே சம்பவ விளக்கங்களை நூலாசிரியர் தருகின்றார்.

இடப்பெயர்வை நோக்கி கட்டுவிரல் நீட்டும் வேலையை நூலாசிரியர், பல கோணங்களில் செய்துள்ளார்.

இந்த இடப்பெயர்வு குடும்ப உறவுகளை - நட்புறவுகளை சிதைத்துக் குட்டிச்சுவராக்கிவிட்டது என்று அவர், புலம்புகின்றார்.

ஒன்றாக இடம்பெயர்ந்த சகோதர குடும்பங்கள், முதலில், சமைத்து உண்டுவிட்டு, பின்னர், தனித்தனியாக உலையைத்தனர் என்று பல கதைகளைக் கூறுகின்றார். இடப்பெயர்வால் நண்பர்களது உறவு முறிந்த கதைகளையும் அடுக்குகின்றார். விற்குகள் தேங்காய்களை தண்ணைக்கொது எடுக்கக்கூடாது என்று உத்தரவு போட்ட கானியூரிமையாளரது கதைகளைச் சொல்கின்றார். இடப்பெயர்வுக்குப் பின்னர் இளைய

மகளின் அனுமதியில்லாமல் மூத்த மகனது மகளின் பூப்புனித நீராட்டு விழாவுக்கு சென்ற தாய் - இளைய மகனால் நிராகரிக்கப்பட்டு கைதடிவயோதிபர் இல்லத்தில் தஞ்சமடைந்த கதையொன்றையும் கூறுகின்றார். கூட்டுக் குடும்பம்போல் ஒன்றாக இருந்துவிட்டு சில வாரங்களில் சச்சரவுப்பட்டுக் கொண்டு 'லான்ட் மாஸ்ட்டரில்' தனது பொருட்களை ஏற்றிக்கொண்டு தனிக்குடித்தனம் போன ஒருவருடைய கதையைச் சொல்கிறார்.

இப்படியாக சாதாரண விடயங்களைப் பெரிதுபடுத்தி - நூலாசிரியர் - வர்ணிக்கின்றார். இவையெல்லாம் இடப்பெயர்வுகளின் விளைவுகள் என குற்றம் சுமத்துகின்றார். "இடப்பெயர்வால் பழைய மனஸ்தாபங்கள் மீள வெளிப்பட்டு வருவதையே தமிழர் சமுதாயத்தில் காணக்கூடியதாகவுள்ளது" என்று விரகதிப்பட்டுக் கொண்டுள்ளார்.

இடப்பெயர்வில் நடந்த கண்டங்களை - துன்பங்களை அர்த்தமற்றவைகளாக காட்டி, விரக்தியுணர்வை ஏற்படுத்தவே நூலாசிரியர், முயற்சிக்கின்றார். போரிடர்களுக்குள் நடந்த பெரும் நிகழ்ச்சிகளை - தனது அரசியலின் வசதிக்காக - உதறித்தள்ளிவிடுகின்றார்.

இடம்பெயர்வைத் தொடர்ந்து ஐந்து இலட்சம் மக்களும் தென்மராட்சியில் குவிந்தபோது தென்மராட்சி துணர்யது உண்மைதான். சுமார் 20,000 குடும்பங்களைக்

"யாழ் நகரையும் வலிகாமப் பகுதியையும் சிரீலங்கா இராணுவம் முற்றுகையிடுவதற்கு முன்னராக மக்கள் அனைவரும் ஒட்டுமொத்தமாக இடம்பெயர்ந்து சென்ற வரலாற்று நிகழ்வானது சந்திரிகா அரசின் தந்திரோபாயத்திற்கு சாவுமணியடித்தது. அரசின் போர் நடவடிக்கையையும் அதற்கு அரசு கற்பிக்கும் அபத்தமான காரணத்தையும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்கள் ஏகமனதாக நிராகரித்து விட்டனர் என்பதையே இந்த இடப்பெயர்வு நிகழ்வு எடுத்துக்காட்டியது.

கவிமுதல், தேசியக் கலைவர் தமிழ்நாடு அறிவின்கார்ப்பகம் மேற்கு வெள்ளாறுகள் அவர்கள்

கொண்டிருந்த தென்மராட்சிக்குள் ஏறத்தாழ, ஒன்றரை இலட்சம் வலிகாமக் குடும்பங்கள் வந்துகுவந்தன. பெரும்பாலும், தென்மராட்சியில் ஒருவீடு அல்லது ஒரு காணி ஐந்துக்கு மேற்பட்ட குடும்பங்களுக்கு உறைவிடம் கொடுக்க வேண்டிய கூட்டாய சூழலில் இருந்தது. தென்மராட்சியின் கிணறுகள், வீடுகள், மலசலகடங்கள், கடைகள், பொருட்கள் என எல்லாமே, ஏறக்குறைய, பத்து மடங்கான மக்களுடன் சேர்ந்து பகிர்வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எழுந்தது.

இந்த வாழ்க்கைப்புயலை திடீரென எதிர்கொண்ட எமது மக்கள் திணறிப்போயினர். முடிபுமா! முடியாதா! என்ற கேள்விகளுக்கு அப்பால் நிலைமை சிக்கலானது. எனினும், இந்த வாழ்வியல் பூசும்பத்திற்குள்ளும் எமது மக்கள் காட்டிய போராட்ட உறுதியை - சோதர உணர்வை - மனித மாண்பை புகழ்த்து பாராட்டுவதற்குப் பதிலாக பூராயம் பேசுவது போல அற்ப விடயங்களை நூலாசிரியர் ஆராய்ச்சி செய்துள்ளார்.

நல்ல சம்பவங்களை உயர்த்த உதாரணங்கள் என ஒன்று இரண்டு விடயங்களை அவர் உள்ளங்களைப் பெயர்சொல்லிப் பாராட்டுவதற்குப் பதிலாக 'அந்தத் தெருவில் வசித்த ஒரு மருத்துவர்' இந்த ஊரில் வாழ்ந்த ஒரு ஆசிரியர் என சினிமா கிகிகிகள் எழுதப்படும் பாணியில் பூசுமமாகச் செய்துகூறி, அதையும் கெடுத்துள்ளார்.

இடம்பெயர்ந்த பின் இனவயதுக் காரர் பட்ட உளவியல் பாதிப்பை நூலாசிரியர் இப்படி விளக்குகின்றார்.

"பாடசாலை செல்லாமல், பொழுது போக்கு வசதியில்லாமல், படுக்கை வசதியில்லாமல் பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை பலவகையிலும் அடக்கி வைத்திருந்தது என்பவை பிள்ளைகளின் உளவளர்ச்சியைப் பாதித்தன".

இங்கும் சின்னவிடயங்கள் பெரிது படுத்தப்பட்டிருப்பதையே காணமுடிகிறது. இடப்பெயர்வை எத்தனவுக்கு குற்றம் சாட்டமுடியுமோ அத்தனவுக்கு நூலாசிரியர் பாடுபடுகின்றார் என்பதை நூல்முழுக்கக் காணலாம்.

இடப்பெயர்வு நூலாசிரியருக்கு கோபத்தை மூட்டியிருந்தால் அல்லது விரக்தியை ஊட்டியிருந்தால்

அது வேறுவிடயம். ஆனால் தனது கோபத்தையும் - விரக்தியுணர்வையும் மக்களின் உணர்வாகக் காட்ட முயல்வது ஒரு ஆய்வு முறைமைத் தவறாகும்.

ஆறுமாதகால இடப்பெயர்வு வாழ்க்கை தமிழர் சமூகத்திற்கு பாரிய - பொருண்மிய உளவியல் பாதுகாப்புக்களை ஏற்படுத்திவிட்டதுபோலவே நூலின் உள்ளடக்கமும் - விவரணங்களும் உள்ளன. ஆனால், "வலிகாமத்திற்கு மீண்டும் திரும்பிச் சென்றதும் தண்ணீர் பிரச்சினை உட்பட மக்களின் அன்றாடப் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட்டன" என்று சிறுபிள்ளைத்தனமாக ஆய்வு முடிவு சொல்லும் நூலாசிரியர், ஒருவருட காலத்தில் காணாமல் போகச் செயலிக்கப்பட்ட ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்டோரைப்பற்றி என்ன சொல்லப் போகின்றாரோ!

சுழத்தமிழரின் சர்வதேச புலம்பெயர்வு பற்றி சிங்கள இனவாதிகள் சொல்லும் கருத்தையே நூலாசிரியரும் கூறுகின்றார்.

"அரசியல் தஞ்சம் என்ற போர்வையில் பொருளாதாரத் தேட்டங்களை நாடி வெளிநாடு சென்றனர்" என்கிறார்.

வெளிநாடுகளில் வதியும் தமிழர்கள் இலங்கைத் தீவின் அரசியல் யதார்த்தத்தை எடுத்துச்சொல்ல ஒன்றுபடும் போது அவர்களது அரசியல் பலத்தை செல்லாக்காசாக்கும் நோக்கும் மேற்குறித்தவாறு அவர்களை வரையறை செய்ய முற்படுவதும் பேரினவாதிகளின் வேலை.

புலம்பெயர்வுக்கான அரசியல் காரணிகளை புறத்தள்ளியதால் நூலாசிரியரும், அவ்வாறே வலியுறுத்துகின்றார்.

சிங்களம் மட்டும் சட்டம், தரப்படுத்தல், தமிழர் மீதான தொடரான வன்முறைகள் - நீண்டபோர் என்பவற்றால் தமிழினத்தின் பொருண்மிய வாழ்வை சிங்கள அரசு, திட்டமிட்டு அழித்து வருகின்றது. தமிழின அழிப்பின் ஒரு அங்கமாகவே இந்த பொருண்மிய நாசத்தை அது உண்டுபண்ணுகின்றது.

தமிழருக்கு வேலைவாய்ப்பில்லை. அவர்களுக்கு ஆலோசனை, மீள்பிடிப்புகள், ஆணைக்கார்ப்புகள், சிறித்தான சிங்கள அரசின்

பொருண்மியத்தடை சிறுகைத்தொழில் - அபிவிருத்தி என்பன முற்றாக இல்லாமை என்பவற்றால் தமிழர்தம் குடும்ப பொருளாதாரத்தை ஒட்டவும் - பல சமயங்களில் உயிர்ப்பாது காப்பை நோக்காகவும் கொண்டு சர்வதேசத்திற்கு புலம்பெயர்த்தனர். தமிழரின் இந்தப் புலம்பெயர்வுக்கு தமிழ் மக்கள் மீதான இனவாத ஒடுக்குமுறைதான் காரணமெயல்லாது பொருளாதார தேட்டங்களை நாடியல்ல. அரசியல் பின்புலத்தில் நடந்த இந்த சர்வதேச புலம்பெயர்வு தமிழினத்தின் பொருண்மிய வாழ்வுக்கு புத்துயிர் ஊட்டியிருக்கின்றது என்பதை மறைப்பதற்கில்லை.

எனவே வெளிநாடுகளுக்கு புலம்பெயர்ந்த மக்களை 'அரசியல் போர்வையில் உள்ள பொருண்மிய தேடலாளர்கள், என்று வரையறை செய்வது தவறானது. நுனிப்புல் மேய்வதைப்போன்றது.

நூலாசிரியரின் அரசியல் பார்வை மட்டுமல்ல சமூகப்பார்வையும் தாறுமாறாகவே உள்ளது.

கூட்டுக்குடும்பம்போல் சேர்ந்து வாழ்ந்த அந்த இடப்பெயர்வுச் சூழலில் உருவான குடும்பங்களுக்கிடையேயான பிரச்சினைகளுக்கு பெண்களே காரணம் என்று குற்றம் சுமத்துகின்றார்.

"ஆயிரம் ஆண்களோடு வாழலாம், இரண்டு பெண்களோடு வாழமுடியாது என்பர் நம்மவர்" என்று கூறி அதற்கான நியாயவாதங்களையும் கூறுகின்றார்.

நூலாசிரியரது சமூகப் பார்வையின் ஆழத்தை அவரது இந்த எடுகோள் துலாம்பரமாகக் காட்டுகிறது.

சந்தேகம் எனும் ஒரு சர்க்கு - அது பெண்களின் மனதிலேதான் இருக்கு... என்று ஆண்பாட்டை ஆரம்பிக்க பெண் இடைமீல் புகுத்து... சந்தேகம் எனும் ஒரு சர்க்கு - அது ஆண்களின் மனதிலேதான் இருக்கு என்று எதிர்வாதம் செய்ய இறுதியில்... இருகுரலும் இணைந்து.

சந்தேகம் எனும் ஒரு சர்க்கு - அது சகலர் மனதிலேயும் இருக்கு... என்று பாட்டை முடித்து ஆணையும் பெண்ணையும் மனிதர் என்ற பொதுமையில் காட்ட முயன்ற முற்போக்குச் சித்தனையை - சினி

மாவுக்கு கவிதை எழுதிய கவிஞன் ஒருவன் வெளிப்படுத்தியுள்ளான். ஆனால், ஒரு வரலாற்றுச் சம்பவத்தை எழுதிய கலாநிதி பட்டம் பெற்ற நூலாசிரியரோ ஆயிரம் ஆண்டுகளோடு வாழலாம் இரண்டு பெண்களோடு வாழமுடியாது... என்ற பெண்விரோதக் கருத்தை நிலைநிறுத்த வலிகாம இடப்பெயர்வை பயன்படுத்தியது வேதனையான விடயமாகும்.

இங்கு ஒரு விடுதலைப் போராட்டம் நடைபெறுகின்றது. அதுவும் ஆயுதம் தாங்கிய விடுதலைப் போராட்டம். எனவே இந்த மண்ணில் இரத்தமும் - கண்ணீரும், தியாகமும் - சிவிர்ப்பும் சேர்ந்தே இருக்கும். போராடும் மக்கள் மீது அவலங்களை விதைத்து ஆயுதப்போராட்டத்தை நகக்க எதிரி முயற்சி செய்வான். அவன் அழிவுகளை விதைத்தால் நாம் விரக்தியடைக்கக்கூடாது. அந்த அவலங்களைப் பார்த்து எமது மக்கள் ஓர்மம் பெறத்தக்கவகையில் நாம் எதிர் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இல்லாவிடின் எதிரியின் நோக்கம் நிறைவேறிவிடும்.

வலிகாம இடப்பெயர்வு தமிழரின் விடுதலைப்போராட்டத்தில் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற்று விட்ட ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சியாகிவிட்டது. இந்த வரலாற்றுச் சம்பவம் அரங்கேறிய போது சோகமும் - அவலமும் யாழ் மண்ணில் பரவியது. இந்த சோகங்களை - அவலங்களை சொல்லும்போது அதன் அரசியல் பரிமாணத்தில் சொல்லப்படவேண்டும். மக்கள் ஓர்மமடையும் வண்ணம் சொல்லப்பட வேண்டும். இதுதான் சமகால நூலாசிரியர்கள் - இலக்கியவாதிகளின் வரலாற்றுக் கூடமையாகும்.

அவலங்களையும் - இழப்புகளையும்; ஓர்மத்தை ஊட்டும் உந்து சக்திகளாக, உலக விடுதலை இயக்கங்கள், மாற்றி வைத்திருப்பதை வரலாற்றில் காணலாம்.

இன்றேல் நாட்டை அமைக்க பூத தேசபக்தர்கள் ஒரு ஆயுதம் தாங்கிய இயக்கத்தை உருவாக்கியபோது - தங்களது வரலாற்று அவலம் ஒன்றை விடுதலை உணர்வை ஊட்டும் ஓர்ம ஊக்கவாகப் பயன்படுத்தியிருந்தனர்.

அது இரண்டாயிரம் ஆண்டுக

தொலைத்ததைத்
தேடுகிறோம்

தொலைத்ததைத்
தேடுகிறோம்

தொலைத்ததைத்
தேடுகிறோம்

அ.கயல்விழி

கிட்டலிழ்ந்து போன
எங்கள் சொத்துக்களை
தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம்
மொட்ட விழ்ந்து முகைவெடித்தே
சத்தமிவ்வாது மலர்ந்த மலர்களை
பறித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்
திட்டம் ஒன்றிலவலமல்
சிதைந்துபோன - எம்
கிட்டிக்களைத் தேடுகின்றோம்
பட்டம் பெற்றும்
சொட்டு வேலையின்றி
வாழ்வை விட்டுவிட எண்ணமிடும்
இள வட்டங்களைக் காண்கிறோம்
நீண்டு வளர்ந்திருந்து எம் தேசத்தை
அழுகுபடுத்திய சுறபக தருக்கள்
இன்று ஓய்ந்து கிடப்பதைப் பார்க்கிறோம்
சுறகள் நிறைந்த எம் சொர்க்கவாழ்வை
முட்சும்பிகள் எவ்வையிடுகின்றன
பூத்து பூச்சொரிந்த பூமரங்கள் இன்று
காய்ந்து கரு இழந்து சருகாய்ப் போனது.
அன்று எமை ஆற்றி அமைதிப்படுத்தி நின்ற
அது புது நூல்களைப் படிக்கின்றோம்
அதன் வரவுக்காய் காத்திருக்கிறோம்.

தமிழ் அகாடமி
தமிழ் அகாடமி
Familleelam Archive

ளுக்கு முற்பட்ட அவலத்தை.

ரோம சாம்ராச்சியப்படைகளால் யூத இராச்சியத்தின் படைகள் தோற் கூடிக்கப்பட்டுக் கொண்டு போன வேளை அது. எஞ்சிய யூத வீரர்கள் அனைவரும் 'மசாடா' என்ற இடத்தில் கூடினர். மசாடாவிலேயே தங்கி நின்று சாகும் வரை சண்டையிடுவது என்று சத்தியம் செய்தனர். சமர் கடுமையாக நடந்தது. இறுதியில், யூதப்படை அங்கே ஒட்டுமொத்தமாக அழிக்கப்பட்டது. இந்தத் தோல்வியின் பின்னரே யூதரின் 2000 வருடகால அகதி வாழ்க்கை ஆரம்பமானது.

இஸ்ரேல் நாட்டை அமைக்க 1940 களில் போராடிய - யூத இயக்கம் - தனது வீரர்களுக்கு ஓர்மத்தை ஊட்டும் இலட்சிய கோசமாக 2000 வருடங்களுக்கு முன் நடந்த அந்த வரலாற்று அவலத்தையே தேர்ந்தெடுத்திருந்தது.

'மசாடாவை நாம் மறவோம்' என்பதுதான் இந்த இலட்சிய கோசம்.

தமது முன்னோரின் படை ஒட்டுமொத்தமாக அழிக்கப்பட்டு தமது ஆட்சி பறிக்கப்பட்டு தமது மக்களை சர்வதேச அகதிகளாக்கிய அந்த சம்பவத்தை அடிக்கடி நினைவுபடுத்திக்கொண்டு இஸ்ரேல் நாட்டை அமைக்க போராடினர்; வென்றனர்.

எமது விடுதலைப் போராட்டத்திலும் அத்தகைய அம்சம் உள்ளது.

83 கறுப்பு யூலையையும் - வெலிக்கடை சிறைப்படுகொலை உட்பட அப்போது நடந்த கொலை வெறிச்செயல்களைக் கேள்வியுற்று தமிழ் இளைஞர்கள் ஓர்மம் பெற்று ஆயுதப் போராட்டத்தில் அணி அணியாக இணைந்த வரலாற்று - நிகழ்ச்சிகளையும் இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

1958 தமிழர் மீதான வன்முறையில் நடந்த சோகச் சம்பவங்களே தன்னை ஓர்மமடையச் செய்வித்தன; விடுதலைக்காகப் போராடத் துண்டின என்று தலைவர் பிரபாகரன் கூறியுள்ளார்.

வலிகாம இடப்பெயர்வும் இந்த கையதொகு ஓர்ம உணர்வை ஊட்டக்கூடிய அரசியலையே அடித்தளமாகக் கொண்டுள்ளது. ஆனால், யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வு நூல் எழுதியவர் அதையொரு அவலமான

சோக சம்பவமாக எழுதி, வாசிப்போரை சலிப்படைய வைத்துள்ளார் - விரக்தியடையத் தூண்டியுள்ளார்.

இது ஒருபுறமிருக்க....

இயற்கையின் அனர்த்தத்தால் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை ஒருவர் உடனடியாக நூலாக்கலாம்.

ஆனால், சமூகத்தை உலுக்கிய ஒரு அரசியல் நிகழ்ச்சி நடந்து நீண்ட பல வருடங்களுக்குப் பின்பே அது பற்றி நூல் எழுத முனைய வேண்டும் என்று வரலாற்று அறிஞர்கள் கூறுவர். அப்போதுதான் விருப்பு - வெறுப்பு இன்றி சம்பவங்களை சரியாக எடைபோட முடியும். 'யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வு' என்ற இந்த நூல் அவ்விதம் ஆக்கப்படவில்லை. இடப்பெயர்வு முடிந்த கையொடு அவசரம் அவசரமாக இது எழுதப்பட்டுள்ளது.

* 1995 ஒக்டோபர், 30-ம் திகதி வலிகாம இடப்பெயர்வு ஆரம்பமானது.

* 1996 ஏப்பிரல், 19-ம் திகதி தென்மராட்சிக்குள் இராணுவம் புகுந்து இடம்பெயர்ந்தோரை திரும்பிச் செல்லும்படி கேட்டது.

* 1996 நவம்பரில் 'யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வு' நூலை அச்சேற்று கின்றார். (புத்தகத்தை அதற்கு முன்னரே எழுதிவிட்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது)

இடப்பெயர்வு முடிவுக்கும் - நூல் அச்சேற்றத்திற்கும் இடையில் கழிந்த ஏழு மாதங்களும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் நிலை எப்படி இருந்தது என்று பார்ப்போம்.... குடாநாட்டு மக்களை மண் அணைகளாலும் சோதனைச்சாவடிகளாலும் ஊரடங்குச் சட்டங்களாலும் கற்றிவளைப்புக்கள் - தேடுதல்களாலும் படையினர் அடைத்து வைத்தனர்.

* இந்த சூழலில் இந்த நூலை எழுதுவதற்கேற்ற பல தரவுகளை நூலாசிரியர் எப்படிப் பெற்றார்?

* இடப்பெயர்வின் அரசியல் - இராணுவ உயிர்காப்பு பரிமாணங்களைத் தவிர்த்துவிட்டு மக்களின் துன்பங்களை மட்டும் எழுத நூலாசிரியரைத் தூண்டிய காரணி எது?

* இந்த நூலால் யாருக்கு நன்மை?

* இந்த நூல் சொல்ல வருகின்ற செய்தி என்ன?

இடப்பெயர்வு இடம்பெயர்வுகளைப் பற்றி இராணுவ பரிணாமங்களைப் பற்றி

கும் நிலையில் நூலாசிரியர் இல்லாது விட்டாலும்; உயிர்காப்பு அம்சத்தை நூலில் குறிப்பிடத்தவறியது நூலாக்கத்தின் நோக்கத்தை கேள்விக் குறியாக்குகின்றது.

'ரிவீரச்'விற்கு முன்னர் நடந்த 'முன்னோக்கிப் பாய்தல்' நடவடிக்கையில் மட்டும் சுமார் 300 பொது மக்கள் படையினரால் கொல்லப்பட்டிருந்தனர். இதேநேரம் இந்த படை நடவடிக்கையில் 200 படையினர் பலியாகியிருந்தனர். 100 புலி வீரர்கள் வீரச்சாவடைந்திருந்தனர். ஆனால், 30,000 மக்களாவது கொல்லப்படலாம் என்ற கணிப்பில் தொடங்கப்பட்ட ரிவீரச், 3 மாதங்கள் தொடர்ந்து நடந்தது. இந்தச் சமரில் 700 படையினர் கொல்லப்பட்டிருந்தனர். ஆனால் 58 பொது மக்கள் மட்டுமே பலியாகியிருந்தனர். இவர்களில் பெரும்பாலானோர் இடப்பெயர்வு நடைபெற இருந்த நாளிற்கு முன்னர்வந்த ஒருசில நாட்களில் பலியாகியிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இடப்பெயர்வு உயிர் அழிவை தடுத்தது என்ற வெளிப்படையான உண்மையையே நூல் வெளிப்படுத்தவில்லை. இதேவேளை, இடப்பெயர்வு முடிந்த ஒரு வருட காலப்பகுதியில் குடாநாட்டில் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் - படையினரால் - அடையாளம் தெரியாதவாறு புதைக்கப்பட்டனர் என்ற உண்மையையும், நாம் கருத்திலெடுக்க வேண்டும்.

வீடு மனைகளைக் கைவிட்டு சொல்லொணாத துன்பங்களை எதிர்கொண்டு வலிகாமத்தின் ஐந்து இலட்சத்திற்கும் அதிகமான மக்கள் இடம்பெயர்ந்தோடக்காரணமான இராணுவ பயங்கரத்தைப் புறக்கணித்துவிட்டு இடப்பெயர்வால் போராட்டம் சந்தித்த அரசியல் வெற்றிகளை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல் -

இடம்பெயர்ந்ததில் நடந்த உயிர்காப்பு அம்சத்தை அசட்டை செய்து விட்டு -

இடம்பெயர்ந்தோடியதால் மக்கள் சந்தித்த துன்ப - துயரங்களை மட்டும் பதிவு செய்த ஒரு பயனற்ற, அதேவேளை போராட்ட விரோதிகளுக்குத் தற்காலிக பயன் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு நூலாகவே 'யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வு' உள்ளது.

கிழக்கு தீமோர்

ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நியாயம்

இந்தோனேசியா கிழக்குத் தீமோரின் தேசிய சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்து தீமோரியர்கள் பிரிந்து சென்று தனிநாடு அமைக்க விரும்பினால் அதனை அங்கீகரிக்கத் தயாராக உள்ளதாக அறிவித்துள்ளது. இவ் அறிவிப்பின் நம்பகத் தன்மை பற்றி தீமோரியர்கள் பலத்த ஐயத்தைக் கொண்டிருப்பினும் தமது சுதந்திரத்திற்கான நாட்கள் அண்மித்துள்ளன என்பதை அவர்கள் உணரத் தொடங்கியுள்ளனர்.

தீமோரியர்களின் வரலாறு தமிழர்களின் வரலாறு போன்று துன்பதுயரங்கள் நிரம்பியது. 1975 முதல் தீமோரியர்கள் கொடிய இந்தோனேசிய அடக்குமுறைக்கு எதிராக போராடி வருகின்றனர். போத்துக்கல் காலனித்துவ ஆட்சியின் முடிவில் தமது எஜமானர்களாக இந்தோனேசியர்களை தீமோரியர் சுமக்கவேண்டிய வரலாற்றைப் பெற்றிருந்தனர்.

நீண்ட கொடிய 23 வருட தீமோரிய மக்களின் விடுதலைப் போர் பற்றியதொரு மீள்பார்வை இது.

அவுஸ்திரேலியாவுக்கும் - இந்தோனேசியாவுக்கும் இடையே கிழக்குத் தீமோர் அமைந்துள்ளது. 14, 874 சதுர கிலோமீற்றர் பரப்பளவு கொண்ட கிழக்குத் தீமோரில் 97 வீதமான மக்கள் தீமோரியர்கள் ஆவர். மிகுதி சீனர்களாக இருந்தனர்.

பல நூற்றாண்டுகளாக தீமோரியர்கள் விவசாயத்தையே தமது பிரதான தொழிலாகக் கொண்டிருந்த

னர். தீவின் கரையோரக் கிராமங்களில் சில மீனவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். வணிகம் கிழக்குத் தீமோரில் காலம்காலமாக வாழ்ந்து வந்த சீனர்களின் கைகளில் இருந்தது.

தீமோரியர்களிடம் 12 சிறு இன குழுக்கள் (Ethnic groups) இருந்தன. பத்துக்கும்மேற்பட்ட பேச்சுவழக்கு மொழிகள் நியூகினியன் இனத்தம் போதுமான பிரதான இனத்தம் (Tetum) திகழ்ந்தது. பல

தொடர்ச்சியாக போத்துக்கல் காலனி ஆதிக்கத்தின் கீழ் கிழக்குத் தீமோர் இருந்திருப்பினும் தீமோரின் வளர்ச்சிக்காக எதுவித பாரிய பொருளாதார உதவிகளையும் போத்துக்கல் புரியவில்லை. 2-ம் உலக யுத்தத்தின் பின்னரே கிழக்குத் தீமோரின் தலைநகரான டிலி-இல் (Dili) சில பாடசாலைகளையும் வைத்தியசாலைகளையும் துறைமுகத்தையும் போத்துக்கல் நிறுவியது.

1974-ம் ஆண்டு போத்துக்கல் லில் ஏற்பட்ட இராணுவப் புரட்சியின் பின்னர் தமது காலனிகளை விட்டு போத்துக்கல் துரிதமாக வெளியேறத் தொடங்கியது. இக்காலகட்டத்தில் கிழக்குத் தீமோரில் படிப்படியாக சுய ஆட்சியை போத்துக்கல் அறிமுகப்படுத்தியது. இவ் அரசியல் மாற்றங்களை உள்விப்பாக அவதானித்த இந்தோனேசியா கிழக்குத் தீமோரில் தன் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட முற்பட்டது. ஒப்பராசி கோமடா (Operasi Komodo) என்ற பெயரில் இரகசிய இராணுவ - அரசியல் திட்டத்தை இந்தோனேசியா அமுல்படுத்தியது. 1975-ல் இந்தோனேசியா ஆதரவுபெற்ற தீமோரி குழு ஒன்று பெரும் கலகத்தை தூண்டிவிட்டபோது முழு சுதந்திரத்தை ஆதரித்த அமைப்புக்கள் பதிலடி நாத்தின. 2000 உயிரிழப்புக்களுடன் சுதந்திரத்தை ஆதரித்த குழுக்கள் வெற்றிபெற்றன. எனினும் கலவரங்கள் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில் 27 ஓகஸ்ட் 1975-ல் போர்த்துக்கல் அரச நிர்வாகம் டிலியை விட்டு இரகசியமாக வெளியேறியது.

உள்ளூர் தேர்தலிலும் போரிலும் வெற்றிபெற்ற சுதந்திரத்தை ஆதரிக்க

**கிழக்குத் தீமோர்ன்
மலைப் பகுதிகளே
போராளிகளின் பிரதான
அரண்களாக
நீண்டகாலமாகத்
திகழ்ந்தது. 1978 டிசம்பர்
31-ம் திகதி முதலாவது
தீமோரிய விடுதலை
இயக்கத் தலைவர்
Nicolau Lobatu
இறக்கும்வரை இவ்
மலைப்பகுதிகளில்
கிழக்குத் தீமோரியர்கள்
தமது பலம்வாய்ந்த
இராணுவத்தை
பாதுகாத்து வந்தனர்.**

கிரமிப்பை நடாத்தி கிழக்குத் தீமோரைக் கைப்பற்றியது.

இவ் ஆக்கிரமிப்பை நான்கு வருடங்கள் எதிர்த்துப் போரிட்ட கிழக்குத் தீமோரின் விடுதலைப் போராளிகள் ஈற்றில் தமது மரபுவழி இராணுவ ஆற்றலை இழக்கலாயினர். 1981-ல் புதிய தலைவரான Xanana Gusmao தலைமையில் தீமோரியர்கள் கெரில்லாக் குழுக்களை நிறுவினர். இவ் கெரில்லா அணிகளே இன்றுவரை இந்தோனேசியப் படைகளிற்கு பெரும் சேதாரங்களை ஏற்படுத்தி வருகின்றன. கிராமங்கள் தோறும் ஆங்காங்கு குழுக்களை நிறுவி இவ் விடுதலைக்கான இயக்கம் செழுமை பெற்றது.

கிழக்குத் தீமோரின் மலைப் பகுதிகளே போராளிகளின் பிரதான அரண்களாக நீண்டகாலமாகத் திகழ்ந்தது. 1978 டிசம்பர் 31-ம் திகதி முதலாவது தீமோரிய விடுதலை இயக்கத் தலைவர் Nicolau Lobatu இறக்கும் வரை இவ் மலைப்பகுதிகளில் கிழக்குத் தீமோரியர்கள் தமது பலம்வாய்ந்த இராணுவத்தை பாதுகாத்து வந்தனர். 1981-ல் Xanana Gusmao தனது இராணுவத் திட்டத்திற்கு வலுச்சேர்க்கும் அரசியல் இயக்கமாக CNMR (National Council of Maubere Resistance) நிறுவினர்.

ஆனால் 2022-ம் ஆண்டு Gusmao கைது செய்யப்பட்டு தீமோரியத் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்ற Mau

Huno ஆறு மாதங்களில் கைதானார். இதனைத் தொடர்ந்து Nino Konis Santana பிரதான தளபதியாக பொறுப்பேற்று தீமோரிய விடுதலை இயக்கத்தை வழிநடத்தி வருகின்றார்.

1975 முதல் 13 வருடங்களாக கிழக்குத் தீமோரியர்களுக்கு வெளியுலகத் தொடர்பு மறுக்கப்பட்டது. அனைத்து செய்தி நிறுவனங்களது விஜயங்களும் மறுக்கப்பட்டன.

ஆனால் Jose Ramos Horta தலைமையிலான புகலிடத் தீமோரியர்கள் தமது தொடர்ச்சியான அயராது உழைப்பினால் தீமோரியர்களின் அரசியல் குரலை வெளியே தெரியப்படுத்தினர். ஐநா சபையிலும் பிரசர்வதேச மன்றங்களிலும் இவரது தளராத உழைப்பு தீமோரியர்களை உற்சாகப்படுத்தியது. இவரது முயற்சிகளுக்கு பின் பலமாக இங்கிலாந்திலும் அயர்லாந்திலும் போத்துக்கல்லிலும் புகலிடத் தீமோரியர்கள் தொடர்பணிகளை ஆற்றினர். தீமோரின் இரு வணக்கத்திற்குரிய கிறிஸ்தவமத பிராக்கானா Martinho da Costa Lomes, Carlos Ximeies Belo ஆகியோர் இந்தோனேசியப் படைகள் புரியும் கொடூரங்களை உலகிற்கு தெளிவாக எடுத்தியம்பி வந்தனர்.

கிழக்குத் தீமோரை இந்தோனேசியா ஆக்கிரமித்து தமது 27-வது மாதிலம் ஆக்கிய செயலை இன்று வரை ஐநா சபை அங்கீகரிக்கவில்லை. டிசம்பர் 1975-லும் ஏப்ரல் 1976-லும்

கும் அமைப்பினர் உறுதிப்படுத்தப்படாத அரசாக இக்கால கட்டத்தில் திகழ்ந்தனர். எனினும் இவர்களது குறுங்கால ஆட்சியினை இந்தோனேசியா அனுமதிக்கத் தயாராக இல்லை. மேற்குத் தீமோரின் எல்லைகளில் நிலைகொண்டிருந்த இராணுவம் கிழக்குப் பகுதியில் சேதங்களை ஏற்படுத்தியது. 16 ஒக்டோபர் 1975-ல் இவ் அராஜகத்தை பதிவுசெய்ய முயன்ற 5 அவுஸ்திரேலிய செய்தியாளர்கள் இந்தோனேசியாவால் கொல்லப்பட்டனர். இக் குழப்பகரமான காலகட்டத்தில் 28 நவம்பர் 1975-ல் சுதந்திரத்தை ஆதரிக்கும் அமைப்பு கிழக்குத் தீமோரை சுதந்திரமடைந்த தனி நாடாக பிரகடனம் செய்தது. இதற்கு பதிலடியாக மறு தினமே "பலிபோ பிரகடனம்" (Valibo Declaration) எனும் பெயரில் தமது ஆதரவு குழுக்கள் மூலம் இந்தோனேசியா ஆதரவு தீர்மானம் ஒன்றை இந்தோனேசியா நிறைவேற்றியது. இது கிழக்குத் தீமோரை முழுமையாகக் கைப்பற்றுவதற்கான இந்தோனேசியாவின் இரகசியத் திட்டத்தின் ஒருபகுதியென வர்ணிக்கப்பட்டது. முடிவில் 7.12.75-ல் இந்தோனேசிய இராணுவம் முழு அளவிலான ஆக்

தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்ற Mau

ஐ.நா பாதுகாப்புச் சபை கீழ்க்குத் தீமோரை விட்டு இந்தோனேசியப் படைகள் வெளியேறக் கோரும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினர்.

1976 முதல் 1981 வரை அமெரிக்க எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் இந்தோனேசியாவுக்கு எதிரான தீர்மானங்களை ஐ.நா சபை நிறைவேற்றி வந்தது. 1982-ம் ஆண்டு முதல் சிக்கலில் தொடர்புபட்ட அனைத்து தரப்புகளுடனும் ஐ.நா சபை பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பித்தது. ஆனால் இன்றுவரை இப்பேச்சுவார்த்தை தொடர்வதே சர்வதேச சமூகத்தின் பலமின்மைக்கு உதாரணமாக அமைந்துவிட்டது.

1991-ல் இந்தோனேசியப் படையினர் 280 தீமோரியர்களை பெரும் இனப்படுகொலை நடவடிக்கை ஒன்றில் அழித்தனர். இதனைத் தொடர்ந்து 1992-ல் பேச்சுக்களை ஐ.நா தீவிரமாகத் தொடர்ந்தது. போத்துக்கல் அரசு தீமோரியர்களை பேச்சுவார்த்தை மேடைகளில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது. 1975-ல் போத்துக்கல் அரசு தீமோரைவிட்டு வெளியேறும்போது உத்தியோகபூர்வமான நடைமுறைகளை பின்பற்றாமையாலும் இடைக்கால தீமோரிய அரசை உலக சமூகம் அங்கீகரிக்காமையாலும் போத்துக்கல் தீமோரின் அபிலாஷைகளை பிரதிபலிக்க முயல்கிறது என கூறப்படுகிறது.

1995-ல் ஒன்றியாவில் ஐ.நா ஆதரவில் ஒரு இனக்க மாநாடு இடம் பெற்றது. 1976 - 1979 - 1994 - 1997 ஆகிய காலகட்டங்களில் ஐ.நா விசேட மனிதவரிமை ஆய்வாளர் சிறப்பு அறிக்கைகளை செயலாளர் நாயகத்திடம் கையளித்தார்.

தொடர்ச்சியான உலக அழுத்தங்கள் மத்தியிலும் இந்தோனேசியாதன் ஆக்கிரமிப்பைத் தொடர்ந்தது. முன்னர் இந்தோனேசிய அதிபர் சுகாட்டோ தனது சர்வாதிகார இரும்புப் பிடிக்குள் தீமோரை வைத்திருந்தார்.

1970 முதல் 1980 வரை கம்யூனிச எதிர்ப்பு போர் தந்திர உபாயத்தில் இந்தோனேசியா வகித்த பங்கு காரணமாகவே அமெரிக்காவும் மேற்கத்தைய நாடுகளும் பாராமுகமாக இருந்தன என தீமோரியர்கள் கட்டு

1997 ஜூலை 15-ம் திகதி இந்தோனேசிய அரசின் சிறையில் 25 வருடகால சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்ட கீழ்க்குத் தீமோரிய மக்களின் தலைவர் Xanana Gusmao

இந்தோனேசிய அரசு தீமோரிய மக்கள் பிரிந்து செல்வதற்கான உரிமையை அங்கீகரிப்பதாக அறிவித்தது. இதனை தீமோரியர்கள் வரவேற்றனர். உலக சமூகமும் வரவேற்றது. தமது தொடர் போராட்டத்தில் வெற்றி என தீமோரிய தலைவர்கள் கூறுகின்றனர்.

டிக் காட்டுகின்றன.

மேலும் தீமோரிலுள்ள வனமான 23 பெற்றோலிய விளைநிலங்களை குறிவைத்துத்தான் இந்தோனேசியாவை பல நாடுகள் ஆதரித்ததாகவும் குற்றஞ்சாட்டப்படுகின்றது. மேலும் 200 மில்லியன் மக்களைக் கொண்ட இந்தோனேசிய சந்தையை கவர்வதற்காகவே பல நாடுகள் கீழ்க்குத் தீமோரிய மக்களை புறக்கணித்தனர் எனவும் கூறப்படுகின்றது.

எனினும் எண்ணெய் வளமே உரிமையாகத் திகழ்கிறது

வருகிறது. 1970 களின் கடைசியில் தீமோர் கடற்படுக்கையில் அதிகபடியான "விளைச்சல்" உள்ள எண்ணெய்க் கிணறும் தோண்டப்பட்டன. அவுஸ்திரேலியா இவ் எண்ணெய் வளத்தை பெரிதும் நம்பியிருந்தது. இதற்காக இந்தோனேசியாவுடன் பல சமரசங்களை அவுஸ்திரேலியா புரிந்து வந்தது.

அவுஸ்திரேலியாவுக்கும் கீழ்க்குத் தீமோரியர்களுக்குமான உறவு 50 வருடங்களுக்கு மேற்பட்டது என விபரிக்கப்படுகிறது. 1942-ல் ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்புப் படையினரை எதிர்த்து அவுஸ்திரேலிய அதிரடிப் படையினர் தீமோரில் தரையிறங்கி சண்டையிட்டனர். அப்போது தீமோரியர்கள் அவுஸ்திரேலியாவை ஆதரித்தனர். சுமார் 40,000 முதல் 50,000 வரையிலான தீமோரியர்கள் இதன் போது கொல்லப்பட்டனர். எனினும் பின் நாட்களில் எண்ணெய் வளத் தேவைக்காக இந்தோனேசியாவின் நிலையை நியாயப்படுத்தி தீமோரை அவுஸ்திரேலியா கைவிட்டது என தீமோரிய அமைப்புக்கள் குற்றஞ் சாட்டுகின்றனர்.

தீமோரிய மக்களை தீண்டகாலம் ஆண்டுவந்த போத்துக்கல் இம் மக்களுக்காக சில தடவை குரல் எழுப்பிய போதும் பல சத்தர்ப்பங்களில் அது தனது சுய இலாபங்களுக்காக சமரசப்போக்கை கையாண்டது. முதல் 10 வருடங்களில் (1975 - 85) மிக அமைதியான நிலைப்பாட்டையே

போத்துக்கல் எடுத்தது. எனினும் போத்துக்கல்லை ஐ. நா சபை தீமோரின் உத்தியோகபூர்வ தரப்பாக கருதியது. 1986 - 1991 வரை இந்தோனேசியாவுடன் சில தடவை சினைகிதமாகவும் சில தடவை முரண்பாடாகவும் போத்துக்கல் நடத்துகொண்டது. 1990-ல் இடம்பெற்ற படுகொலையின் பின் தீவிர ஆதரவைத் தெரிவித்தது. அவுஸ்திரேலியாவுடன் அனைத்துலக நீதிமன்றத்தில் போத்துக்கல் மோதியது. பல தீமோரியர்களுக்கு அகதி அந்தஸ்து வழங்கியது.

கிழக்குத் தீமோரிய மக்களின் நீண்டகால ஆதரவு மையமாக அனைத்துலக மனித உரிமைகள் அமைப்புக்கள் விளங்கின. பிற்கால கட்டத்தில் இந்தோனேசியாவில் உள்ள சில ஜனநாயக அமைப்புக்கள் தீமோரிய மக்களை ஆதரித்தன.

1997 ஜூலை 15-ம் திகதி இந்தோனேசிய அரசின் சிறையில் 25 வருடகால சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டு வாடிய கிழக்குத் தீமோரிய மக்களின் தலைவர் Xanana Gusmao -வை தென்னாபிரிக்க அதிபர் மண்டேலா சென்று பார்வையிட்டார். அதிபர் மண்டேலாவின் வேண்டுகோளையே இச் சந்திப்பு இடம்பெற்றது.

இத்தகைய போராட்டம் ஊடாக நகர்ந்து வந்த கிழக்குத் தீமோரிய மக்கள் இந்தோனேசிய அதிபர் சுகாட்டோவின் வீழ்ச்சியின் பின் தம்மீதான இரும்புப் பிடி தளர்வதை உணர்ந்தனர்.

தொடர்ச்சியான தமது போராட்டம் ஊடாக இந்தோனேசியாவை பலவீனப்படுத்தி வந்த தீமோரியர்கள் கடந்த ஜனவரி 27 1999-ல் புதிய அறிவிப்பு ஒன்றை எதிர்கொண்டனர்.

இந்தோனேசிய அரசு தீமோரிய மக்கள் பிரிந்து செல்வதற்கான உரிமையை அங்கீகரிப்பதாக அறிவித்தது.

இதனை தீமோரியர்கள் வரவேற்றனர். உலக சமூகமும் வரவேற்றது. தமது தொடர் போராட்டத்தின் வெற்றி என தீமோரிய தலைவர்கள் கூறுகின்றனர்.

வன்னி என்றால் நெருப்பு

முல்லைக்கமல்

வன்னியிலும் புலி பிடிக்க வாளேந்திய சிங்கம்
வலைவிரித்து விட்டது
திக்குறும் வலையை சிங்களத் தலைமை
சிஞ்சி செய்தது
மாயக்குறு கதைகள் மாண்புடன் சொல்லி
மருட்சி பதித்தன
சிங்களப் படைகள் வன்னியின் மீது கால்கள் பதித்தன

பொன் பெறும் நிலங்கள் புழுதி பறக்குது
முந்தையம் முதிர்மும் தந்தையின் சொத்தும்
எங்களின் உழைப்பும் இருந்திதம் வாழிடமும்
இலக்குகளாகி எதிரியின் காலில் இடறுப்படுகின்றது

எடுத்தவை பாதி உடுத்தவை பாதி இருப்பிடம் மாறி
எங்கே பயணம்? எங்கே பயணம்
கேள்வியும் அவரே பதிலும் அவரே
அகதி வரிசையில் அவலங்களின் பயணம்

கொட்டும் மழையிலும் சும்மென்ற இருட்டிலும்
வாட்டும் பிணியிலும் எதிரிகளை ஏவுக்குள்ளும்
வாழும் வகையறியாதவர் மயங்கி நீர்க்கின்றார்
நாளும் பொழுதும் மிக நலிந்திங்கு உருகின்றார்

எதிரியோ எம் தலை எண்ண
எவர் தருவார் நாமுண்ண
ஏர் பிடித்த கையென்ன இரப்பதுவா
இது நடப்பது வா

பசி என்று இரந்தோர்க்கு உருசியாக உணவிட்டோர்
இன்று

பசி என்று யாசிக்கும் பரிதாபம்
தொடரும் தொடருமெனில் வன்னி என்றால்
நெருப்பென்று
வரவாறு சொல்லும்....

சீங்கை

பிரேமணி

நீளகொம்பன்

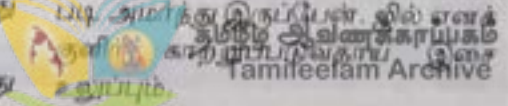
அவர் உள்ளே வருவார். அவர் வருவதை நான் கொஞ்சமும் அறிந்திரேன். அப்போது பக்கத்தில் நின்று புறுபுறுப்பார். சிகரெட் வெடி அடிக்கும். அழுத்தியை சுட்டு விரலால் மிதித்து நிறுத்துவேன். மறுபடி ஏதோ புறுபுறுப்பார். கதவை தற்செயலாக தட்டியபடி வெளியில் போவது எனக்கு தெரியும். ஆனால் திரும்பிப் பார்க்கேன். மறுபடி அழுத்திப்போடுவேன். அதிலே அந்த இசை முடிந்திருக்கும். மறுபடி திரும்பிப் பார்க்கும். அதற்குப் பின் அவர் எனது அணைப்பகம் வரவே மாட்டார்.

இன்று பாடசாலை செல்வதில்லை என்பது எனக்குள் தீர்மானமாகும். அவர் அம்மாவிடம் விடைபெற்றுப் புறப்படுவார். இசை முடியும்வரை காத்திருந்து எழுந்து வெளியில் வருவேன். சூரியச் சிடுக்கள் சிரித்துக் கொண்டிருப்பான். அம்மாவின் பார்வை பள்ளிக்குப் போகவில்லையா என வினவும். நான் எதுவும் பேச மாட்டேன். மாட்டுக் கொட்டிலுக்குள் அசையிட்டபடி காளைகள் படுத்திருக்கும். என்னைக்கண்டதும் நீளக்கொம்பன் எழுந்து விரும். கட்டைக்கொம்பன் கொஞ்சம் சாக்கன். நான் போய் தட்டினாலும் இன்னும் கொஞ்சம் தட்டட்டும் என்று படுத்திருக்கும். சற்று ஊன்றித் தட்டுவேன். எழுந்து நின்று சாணம் போடத்தொடங்கும். இப்பொழுது கயிற்றை அவிழ்த்து தோட்டப்பக்கம் போகத் தொடங்குவேன். முயற்செவி போல வெங்காய மடல் அழகாய் இருக்கும். அதற்கு பக்கத்து வயலை உழ ஆரம்பிப்பேன் மிகவும் தேர்த்தியாக கலப்பை போய்க் கொண்டிருக்கும். எனது பேனாவைப்போலத்தான். கலப்பையும் அற்புதமானது. கம்பைச் சுழற்றுவேன். ஆனால் அடிக்க மாட்டேன் என்பது கொம்பனுக்கும் மற்றிற்கும் நன்கு தெரியும். குஞ்சம்போல் அழகாய் நீண்ட வால்கள் அசையும். இலையான் அந்த விகக்கலில் பட்டு தப்பிப்போகும். உழுது முடியும். தோட்டக்கிணற்றில் நீர் அள்ளி வைப்பேன். கொஞ்சமாய்த்தான் நீர் குடிக்கும். பின்பு கொண்டு போய் பச்சைப்புல்லில் கட்டிவிடுவேன்.

தமிழ் Tam

கதவு திறந்திருக்கும். எட்டிப் பார்ப்பார். இலாம்பு தணிந்து எரிந்தபடி இருக்கும். போர்வையால் இழுத்து முடியபடி படுத்திருப்பேன். அவருக்கான அறையின் மேசையில் பைல்கள் அடுக்கப்பட்டிருக்கும். கொஞ்சம் கணலாய் வளைந்த சாயலில் சரிந்து சிகரெட் ஒன்றை விரல்கள் நடுவில் பிடித்து இழுத்து ஊதியபடி அலுவலன் ஒருவரை அழைத்து அதி காரத்தோடு உரைப்பாரே அதுபோல அல்லது இன்னும் மோசமாக புத்தகத்தை புரட்டிப் படிக்குமாறு அட்டுவார். அப்போதும் நான் அசைந்திரேன். அவர் வெளியில் போவது தெரியும். இருமியபடி துப்புவார். அப்போது குறண்டலில் இருந்து

நிமிர்ந்து போர்வையை விலக்குவேன். படுத்திருந்தபடியே கை இரண்டையும் முன்னோக்கி உதைத்து உளவெடுப்பேன். எழுந்திருப்பேன். என் மேசையில் மணி முட்கள் புலர்வாய் ஊத்தைக்காட்டும். வான் அலைப்பெட்டியின் அழுத்தியை அழுத்துவேன். இரைச்சல்களை ஊதும் திருகியை அசைத்துக்கொண்டிருப்பேன். கன்னடம் அல்லது கிந்தி, மலையாளம் இல்லையெனில் தெலுங்கு, இப்படி ஏதாவது ஒன்று மெலிதாய் இனிதாய் படித்தபடி நிறுத்திவிடுவேன். அப்படியே லகித்தபடி அமர்ந்து இருப்பேன். லில் எனக் கும்பிட்டு அவனைக்காய்க்கும் காரியப்படுவதாய் இசை உறுப்பும்.

உணவு போட்டு மூடியிருக்கும். அதுக்குள்ளே முட்டைப் பொரியல் கமகமக்கும். உண்டுவிட்டு மறுபடி யும் புத்தகத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு தோட்டத்திற்கு போய்விடுவேன். அம்மா எதுவும் பேசமாட்டாள். தோட்டத்திற்குள்ளே கொட்டில் ஒன்று இருக்கிறது. அதற்குள் எங்கள் வேலைக்காரன் படுப்பான். அந்தப் பாயை எடுத்துக்கொண்டு கூனா

ஆவணக்கார்ப்புகள் போய் பாயை விரித்து இரண்டுபடி படிக்கத் தொடங்குவேன். வெய்யோன் ஏறிக் கொண்டிருப்பான். மைனா அல்லது புறா குறு குறுக்கும். படிக்கும்போது அது நன்றாய் இருக்கும். வெய்யிலில் வியர்த்து இராமுலின் கறுப்பு மேல் பளபளக்க அவன் இன்னும் கொத்திக் கொண்டிருப்பான். நான் அவனை அழைப்பேன். நிமிர்ந்து பார்ப்பான். ஒரு மேகம் சூரியனை மறைத்து அவன் மேலுக்கு நிழல் கொடுக்கும். அது அறுந்துபோக கொத்தத் தொடங்குவான். சற்று நேரம் கழித்து நான் மறுபடியும் அவனை அழைப்பேன். எனக்கு கிட்ட வந்து அமர்வான். தண்ணீர் குடிக்குமாறு எனது செம்பைக் காட்டுவேன் அவன் முழுவதும் குடிப்பான். இருவரும் கதைப்போம். எனக்கு வயலைப்பிடிக்கும், நீர் பிடிக்கும். வயற்காற்றுப் பிடிக்கும். மழையில் நனைவது கூடப் பிடிக்கும் என்பேன். அவன் சிரிப்பான். ஒரு பயிர் காலையில் பளிப்பொழுதில் உற்சாகப்படுமே அப்படி அதுபோல அழகாக இருக்கும். இடையில் அவன் கொத்தப் புறப்படுவான். அப்புறம் மதிய உணவை முடிப்போம். மறுபடி வந்து கொம்பனை அவிழ்த்து நிழலில் கட்டிவிட்டு மறுபடி படிக்க தொடங்குவேன். அப்படியே அவன் கொத்த அல்லது நீர் பாய்ச்ச தொடங்குவான்.

இப்படியே எனக்கு உயர்தரச் சித்தி கிடைத்தது. அப்பாடா அவ்வளவும் போதும் என்று கூறினார். அவர் இப்போது என்னைப்பார்த்து சிறு புன்னகை உதிக்க நினைப்பார். நான் பார்ப்பதில்லை. அவர் வரும் ஓசை கேட்டால் தோட்டப்பக்கம் போவேன். தோட்டம் மறுபோகச் செங்கைக்க அயத்தமாகியது. அவன்

ஏதோ செய்துகொண்டே இருப்பான். அப்பாவியான அவளிடம் இப்போது ஒரு றபர்சீர் இருந்தது அதை எடுத்துக் கொண்டுபோய் விரித்துப் படுத்துவிடுவேன். அப்போதுதான் எனது மாமா தெருவில் கடப்பட்டார். எமது நண்பனை துருப்புக்கள் கொண்டு போயினர். அவனைப்பற்றி தகவல் ஏதும் இதுவரை இல்லை.

சூரியன் மறைகின்ற கருக்கற் பொழுதில் எமது வீட்டைவிட்டு ஓடி வந்தோம். இரண்டு மூன்று உரப்பையினுள் அடங்கிய வீட்டுச் சாமான்கள், பழையதும் புதிதுமான உருபுக்கள் அடங்கிய பயணப்பொதிகுடன் நாங்கள் வந்தோம். கைகளிலும் தலையிலும் இருந்த பொதிகளின் கனத்தைவிட மனம் கனத்துக் கிடந்தது.

நேற்றுக் கிபிர் விமானங்கள் வீட்டுக்குமேலால் சுற்றின. அம்மா பயப்பிராந்தியோடு உடலைக்குறுக்கி பாதி உடைத்துபோன நிலையில் இருக்கும் எமது தற்போதைய வீட்

டின் கவரோரம் நின்றார். படியில் இருந்த என்னை உள்ளுக்கு வருமாறு கெஞ்சினார். தூரத்தில் 'கும் கும்' என அதிர்ந்து சத்தம் எழுத்தது. கரிய புசைக்குவியல் மேலெழுத்து, வெடி மருந்தின் அருவருக்கத்தக்க மணம் காற்றோடு வந்தது. மனதின் அடியானத்தில் அககினியொன்று கிளர்ந்தெழுத்தது.

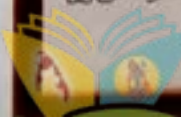
இப்போது தோட்டப்பக்கம் எங்கும் வெறும் தரிசாயிருக்கும். ஒரு மயானத்தின் தோற்றமாய் அது மாறிப்பியிருக்கும். கட்டைக்கொம்பன் சிங்கள இராணுவத்தின் எறிகணையொன்றிற்குப் பலியாகியிருக்கலாம். தீளக்கொம்பன் துணையின்றி பசியோடு எங்கும் அலைத்து திரியலாம்.

வென்னைக் கொம்பன், கலப்பை, பேனா, ஒரு புத்தகம், வயல், பயிர் எல்லாவற்றையும் தேசித்தேன். வேலைக்காரனின் உப்புப் பூவைப்பார்த்துக் கண்குளிரவேன்.

நீகமும்

பாழின் தி. சூரியகுமார்

யாழ் மீட்டி புத்தஞ்சரணம் என்றால்
சொகுசுப் பஞ்சணை
சொக்கோட்டான் மனையாம்
மாமும் தூசியர்படை
மைலிழி வேட்டையாம்
இது?
போர்க்கலம் நும்வசம் தந்து
படகில் வந்த படை
பாடையில் கண்டு
பண்டா மகள் தீண்டாட்டம்
புலிகள் வெற்றிக் கொண்டாட்டம்
இது நீகமும்

தமிழ் ஆவணக்கார்ப்புகள்

ஆதிகால இலங்கைத்

தமிழர் வரலாறு

அறிமுகம்

ஒரு இனத்தின் வரலாறானது அவ்வினம் தொடர்பாகக் கிடைக்கும் பல்வேறு சான்றுகளின் அடிப்படையிலிருந்து கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டியதொன்றாகும். இதிலே பழைய மரபுகள், வரலாற்றுக் கதைகள், ஐதீகங்கள் என்பன கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்படும் அதேவேளை புதிய தரவுகளையும், விஞ்ஞான பூர்வமான முடிவுகளையும் வரலாற்றாய்வில் முக்கியப்படுத்திக் கொள்வது அவசியமாகும். இந்த அடிப்படையில் இலங்கையின் ஆதிகாலத் தமிழர் வரலாறு பற்றிய பாரம்பரிய கருத்துக்களை நோக்குகின்றபோது, அவை மறுபரிசீலனை செய்யப்படவேண்டியதொன்றாகவே தென்படுகின்றன. இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் பற்றிக் கூற எழுந்த முதல் பாளி இலக்கியமான மகாவம்சம் ஆதியில் இங்கு வாழ்ந்தவர்கள் நாகரீகமற்ற 'இயக்கர், நாகர்' எனவும் பின்னர் சிங்கள மக்களின் மூதாதையினரான ஆரியர் (விஜயன் குழுவினர்) வட இந்தியாவில் இருந்து குடியேறினர் எனவும், தமிழர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து பிற்காலத்தில் அவ்வப்போது படையெடுப்பாளராக வந்து குடியேறினர் எனவும், தமிழர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து பிற்காலத்தில் அவ்வப்போது படையெடுப்பாளராக வந்து குடியேறிய சிறு பிரிவினர் எனவும் கூறுகிறது. மகாவம்சத்தின் இக்கூற்றை உண்மை என ஏற்றுக்கொண்ட வரலாற்றறிஞர்கள் பலர் இலங்கையின் நாகரீகவரலாறு சிங்கள மக்களின்

வருகையோடு ஏற்பட்டதெனவும், தமிழர்கள் இலங்கைக்கும் தமிழ்நாட்டிற்கும் மிடையே இருந்த அரசியல், வர்த்தகத் தொடர்பால் முக்கிய நகரங்களிலும், துறைமுகங்களிலும் வந்து குடியேறிய சிறு பிரிவினர் எனவும் விளக்க மளித்துள்ளனர். அதாவது இரு இன மக்களையும் இந்தியாவிலிருந்து குடியேறியவர்கள் எனக் கூறும் இவர்கள் சிங்கள மக்களின் வரலாற்றை இந்நாட்டோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறும் பொழுது, இங்கிருந்த தமிழர்களினால் ஏற்பட்ட சனத்தொகைப் பெருக்கம், பண்பாட்டு அபிவிருத்தி என்பவற்றை மனக்கருத்தில் கொள்ளாது, அவர்களுடைய வரலாற்றைத் தென்னிந்தியாவுடன் இணைத்துப் பார்ப்பதிலேயே அதிக கவனம் செலுத்தினர். ஆனால், சமீப காலமாக இலங்கையில் வளர்ச்சியடைந்து வரும் தொல்லியல் (Archaeology), மானிடவியல் (Anthropology), சமூகவியல் (Sociology) போன்ற ஆய்வுகள் மகாவம்சம் கூறுவதுபோல் சிங்கள மக்களின் மூதாதையினர் வட இந்தியாவிலிருந்து குடியேறவில்லையென்பதையும், இரு இன மக்களின் மூதாதையினரும் ஏதோ ஒரு காலப்பகுதியில் தென்னிந்தியாவில் இருந்து குடியேறினர் என்பதையும், காலப்போக்கில்

ஒரு மீள் பரிசீலனை

இம் மக்கள் மொழி ரீதியாக பிரிந்து இரு இன மக்களாக இந்நாட்டில் வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்பதையும் கோடிட்டுக்காட்டுகின்றன. இம்முடிவுகளை அடிப்படையாக வைத்தே ஆதிகால இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு பற்றிய சில கருத்துக்கள், இக்கட்டுரையில் ஆராயப்படுகிறது.

ஆதிக்குடிகள்

இலங்கையில் இதுவரை அறியப்பட்டுள்ள தொல்லியற் சான்றுகளின் அடிப்படையில், இங்குவாழ்ந்த காலத்தால் முந்திய மக்கள் இடைக்கற்காலப் பண்பாட்டிற்கு (Mesolithic Culture) உரியவர்கள் என, அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளனர்.

இம் மக்கள் மலைநாடு தொட்டு தாழ்நிலப்பகுதி வரையுள்ள நீர்நிலைகளையும் கடற்கரைப்பகுதிகளையும் அண்டி ஓரளவு செறிவாக வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை இரத்தினபுரி, பலாங்கொடை, கித்துன் மலை, மாங்குளம், மாநோட்டம், பூதகரி ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இப்பண்பாட்டு மக்களுக்கும் தமிழ்நாடு - திருநெல்வேலி, தேரி (மணற்குன்றுகள்) கலாசார மக்களுக்கும் மிடையே மொழி, இனம், ஆயுதத்தொழில் துட்பம் என்பவற்றில் அதிக ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. இலங்கையில் இப்பண்பாட்டின் தோற்றம் கி.மு. 28,000 ஆண்டுகள் எனவும், தமிழ்நாட்டில் இது கி.மு. 30,000 ஆண்டுகள் என

ப.புஷ்பரட்ணம்

சி.ரேஷ்ட வி.வி.ரையாளர்,

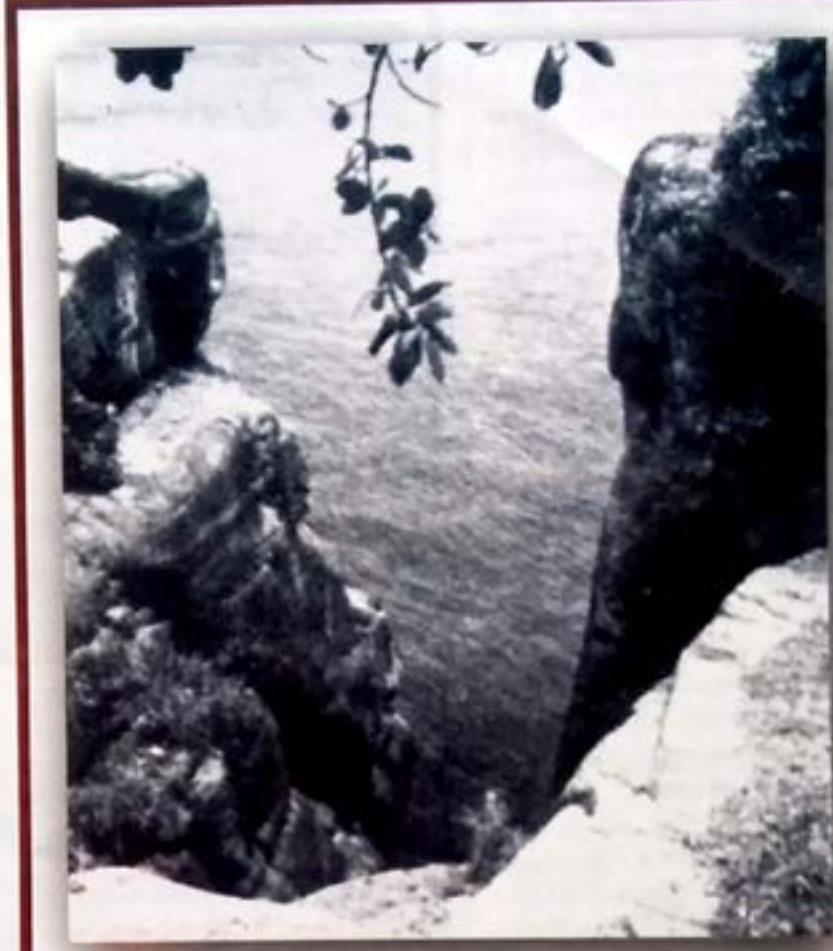
வரலாற்று அறிஞர்

TamilEalam Archive

பாழ். பல்கலைக்கழகம்

வும் 8.14 காலக்கணிப்பு மூலம் அறியப்பட்டுள்ளது. இதனால் இலங்கையின் ஆதிகால மக்கள் தமிழ்நாட்டிலிருந்தே புலம் பெயர்ந்திருக்கலாம் எனத் தொல்லியலாளர் கருதுகின்றனர். மகாவம்சம் கூறும் இயக்கர், நாகர் இப்பண்பாட்டு மக்கள் எனக் கருதும் மானிடவியலாளர் இவர்களைத் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த ஆதி ஒஸ்ரலோயிட் இனவர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எனக் கூறுகின்றனர்.

இப்பண்பாட்டு மக்களைத் தொடர்ந்து பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்கு (Megalithic Culture) உரிய திராவிட மக்கள் கி.மு 1000 -ல் இருந்து வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள், இலங்கையின் பல்வேறு பாகங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் பொம்பரிப்பு (புத்தளம்), மாந்தை, அனுராதபுரம், வவுனியா, திசமாறகம, கதிரவெளி (மட்டக்களப்பு), கந்திரோடை, வல்லிபுரம், ஆனைக்கோட்டை, பூதகரி ஆகிய இடங்கள் இப்பண்பாட்டின் முக்கிய மையங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. பெருங்கற்காலப் பண்பாடு என்பது, திராவிட மக்கள் இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்வதில் பின்பற்றிய ஒரு பண்பாட்டு அம்சத்தைக் குறிப்பதாகும். இவ்வடக்க முறை நாட்டின் பௌதிகத் தன்மைக்கு ஏற்ப பெரிய கற்களையும், தாழ்களையும் பயன்படுத்திப் பல்வேறு வடிவங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன என்பதை, மேற்கூறப்பட்ட மையங்களில் கிடைத்த சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இவ்வடக்க முறையில் இறந்தவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் பயன்படுத்திய பல பொருட்களையும் சேர்த்து அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளதனால் இவை பற்றிய ஆய்வானது அக்கால மக்களது பண்பாடு பற்றிய ஆய்வாக அமைகிறது. இலங்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும் இப்பண்பாட்டுடன்தான் அரசதோற்றம், நீர்ப்பாசனத்துடன் கூடிய விவசாயம், இரும்பின் உபயோகம், கறுப்புச் சிவப்பு மட்பாண்டப் பயன்பாடு என்பன தோற்றம் பெற்றுள்ளன. இலங்கையின் பரவலாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள இப்பண்பாடு பற்றிய சான்றுகள் இலங்கையின் நாகரீக வரலாறும், சிங்கள மக்களின் மூதாதையினரும் வடஇந்தியத் தொடர்பால் ஏற்பட்டதென்ற பாரம்பரியக் கருத்தை முற்றாக நிராகரித்துள்ளன. இப்பண்பாடு தொல்லியல், மானிடவியல், சமூகவியல் ரீதியாகத் தென்னிந்தியாவுடன் சிறப்பாகத் தமிழ்நாட்டுடன் நெருங்கிய ஒற்றுமைத் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது. அதிலும் ஆதிச்ச நல்லூருக்கு எதிரே அமைந்த மாந்தையும், அரிக்கமேட்டிற்கு எதிரே அமைந்த பொம்பரிப்பும் ஒரே பிராந்தியம் எனக் கூறக் கூடிய அளவிற்கு, இப்பண்பாட்டில் அதிக ஒற்றுமை இருப்பதாகத் தொல்லியலாளர் கூறுகின்றனர். இதனால் இடைக்காலப் பண்பாட்டைப் போல் இப்பண்பாடும் பெருமளவுக்கு தமிழ்நாட்டில் இருந்து பரவியதாகக் கருத இடமுண்டு. தென்னிந்தியாவில் இப்

ஈரோடு மாவட்டம் திராவிட மக்கள் தனித்தனியாக அமைந்திருந்தனர். தந்திரவெளி கற்காலப் பண்பாடு கி.மு 1000 -ல் இருந்து வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள், இலங்கையின் பல்வேறு பாகங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் பொம்பரிப்பு (புத்தளம்), மாந்தை, அனுராதபுரம், வவுனியா, திசமாறகம, கதிரவெளி (மட்டக்களப்பு), கந்திரோடை, வல்லிபுரம், ஆனைக்கோட்டை, பூதகரி ஆகிய இடங்கள் இப்பண்பாட்டின் முக்கிய மையங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. பெருங்கற்காலப் பண்பாடு என்பது, திராவிட மக்கள் இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்வதில் பின்பற்றிய ஒரு பண்பாட்டு அம்சத்தைக் குறிப்பதாகும். இவ்வடக்க முறை நாட்டின் பௌதிகத் தன்மைக்கு ஏற்ப பெரிய கற்களையும், தாழ்களையும் பயன்படுத்திப் பல்வேறு வடிவங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன என்பதை, மேற்கூறப்பட்ட மையங்களில் கிடைத்த சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இவ்வடக்க முறையில் இறந்தவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் பயன்படுத்திய பல பொருட்களையும் சேர்த்து அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளதனால் இவை பற்றிய ஆய்வானது அக்கால மக்களது பண்பாடு பற்றிய ஆய்வாக அமைகிறது. இலங்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும் இப்பண்பாட்டுடன்தான் அரசதோற்றம், நீர்ப்பாசனத்துடன் கூடிய விவசாயம், இரும்பின் உபயோகம், கறுப்புச் சிவப்பு மட்பாண்டப் பயன்பாடு என்பன தோற்றம் பெற்றுள்ளன. இலங்கையின் பரவலாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள இப்பண்பாடு பற்றிய சான்றுகள் இலங்கையின் நாகரீக வரலாறும், சிங்கள மக்களின் மூதாதையினரும் வடஇந்தியத் தொடர்பால் ஏற்பட்டதென்ற பாரம்பரியக் கருத்தை முற்றாக நிராகரித்துள்ளன. இப்பண்பாடு தொல்லியல், மானிடவியல், சமூகவியல் ரீதியாகத் தென்னிந்தியாவுடன் சிறப்பாகத் தமிழ்நாட்டுடன் நெருங்கிய ஒற்றுமைத் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது. அதிலும் ஆதிச்ச நல்லூருக்கு எதிரே அமைந்த மாந்தையும், அரிக்கமேட்டிற்கு எதிரே அமைந்த பொம்பரிப்பும் ஒரே பிராந்தியம் எனக் கூறக் கூடிய அளவிற்கு, இப்பண்பாட்டில் அதிக ஒற்றுமை இருப்பதாகத் தொல்லியலாளர் கூறுகின்றனர். இதனால் இடைக்காலப் பண்பாட்டைப் போல் இப்பண்பாடும் பெருமளவுக்கு தமிழ்நாட்டில் இருந்து பரவியதாகக் கருத இடமுண்டு. தென்னிந்தியாவில் இப்

பண்பாடு தோற்றம் பெறப் பெருமளவுக்கு இப்பண்பாட்டைப் பின்பற்றியிருந்த மத்தியதரைப்பிரதேச மக்களின் புலப்பெயர்ச்சி காரணம் என, நீண்ட காலமாகக் கூறப்பட்டு வந்தது. ஆனால், அண்மைக்காலங்களில் இக்கருத்து பெருமளவிற்கு நிராகரிக்கப்பட்டு, இரு நாடுகளுக்கும் இடையே நிலவிய வர்த்தக கலாசாரத் தொடர்பினால் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த பழிய கற்கால மக்களை இந்நாடுகளிடமிருந்து இவற்றைக் கற்றுப் பின்னர் பெருங்கற்காலக் கலாச்சாரத்தை வளர்த்தெடுக்க உதவினர் எனக் கூறப்படுகிறது. இக்கருத்தையே அறிஞர் பலரும் இன்று ஏற்றுள்ளனர். இலங்கையில் இப் பண்பாட்டிற்குரிய சின்னங்கள் பல இடங்களில் இடைக்காலப் பண்பாட்டுச் சின்னங்களின் மேற்படையில் காணப்பட்டா

பண்பாடு தோற்றம் பெறப் பெருமளவுக்கு இப்பண்பாட்டைப் பின்பற்றியிருந்த மத்தியதரைப்பிரதேச மக்களின் புலப்பெயர்ச்சி காரணம் என, நீண்ட காலமாகக் கூறப்பட்டு வந்தது. ஆனால், அண்மைக்காலங்களில் இக்கருத்து பெருமளவிற்கு நிராகரிக்கப்பட்டு, இரு நாடுகளுக்கும் இடையே நிலவிய வர்த்தக கலாசாரத் தொடர்பினால் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த பழிய கற்கால மக்களை இந்நாடுகளிடமிருந்து இவற்றைக் கற்றுப் பின்னர் பெருங்கற்காலக் கலாச்சாரத்தை வளர்த்தெடுக்க உதவினர் எனக் கூறப்படுகிறது. இக்கருத்தையே அறிஞர் பலரும் இன்று ஏற்றுள்ளனர். இலங்கையில் இப் பண்பாட்டிற்குரிய சின்னங்கள் பல இடங்களில் இடைக்காலப் பண்பாட்டுச் சின்னங்களின் மேற்படையில் காணப்பட்டா

லும், வேறுபல இடங்களில் புதிய குடிவேற்றத்தின் ஆரம்பச் சின்னங்களாகக் காணப்படுகின்றன. இதனால் இலங்கையில் இப்பண்பாடு பரவ திராவிட மக்களது புலப் பெயர்ச் சிபை ஒரு காரணமாகக் கொள்ளும் அதேவேளை, இருநாடுகளுக்கும் இடையிலான பண்பாட்டுத் தொடர்பையும் ஒரு காரணமாகக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

பல மொழிப் பண்பாட்டின் தோற்றம்

தென்னாசியாவிற்கு பெருங்கற்காலப் பண்பாடு பற்றிய சான்றுகள் பரவலாகக் காணப்பட்டாலும், அது திராவிட மொழி பேசும் பிராந்தியமான தென்னிந்தியாவில் சில தனித்துவமான அம்சங்களுடன் வளர்ச்சியடைந்ததொன்றாகும். இங்கு தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் என்ற வேறுபாடுடைய மொழிப் பண்பாடுகள் தோற்றம் பெற பண்பாடே அத்திவாரமாக இருந்துள்ளது. இதுபோல் இலங்கையிலும் தமிழ், சிங்களப் பண்பாட்டின் தோற்றம் இப்பண்பாட்டின் முதிர்ச்சி நிலையில் ஏற்பட்டதாகத் தொல்லியலாளர் கூறுகின்றனர். தமிழ்நாட்டில் ஆதித் திராவிட அடிப்படையில் இருந்து தமிழ்மொழி செம்மை படுத்தப்பட்டுச் சங்க இலக்கியம் படைக்கும் அளவிற்கு இம்மொழி பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் முதிர்ச்சி நிலையிலே தோன்றியதாக, அறிஞர் கூறுவர். இதனால் தான் தென்னிந்தியாவில் தொன்மையான இலக்கியவரலாறு கொண்ட நாடு என்ற சிறப்பு தமிழ்நாட்டிற்கு உண்டு. இதை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதில் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டு மையங்களிலிருந்து கிடைத்த சாசனங்கள் சான்றாக அமைகின்றன. தென்னாசியாவில் எழுத்துக்களின் தோற்றக் காலத்தை விட்டு முரண்பட்ட கருத்துக்கள் நிலவினாலும் கி.மு 3-ஆம் நூற்றாண்டளவில் அசோகன் ஆட்சியுடன் பிராமி என்ற வரிவடிவம் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதற்குப் போதிய சான்றுகள் உண்டு. இதை அசோக பிராமி எனவும், வடபிராமி எனவும் அறிஞர் அழைத்துள்ளனர். இதை

யொத்த வரிவடிவங்கள் சமகாலத்தில் தமிழ்நாட்டில் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் அசோகபிராமியில் காணப்படாத தமிழுக்கே சிறப்பான இமழறன,ள போன்ற எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. இவை தமிழ்ப் பிராமி எனவும், திராவிடி எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. இச்சாசனங்களை முதலில் வாசித்த வெவ்வேறான போன்ற அறிஞர்கள் இந்தியாவின் ஏனைய பிராந்தியங்களைப் போல் இச்சாசனங்களும் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டதாகக் கூறினர். இவர்களைத் தொடர்ந்து ஆய்வு செய்த கப்பிரமணிய ஐயர் இச்சாசனங்களிற் பல தமிழ்ப்பெயர்கள் இருப்பதைக் கொண்டு, இவை தமிழ் மொழியிற் பிராகிருதச் சொற்கள் கலந்து எழுதப்பட்டன எனக் கூறினார். 1968-ல் புகளூர் கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்த ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்கள், கல்வெட்டிலுள்ள தமிழ் மொழியின் சிறப்பை மிக விரிவாக எடுத்துக்கூறியதுடன், சங்க இலக்கியத்தில் வரும் சில வரலாற்றுச் செய்திகளை இக்கல்வெட்டிலிருந்து எடுத்துக் காட்டி உள்ளூர் இலக்கியம் பற்றி, அவர்களது சொந்த நாட்டிலே

பிற சமயங்கள் தமிழீடையே புகுமுன்னர் ஆதிகாலந் தொட்டுத் தமிழர் பல்வேறு வழிபாட்டு முறைகளைப் பின்பற்றி வந்தனர். குறிப்பாகப் பெரும் பகுதியினர் பெண் தெய்வத்தையும் (கொற்றவை), மற்றும் லிங்க வழிபாட்டையும் கைக்கொண்டு இருந்தனர். சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்களில் முருகன் போர்க்கடவுளாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றார். அத்தோடு கொற்றவையின் வீரப்புதல்வனாகவும் கூறப்பட்டுள்ளார். தமிழ் வீரத்தைக் கடவுள் நிலையில் வைத்து வீர வழிபாட்டை மேற்கொண்டு வந்தமையை இவ்வழிபாடு எமக்கு உணர்த்துகிறது.

கி.மு.3-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பாகவே தமிழ்நாடு (இன்றைய கேரளம் உட்பட) மொழி ரீதியாகத் தனி யொரு பிராந்தியமாக விளக்கிய தென்பதை, எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இலங்கையில் தமிழ் மொழியும் தமிழரும்

இலங்கையிலே தமிழ் இலக்கியம் சங்க காலத்திலிருந்து வளர்ந்து வருவதாகக் கொள்ளும் மரபு காணப்படுகிறது. அவ்வாறு கூறுவதற்குச் சங்ககாலப் புலவர்கள் சிலர் இலங்கையைச் சேர்த்தவர்களாக இருந்ததே காரணம். வெவ்வேறு காரணங்களைக் காட்டித் தொல்காப்பியர், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், அம் மூவனார், சமுத்துப் பூத்தேவனார் முதலியோர் இலங்கையைச் சேர்த்தவர்கள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவர்களைச் சமுத்துப் பூத்தேவனார் இலங்கையைச் சேர்த்தவர் என்பதைப் பலரும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். இலங்கையைச் சேர்த்தவர்கள் தமிழ்நாடு சென்று சங்ககாலப் புலவர்களாகப் புகழ்பெற்றுள்ளனர் என்பதில், அவர்களது சொந்த நாட்டிலே

தமிழ்மொழி வளர்ச்சி கொண்ட மொழியாக இருந்ததே காரணம். இதை உறுதிப்படுத்தும் முக்கிய சான்று களில் ஒன்றாக, இலங்கையிற் கிடைத்த காலத்தால் முந்திய பிராமிச் சாசனங்களைக் கொள்ளலாம். இலங்கையில் இதுவரை 1500-இற்கு மேற்பட்ட பிராமிச் சாசனங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுட் பெரும் பாலானவை பிராகிருத மொழியிற் பௌத்த மதம் சார்ந்த செய்திகளைக் கூறுகின்றன. இச்சாசன மொழி இங்கிருந்த திராவிட எழு மொழியுடன் கலந்தே பிற்காலத்தில் சிங்கள மொழி தோற்றம் பெற்றது. இதனாற் சாசன வியலாளர் சிலர், சிங்கள மக்களின் மூதாதையினர் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்ததற்கு இச்சாசனங்களை ஒரு சான்றாகவும் காட்டியுள்ளனர். ஆனாற் பௌத்த மதமும், அசோக பிராமியும் இலங்கைக்கு அறிமுகமாவதற்கு முன்னர் தமிழ்மொழியும், தமிழ்ப் பிராமி எழுத்துக்களும் இலங்கையிற் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன என்பதற்கு இச்சாசனங்களையே சான்றாதாரமாக இங்கு காட்டலாம். இலங்கைப்பிராமிச் சாசனங்களை ஆராய்வதில் ஆரம்பத்தில் அதிக அக்கறை காட்டிய பேராசிரியர் பரணவிதான அவர்கள், மகாவம்சத்தின் வரலாற்றை ஏற்றுக் கொண்டதால் இச்சாசனங்களுக்கு வட இந்தியப் பின்னணியில் விளக்கம் கொடுத்தார். தமிழ் நாட்டில் இச்சாசனங்கள்

பற்றிய ஆய்வு வளர்ச்சியடைந்ததைத் தொடர்ந்து, அந்தாட்டு அறிஞர்கள் பலரும் இலங்கையில் அதன் செல்வாக்கையும் சுட்டிக்காட்டத் தொடங்கினர். இன்று தென்னிலங்கை அறிஞர்கள் பலர் இதை ஏற்று, அதற்குப் புதிய விளக்கம் கொடுத்து உள்ளனர். இருநாடுகளுக்கிரிய சாசனங்களை ஒப்பிடுகின்றபோது, பல்வேறு அம்சங்களில் அவை வடபிராமி எழுத்துக்களில் இருந்து வேறுபடுத்த தமக்குள் ஒற்றுமை கொண்டு காணப்படுகின்றன. சாசனங்களை எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள கற்குகையின் தோற்றமும், ஓரிகு வசனங்களில் எழுதப்பட்ட வரிவடிவ அமைப்புக்களும், ஒரே பிராந்தியம் என மயங்கு மளவிற்கு நெருங்கிய ஒற்றுமை உடையது எனப் பெர்ணாந்தோ என்ற அறிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் வரும் அ.இ.ம.ய.ப.த.ச.க.உ.எ ஆகிய ஒலிப்பெறுமான எழுத்துக்கள் வட பிராமிச் சாசனங்களிற் காணப்பட்டாலும், வடிவ அமைப்பிலே தமிழ்ப்பிராமி எழுத்துக்களையே ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் நெடில், குறில் ஆகிய ஒலிப்பெறுமானங்களைச் சுட்டி நிற்கும் அடையாளங்கள், கூட்டெழுத்தற்ற தன்மை என்பனவும் இலங்கைப் பிராமியைத் தமிழ்நாட்டுப் பிராமியுடன் ஒற்றுமைப்படுத்தும் மற்றொரு அம்சமாகும். வட பிராமியிலிருந்து

தமிழ்ப் பிராமியை வேறுபடுத்திக் காட்டும் பிரதான அம்சம், தமிழ் மொழிக்குரிய சிறப்பெழுத்துக்கள் தமிழ்நாட்டிற் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகும். இவ்வெழுத்துக்கள் சம காலத்தில் இலங்கையில் எண்ணிக்கையிலே தமிழ் நாட்டைவிடக் கூடுதலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வொற்றுமைகளை அவதானித்த பெர்ணாந்தோ, சத்தமங்கல கருவாரத்தின, ஆரிய அபயசிங்கா போன்ற அறிஞர் பௌத்த மதத்துடன் வட பிராமி எழுத்துக்கள் இலங்கையில் அறிமுகமாவதற்கு முன்னர், தமிழ் நாட்டிலிருந்து பரவிய தமிழ்ப் பிராமி எழுத்துக்கள் இலங்கையிலே புழக்கத்தில் இருந்துள்ளதெனக் கூறினர். இதன்மூலம் சிங்களமொழியின் தோற்றத்திற்கு மூலமாக இருந்த பிராகிருத மொழிச் சொற்கள் இலங்கையில் அறிமுகமாவதற்கு முன்னர் தமிழ் மொழியும் தமிழ்வரிவடிவமும் பயன்பாட்டிலிருந்ததெனக் கூறலாம். இதை மேலும் இச்சாசனங்களில் வரும் தமிழ்ப் பெயர்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

தமிழ்நாட்டுப் பிராமிக் கல்வெட்டில் வரும் பட்டப்பெயர், உறவுப் பெயர், இனக்குழுக்களைக் குறிக்கும் பெயர் என்பவற்றை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் பலர், இவற்றைச் சங்க இலக்கியத்தில் வரும் பெயர்களுடன் தொடர்புபடுத்திக் காட்டினர். இதை யொத்த பெயர்களை இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் அவதானித்த பேராசிரியர் மகாலிங்கம் அவர்கள், இவை மேலும் விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டும் எனச் சுட்டிக் காட்டினர். அண்மையில் இந்த நோக்கில் இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்த பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை கலாநிதி, சிறுபாலம் போன்றோர் பல பெயர்களைத் தமிழ்ப் பெயர்களாக அடையாளம் கண்டுள்ளனர். குறிப்பாக இலங்கைப் பிராமிக்கல்வெட்டில் வரும் பருமக வேள், ஆய், பரத, உதி போன்ற பெயர்களை சங்க இலக்கியத்தில் வரும் பெருமகன், வேள், ஆய், பரதவர், உதியன் போன்ற பெயர்களை ஒத்தவை யெனச் சுட்டிக்காட்டினர். இவ்வொற்றுமை பெயரடிப்படையில் மட்டுமன்றி அவர்களுடைய சமூக அந்

நாகர்
இனத்தோர் (குமிழர்)
தமது தீருமண
நற்காரியங்களில் பெண்கள்
தலையில் சடைநாகத்தை
அணிவதும் ஆண்கள்
நாகவடிவில் தலைப்பாகையை
அணிவதும் இன்றுவரை
மரபாக
இருந்துவருகிறது.

விஜயன் ஆட்சியுடன் ஒரு மைய அரசு தோன்றியதாக மிகைபடக் கூறிய மகாவம்சம்கூட, அனுராதபுரத்திற்குத் தெற்கிலும் வடக்கிலும் மிகுந்த சிற்றரசுகள் பற்றிக் கூறுகிறது. இந்நூல் வடக்கிலிருந்த அரசை நாகதீபம் (நாகதீப) எனவும், மணிமேகலை நாகநாடு எனவும் கூறுகின்றது. இது யாழ்ப்பாணத்தைக் குறித்திருக்கலாம் என்பதை, வல்லிபுரத்திற் கிடைத்த கி.பி. 2-ம் நூற்றாண்டிற்குரிய பொற் சாசனம் உறுதிப்படுத்துகிறது. கி.மு. 6-ஆம் நூற்றாண்டில் புத்தர் இலங்கைக்கு வந்தபோது நாகதீப மன்னர்களிடையே ஏற்பட்ட சிம்மாசனப் போராட்டத்தைத் தீர்த்துவைத்ததாக மகாவம்சம் கூறுகிறது. புத்தர் இலங்கைக்கு விரயம் செய்தது கட்டுக்கதையாக இருப்பதால், இக் கூற்றை உண்மையென ஏற்பது கடினம். ஆயினும் மகாவம்சம் எழுதப்பட்ட கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டில் நாகதீபம் தனித்து இனம் காணப்பட்டதை இக்கூற்று உணர்த்துவதாகக் கருத இடமுண்டு.

கி.மு.3-ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து இலங்கையிற் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த பிராமிச் சாசனங்கள் தென்னிந்தியாவை ஒத்த அரச முறைமை தோன்றியதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இச்சாசனங்கள் அக்கால சமூகத்தில் செல்வாக்குப் பெற்ற பிராமணர்கள், வர்த்தகர்கள், கலைஞர்கள், நில உடைமையாளர் என்போர் பெளத்த சங்கத்திற்கு அளித்த தானம் பற்றிக் கூறுகின்றன. இதற் பெரும்பாலான சாசனங்களிற் தானமளித்த வரது முதாதையினர் பற்றியும், அவர்களது சமூக அந்தஸ்து, தொழில், சமயம், அரசியல் அந்தஸ்து என்பன பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய தலைவர்கள் பலர் ஆய்வேள், பருமக, கமணி முதலான பட்டப் பெயர்களைச் சூடியிருந்தனர். சங்ககாலத்தில் மூவேந்தர் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட தமிழகத்தில் 300-இற்கு மேற்பட்ட சிற்றரசர்கள் ஆட்சி செய்ததற்குச் சான்றுகள் உண்டு. இவர்களில் ஆய், வேளீர் என்ற நில உடைமை வகுப்பினர் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர். இவர்களில் வேளீர் என்ற சிற்றரசர்கள் பலர் மூவேந்தர்

ஆட்சிக்கு உட்படாது சுதந்திர அரசர்களாக ஆட்சியுரிந்தனர். புறநானூற்றில் "பண்டுகெழு வேந்தரும் வேளீர்" என்று வேந்தரும், வேளீர் என பதிலிறுப்பத்திலும் வரும் சான்றுகள் சங்ககால அரசியலில் இவர்கள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கிற்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இலங்கையிற் சிற்றரசர்களாக அடையாளம் காணப்பட்ட பலர் வேள் (வேள), ஆய் (ஆய) முதலான பட்டங்களைச் சூடியிருந்தனர். இவை தமிழ்ப் பெயர்களாக இருப்பதுடன் இவர்களது சமூகநிலை, அரசியல் அந்தஸ்து என்பனவும் சங்ககால ஆய், வேள் சிற்றரசர்களை ஒத்துக் காணப்படுகிறது. இவற்றுள் வேள் என்ற சிற்றரசனைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள 'ள்' என்ற பிராமி எழுத்து தமிழ்மொழிக்கேயுரிய சிறப்பெழுத்தாகும். இவற்றை இலங்கையையும் தமிழ்நாட்டையும் தவிர்ப்பிற இந்திய மாநிலங்களிற் காண முடியாது. இவ்வெழுத்தைப் பெரிய புனியங்குள (வவுனியா) ப் பிராமிக்கல்வெட்டில் அவதானித்த பாக்கர் என்ற ஆங்கில நாட்டவர், ஆதியிலே தமிழர் இங்கு வாழ்ந்ததற்கு இது ஒரு சான்று என்றார். இதுவரை ஆய், வேளீர் என்ற சிற்றரசர்களைக் குறிக்கும் 40-ற்கு மேற்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் அனுராதபுரம், மகாகமை, களனி, வவுனியா, பெரியபுனியங்குளம், திருமலை, மட்டக்களப்பு முதலான இடங்களிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அண்மையில் வேளீர் என்ற பெயர் கொண்ட சாசனமொன்று பூதகரியிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சாசனத்தை ஆராய்ந்த தமிழ்நாட்டுச் சாசனவியலாளரான மகாதேவன் அவர்கள், கி.மு.3-ஆம், 2-ஆம் நூற்றாண்டில் சங்ககாலத்தை ஒத்த வேளீர் என்ற சிற்றரசு இங்கிருந்ததை இது உறுதிப்படுத்துவதாகக் கூறியுள்ளார். எனவே சாசனங்களை அடிப்படையாக வைத்து கி.மு.3-ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து அனுராதபுரத்திற்குத் தெற்கிலும், வடக்கிலும் பல தமிழ்ச் சிற்றரசுகள் இருந்ததெனக் கூறமுடியும். இவை போன்ற சிற்றரசுகளின் அண்மையில் இருந்தாசிரியர்களின் அண்மையில்

தென்னிலங்கையிலிருந்து படையெடுத்து அனுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றி ஆட்சியுரிந்ததாக மகாவம்சம் கூறுகிறது. ஆனால் அனுராதபுரத்திற்குத் தெற்கிலோ வடக்கிலோ இருந்து தமிழ்ச் சிற்றரசுகள் அனுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றியதாக இந்நூல் கூறவில்லை. மாறாக அனுராதபுரத்திலிருந்து படையெடுத்த ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் என்ற பொருள்படக் கூறுகிறது. இது இலங்கையிலே தமிழர் தொடர்பாகக் கிடைத்துள்ள தொல்லியற் சான்றுகளுக்கு முற்றிலும் முரணாக உள்ளது.

மிகுதி அடுத்த இதழில்...

துருப்பிடிக்காது

சின்னக்குயில்

என் அன்பே
மல்லிகைப் பந்தலில்
மணமாலை சூட உன்
மணவாளன் வரவை
பார்த்து காத்திருக்காதே
காதலித்த மண்ணில் -
உன்
காதலன் கண்முடிப்
போனதற்காய் - நீ
கண்ணீர் கசியாதே
உனது தோட்ட மலர்
செடிகளில் மலரும்
மலர்களில் எனக்கொரு
மலர்மாலை அணிந்துவிடு
என் காதலின்
நினைவிற்காய்
தாஜ்மகாலை தரிசிக்காதே
தாய் நிலத்தில் வீழ்ந்து
நான் துயில்விகளாளும்
இல்லமதை வணங்கு
என்றும் துருப்பிடிக்காது
என் துப்பாக்கி.

அழிவு நாள்

சிறுகதை

யங்ஷில் காங்

'யங்ஷில் காங்' இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்தில் கொரியாவில் ஒரு கிராமத்தில் பிறந்தார். சோலில் கல்லிகற்ற இவர் பின் டோக்கி யோலிலும் பயின்றவர். பதினெட்டு வயதான போது கனடாவுக்கு வந்து பொஸ்டன்; நியூயோர்க் சர்வ கலாசாலைகளில் பயின்றவர். 'புற்களிலான கூரைகள்' 'சிழக்கு மேற்கிற்குச் செல்கிறது' என்பன இவர் எழுதிய நூல்கள். 'அழிவுநாள்' என்ற இந்தக் கதை "யங்ஷில் காங்" கொரிய மொழியில் எழுதியது.

ஆங்கிலம் வழி தமிழில்
க. மகேந்திரன்

போதெல்லாம் அனுஷ்டானங்களில் ஈடுபடத் தொடங்கி விடுவான்.

அவன் நாடும் அந்தச் சோதிடம் சொல்பவன், அழகக் கடைந்த மண்நிற உடைகளை அணியும், முதுகுவளைந்த ஒரு குனியக்காரக் கிழவி. அவன் நடக்கும் போது ஒரு வளைந்த பிரம்பொன்றைப் பிடித்தபடி நடப்பான். ஒரு பெண் தனது இளமை வாழ்வில் உண்மையுடன் நடந்து கள்ளம் கபடமற்ற காரியங்களைச் செய்திருப்பாளா னால், அவற்றின் பலாபலங்கள் அவளது முகத்தில் பதிந்து அப்பெண் மிகுந்த முதுமை அடையும்போது சொல்லொணா அழகுடன் மிளிர்வான் என, எப்போ தும் நாள் எண்ணி வந்திருக்கிறேன். மாறாக அருவருப் பைத் தரும் காரியங்களையும் ஜாலவித்தைகளையும் நடத்திவந்திருப்பாளாயின் வெட்கத்தை ஏற்படுத்தும் வகையில் உழவுக்காலைவிடக்கூடிய ஆளமுள்ள வடுக் கள் அவளது கடந்த காலத்தைக் கூறுவதுபோல் அமைத்துவிடும். அந்தச் குனியக்காரியைக் கண்ட பின்பே 'சோங் -டுங் -சாய்' யிலிருந்த எல்லாப் பெண்க ளுமே (எனது தடித்த மாமி உட்பட) அழகானவர்கள் என்ற ஒரு எண்ணம் ஏற்பட்டது.

அந்தச் குனியக்காரி, வருத்தத்தையும் அழிவையும் கெட்ட காலத்தையும் தரும் தேவதைகளுக்கு தான் மிகவும் வேண்டப்பட்டவள் என பாவனை பண்ணிக் கொண்டு திரிந்தாள். தனது சேவைகளுக்கான வெகுமதி களைக் கொடுக்குமிடத்து, உரியவர்களுக்கு அந்தத் தேவதைகளை இயல்புடையதாகச் செய்து தரத்தன்மையால் முடிபுமென்று கூறி வந்தாள்.

எங்கள் வீட்டுக்கு இரண்டு காரணங்களுக்காக அடிக்கடி வருவாள். பாட்டி பிரமாணங்களின்படி நடப்பவள் என்பதால் அவளால் தான் அங்கீகரிக்கப்பட்டால், பின் கிராமத்துப் பெண்களெல்லாம் தன்னை நாடிவருவார்களே என்பது ஒன்று. பாட்டி உணர்ச்சி வசப்படுவாள் என்பதால் அவளுக்கு நெருங்கிய யாருக்காவது ஆபத்து நேர்ந்தால் தன்னிலை மறந்துவிடுவாள் என்பது மற்றையது. இந்தத் தடவை, அந்தச் குனியக்காரி நான் ககவீன அழிவுநாள் என்ற அழிவுநாள் திருத்த சப்பாத்துக் காலுறைகள், கோலுறைகள், அழிவுநாள் ஆர்பிவிடிகள் எல்லாவற்றையும் உடனே

ஏறக்குறைய எனக்கு அப்போது பத்து வயது இருக்கும். அவ்வருடத்தின் பின் இலையுதிர் காலத்தின் ஒருநாளில், ககவீனமுற்றுப் பாடசாலையிலிருந்து வீடு திரும்பினேன். அதற்குப்பின் அச் ககவீனத்தையே சாக்காக வைத்து பாடசாலைக்குப் போகமுறுத்த படி இருந்தேன். பாட்டிக்கு எனது வயிற்று வலி துக்கத்தை உண்டுபண்ணியது. அது ஒரு துஷ்டதேவதையின் வேலைதான் தான் என அவள் நினைத்தாள். சாதாரணமாகப் பார்த்தால், அவள் ஒரு 'கொன்பூசியன்' போலவே தோன்றும். தனது பிள்ளைகளை அந்தத் துறவி கூறிய நெறிமுறைகளின்படியே வளர்த்திருந்தாள். ஆனால் அவளது சபாவத்தைப் பார்த்தால், பெளத்த மதத்தைப் பின்பற்றும் ஒருத்தி போலவும் தோன்றும். தியானத்திலீடுபடுவாள். புத்தரைப்பற்றியும் அவரைப்பற்றிய கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் பற்றியும் கூறியபடி இருப்பாள். ஆண்டவனை உலகம் முழுவதையும் ஆள்பவன் என்ற நம்பிக்கையை உடையவள். எல்லாக் கொரியர்களையும் போலவே, ஆண்டவன் ஒருவனை என்ற கொள்கையை உடையவள் தான் அவளும். ஆனால் அவளது வாழ்விலே ஏதாவது இட்டு இடைஞ்சல்கள் சிந்தானோ, அல்லது யாருக்காவது வருத்தம் வந்துவிட்டால் அப்போது

கொடுத்துவிடவேண்டும் என்றாள். அதன்பின் அவற்றை தனது மகனுக்காக வீட்டுக்கு எடுத்து சென்றாள்.

அந்த குனியக்காரி எப்போதும் விவேகம் நிரம்பிய வளாகவே செயற்பட்டாள். என்னுடைய பாட்டி தனி மையிலிருக்கும் போது மட்டுமே அவள் பாட்டியுடன் கதைப்பாள். இவ் விஷயத்தில் கவனமாகச் செயற்படுவாள். எனது பாட்டியை மட்டுமே அவளால் மாற்ற முடியும். இதுகூட யாரும் இல்லாதபோதே சாத்தியப் படக்கடியது. ஆவிபற்றிய விஷயங்களை எங்கள் வீட்டு ஆண்கள் யாருமே நம்புவதில்லை. ஆனால் மேற்கூல கைச் சேர்ந்த ஒரு கனவான் 'அடிப்படைக் கோட்பாடுகள்' பற்றி தனது தயாரூடன் முரண்படுவதுபோல், எங்கள் வீட்டு ஆண்கள் பாட்டியுடன் இவை பற்றி முரண்படுவதில்லை. கிராமத்துத் தேவதைகளுக்கு தோத் திரம் செய்ய பாட்டி விரும்பும் போதெல்லாம் கவிஞ ரான எனது பித்துக்குளி மாமா சில நேரத்தியான கவிதை வரிகளை எந்தவித ஆர்வமுமின்றி

அவளுக்கு எழுதிக் கொடுப் பார். அவரால் செய்யக் கூடியதெல்லாம், தான் இவற்றை இயற்றும்போது மனதிற்குள் இடையிடையே 'ஓசக்' எனக் கூறிக்கொள்வது ஒன்று தான்.

பாட்டி முழுமையாக மூட நம்பிக்கைக்கு உட்பட்டவள் எனவும் கூறி விடமுடியாது. யாருக் குமே வருத்தம் இல்லாத போதோ அல்லது முக் கிய தேவைகள் ஏதுமே இல்லாத போதோ எந்த வித அபத்தங்களும் இல் லாதவள் போலவே செயற் படுவாள்.

ஆயினும் அவள் எப்போ தும் சோதிடம் சொல்லும் குனியக் காரியின் பேச்சைக் கேட்பவள் என்பது ஏதோவகையில் உண்மையே. சோதிடம் சொல்பவள் எனது உடைகளை எரிக்கவேண்டும் என்று சொன்னபோது பாட்டி அதற் காக வாதிட்டாள்.

இப்படிச் செய்தால் அது 'கங் - பர்' இன் வயிற்று வலியை மேலும் பெரிதுபடுத்தாது சாத்தியமான முறை யில் வருத்தம் மாறும். அப்படி எல்லாம் இருக்கும் போது இதைச் செய்து நாம் ஏன் ஆறுதலடைபக்கூடாது. அவ னுக்கு வருத்தம் கூடி அதை நீக்குவதற்கு என்னால் ஆன எல்லா முயற்சிகளையும் நான் செய்யாமல் விட்டால் அதை நினைத்து எவ்வளவு தூரம் வருத்த உணர்விற குள்ளாவேன் தெரியுமா?

நான் 'கு - மூலின்' பாடசாலைக்கு செல்வதற்கான உத்தேசமெதுவும் இல்லாத நிலையில் கத்தால், எனது வயிற்று வலி என்னைவிட்டு விடைபெறவில்லை. அது

னால் மீண்டும் குனியக்காரக் கிழவி எங்கள் வீட்டுப் பக்கமாக வர நேர்ந்தது. மூங்கிலிலான கேற்றின் பக்கமாக வந்தவள், எனது துணிமணிகளை அவள் எடுத்துச் சென்றுவிட்டதால் அவள்மேல் கோபமுற்றிருந்தேன். எனக்கு எந்தவித நோயுமில்லை என்பதைக் காட்டு வதற்காக, குசினிக்குள் ஓடிவந்தேன். எனது நோயைச் சாட்டி என்னுடைய அழகிய நீண்ட ரிபனைத் தனக்குத் தரவேண்டும் என்றும், அதனை துஷ்ட தேவதை ஒன்று கேட்கிறது எனவும் கூறிக்கொண்டிருந்தாள் குனியக்காரி.

"வெளியே போ" என நான் கத்தினேன். "டேயக் குணம் கொண்ட கெட்ட பெண்ணே வெளியே போ" என மீண்டும் கத்தினேன்.

அவள் உண்மையிலேயே பயந்துவிட்டாள். எந்தவித வார்த்தைகளும் பேசாமல் அங்கிருந்து அகன்றாள். ஆனால் ஒரு நாள் மீன்பிடிக்கச் சென்றிருந்தபோது, மீண்டும் வந்திருக்கிறாள். நிச்சயமாக நான் எங்கள்

குடும்பத்துக்கு அழிவைக் கொண்டு வரப்போகிறேன் எனவும், அதனைத் தவிர்க்க வேண்டுமா யின் என்னை புத்தமதப் போதனைகளைக் கற்க

அனுப்பவேண்டும் என்றும் கூறி இருக்கிறாள். இது பாட்டிக்கும் ஒரு நல்ல யோசனையாகத் தான் தோன்றியிருக்கிற து. புத்தமதப்போதனைகளில் எனது தகப்பனார் எந்தவிதமான ஈடுபாடுகளும் கொண்டவராக இல்லாவிட்டாலும்கூட, பாட்டியின் யோசனையை அவர் நிராகரிக்கவில்லை. ஐரோப்பிய கலாச்சாரத்தோடு ஒப்பிடும் போது பெளத்தம் மதிக்கப்பட்டு வந்தது. அத்து

டன் பழமையானதும் கூட. வெளிப்புச்சுக்கு அப்பாவே வீட்டின் தலைவர் போலத் தென்பட்டாலும், நடை முறையின் படி பாட்டியே வீட்டை நடத்தி வந்தாள்.

நாம் எமது புனிதப் பயணத்திற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்த அந்த வாரம், கோடைக் காலத் தைப் போல் உஷ்ணமும் காற்றோட்டமற்றதாகவும் இருந்தது. எவருக்கும் வேலை செய்யவேண்டும் என்ற மன நிலை இருக்கவில்லை. காலக்கிரமமாக எல்லோரும் கூட்டங்களாக இருந்துகொண்டு அரசியல் விஷயங்கள் பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தக் கலத்துரை யாடல்கள் எனது தகப்பனாரைக் கோபமடைய வைத்தன. அவர் தனிமையாக தனது வேலைகளைச் செய்த படி இருந்தார். பித்துக்குளிக் கவிஞரான எனது மாமா, புரத்த இலைகளுடைய 'ஒட்டோங்' மரத்தடியில் எவன் அருத்திக்கொண்டிருந்தார்.

அவரைப் பார்க்கத் துன்பமுற்றவர் போலிருந்தது. ஆயினும் "இல்லை, ஒருபோதும் இல்லை. யப்பான் ஒரு போதும் கொரியாவை எடுத்துக்கொள்ளாது. அது இப்போது கடைப்பிடிக்கும் எல்லாவிதமான புதிய போக்குகளுடன் பாரம்பரிய கலாச்சாரத்துக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிறது. தவிரவும் அது அப்படிச் செய்யாது என உறுதியும் கூறி உள்ளது" ...

எங்கள் பயணத்துக்குமுன் நானும் பாட்டியும் ஞானஸ்னானம் எடுப்பது போன்று நீராடினோம். பிரகாசிக்கும் சிவப்பு நிறத்தாலான இந்த வட்டமான மரத்தொட்டி குளிப்பதற்கு நல்ல வசதியானது. ஆனால் இப்படியான தருணங்களில் நீர் மிகுந்த குடாக இருக்கும். தூய்மையின் அறிகுறியாக இருக்கும் வகையில் எமது ஒவ்வொரு மயிர்க்காலும் கூட சுத்தம் செய்யப்பட வேண்டியிருந்தது. தண்ணீர், அதனது புனிதத்தையும் துப்புரவையும் அடையும்பொழுட்டு, நன்கு கொதிக்க வைக்கப்பட்டிருந்தது. நாம் போகவேண்டிய தூரமாகிய முப்பது மைலையும் நடந்தே போக வேண்டும் என்பதால், அதுவும் ஒரே சீராக நடந்தால் தான் நேரத்துக்கு போகமுடியுமாதலால், சூரிய உதயத்துக்கு முன்பே நாம் புறப்பட்டுவிட்டோம்.

காற்று, பேயினது போன்ற நிறத்துடனும், திசுப்தமாகவும் நறுமணத்துடனும் மிளிர்ந்தது. எமது பயணத்துக்காகவே அது புனிதமாக்கப்பட்டிருந்ததுபோலிருந்தது. எனது பாட்டியின் கண்கள் மிளிர்ந்தன. அவள் வீட்டிலிருந்து வெளியே போவதையிட்டு மகிழ்ச்சியுடனிருந்தாள். ஒரு சில காலத்துக்கு வீட்டுத் தொல்லைகளிலிருந்தும் நாட்டுப் பிரச்சினைகளிலிருந்தும் விடுபட்டிருக்கலாம் என்பதால், வெளிக்கிளம்புவதையிட்டு சந்தோ

ஷத்துடனிருந்தாள். அவளது மனநிலை கொரியக் கவிதை ஒன்றில் வரும் வரிகளின் அர்த்தத்தைப் பிரதிபலிப்பது போலிருந்தது.

"வளர்த்து செல்லும் எனது பச்சைக்கோலை எடுத்தேன்! பற்றைகள் நிறைந்த பாசையால் திரும்பினேன்!

சக்கரமும் கழுகும்

சிந்துஜா குறாஸ்

பூதாகரமாய் நிற்கிராய் நீ,
அடுக்கணிகளுடன்
உன் அடுக்கணியன்றாலோ
அனைவருமே நடுங்குகிராய்
நீயோ பதறுகிராய்
ஆட்டுக்குட்டி போலிவாக
குண்டுக்கு.

சுவர்க்கம் போன்ற தான்கு பள்ளத்
தாக்குகள், தெரிந்தன!
உலகம் பற்றிய எனது
தோற்றத்தை, விட்டொழித்தேன்!
தேவதானுவின் சிவந்த காய்களை
பறிப்பதற்காக"

(தேவதானுவரம் தீய ஒழுக்கத்தின் குறியீடாக கீழைத் தேசங்களில் சுருதப்படுகிறது)

எமது பாட்டியுடன் அவளது கைத்தடியுமிருந்தது. எனது சிறிய உடுப்பு மூட்டையும், பேனாவும் பென்சில்களும் அவளிடமிருந்தன. எங்களுக்குப் பின்னே, பாட்டியின் வேலைக்காரி ஒருத்தி சாப்பாட்டை எடுத்துக்கொண்டு வந்துகொண்டிருந்தாள்.

அந்த வேலைக்காரி பதின்னான்கோ அல்லது பதினாற்தோ வயதுடைய ஒரு சிறுமி, ஒரு ஏழைக் கைம் பெண்ணின் மகளான அவளது பெயர் கியூப் - சூன். அந்த பெயருக்கு பொன்னை ஒத்த பின்னை என்ற சுருத்து. அவளது வீட்டில் வேலைகள் அதிகம் இல்லை என்பதால், சாப்பாட்டுக்கும் உடுபுடவைகளுக்கும், எங்கள் வீட்டில் பாட்டிக்கும் அவளது பெண் பின்னைகளுக்கும் எத்திரையும் வேலைசெய்தாடியே இருப்பாள். எத்திரையும் குப்பை கூட்டியபடியோ, கழுவியபடியோ, அல்லது துணிகளை 'அவள்' பண்ணியபடியோ

அவள் இருப்பதைக் காணலாம். நல்ல

கோழிக்கறி சாப்பிடுவதையே குறியாகக்கொண்ட அவளது நாய் (ஒரு இலத்தை மரம் அவர்களது வீட்டில் உண்டு) மூதாதையர்களின் நினைவு நாட்களின் போது வேலை செய்யவே சிறந்தவள். விருத்துகளின்போது சமைக்க உதவக்கூடியவள். ஆனால் சாதாரண நாட்களில் அவள் மூலம் குறைந்தபட்சம் ஒரு ஏற்றவள் அல்ல.

காலை மிகவும் அமைதியுடன் மலரத் தொடங்கியது. மடத்துக்கு இன்னும் பத்து மைல் இருக்கும்போது, யாருமற்ற ஒரு பிரதேசத்தை அடைந்தோம். இங்கு வீடுகளோ, மனிதர்களோ காணப்படவில்லை. குதிரைகளைக்கூட இங்கு உபயோகிக்க முடியாது. கல்லால் ஆன படிக்கட்டுகளால், குறுகிய அப்பாதையால் மேல்தோக்கி நாம் நடந்து கொண்டிருந்தோம். பாதையின் இருபுறமும் பச்சைப் பச்சென்றிருந்தது. அந்தப் பாதை தொடர்ந்து பலமைல்களுக்கு ஏறுமுகமாகவே போய்க்கொண்டிருந்தது. சிலகற்படிகளில் சீன எழுத்துக்கள் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. இருவரும் பலமான குரலில் அவற்றிலிருந்தவைகளை வாசித்தபடி மலை ஏறினோம். போய்க்கொண்டிருந்தபோது அணிலை பருந்து பிடித்துக் கொண்டு சென்றதையும் ஒரு பெரிய பறவை அங்கிருந்த அருவியொன்றில் முழுகியெழுவதையும் கண்டோம்.

மதியத்திற்குப் பின்பு ஒரு பிக்கு பற்றைகளை விலக்கிக் கொண்டு, மலை ஏறக் தொடங்கினார். எம்மை அவர் கண்டு கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. மௌனமாக அவர் சென்று கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தால், கவிதை யொன்றில் வரும் பிக்குவைப் போலிருந்தது.

"பாலத்தால் ஒரு பிக்கு போகின்றார்!

தண்ணீரில் அவரது நிழல் தெரிந்தது!

"நில்லுங்கள்... ஓ பிக்குவே! என்னுடன் பேசி விட்டுச் செல்லுங்கள்!

"உனது வழிதான் எது?"

ஆனால் அவரது கைகள்! முகில்களைக் காட்டின!

சலனமெதுவுமின்றி அவர்! மேலே போகிறார்"

வழிநெடுகிலும் பாட்டி புத்தரைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டே வந்தான்.... அப்படியே சூரியன் மறையும் வரை, நேரம் ஆனந்தமாகப் பாட்டியுடன் கழிந்தது. வெண்மையான பனிப்புகார் மலைகளில் ஆங்காங்கே தெரிய ஆரம்பித்தது. பார்ப்பதற்கு மிகுதுவாகவும், நிழலைப் பரப்பிக் கொண்டும் மலைகள் தின்றிருந்தன. போதி சத்துவர்கள் (வருங்கால புத்தர்கள்) எம்மை வர வேற்கக் காத்திருப்பது போலிருந்தது அந்த மலைகளின் தோற்றம். நாம் நன்றாக இருட்டிய பின்னரே அந்த பெனத்த மடத்தை அடைந்தோம். பொதுவாக யாதிரைகளில் இந்த நிலைப்பாடே காணப்பட்டது. ஏனெனில் மடங்கள், கிராமங்களிலிருந்து வெகுதொலைவிலும், அவற்றுடன் எந்தவிதத்தொடர்புகளும்ற்றே இருந்தன.

அந்திக்கருக்கலில் ஒரு புத்த மடத்தை அடைவது என்பது, மிகவும் சந்தோஷமான அனுபவம்தான். எனது தாய்நாட்டின் கதேசிய இலக்கியத்தில், இவ்வகையான பல கவிதைகள் உள்ளன.

"தூரம் அதிகம் தான் என எல்லோரும் கூறினார்கள்! ஆனால் பறையிருந்து வந்த பெருமுழக்கம்! கோயில் அருகில் தானோ என எண்ணவைத்தது! அந்தப் பச்சை மலைகளிலிருந்து! அதிகதொலைவிலிருந்து! முகில்களை

உணர்வுள்ள எம் உறவுகள்

உண்ண உணலிழந்து
உறங்க மனையிழந்து
உதிரீந்து கொட்டும் - சிவந்த
உதிரம் பாய - ஈழத்தில்
உணர்வுள்ள எம்
உறவுகள் - உணர்ந்து
விடுதலை என்ற கனி தேடி
விரைந்து செல்கின்றன
வெறி பிடித்து ஓடி வந்து
வெடி குண்டுக்கு - எமை
இரையாக்கும் அந்த
இரணிய குலம் - வெந்து
பூமியில் மடிகின்றன
வெற்றி உறுதி என்று வந்து
வெற்றி உமக்கென்று
வீரமுரசம் கொட்டிவிட்டு
வந்த படைகள்
வணக்கம் கூறி ஓடுகின்றன.
வீரம் செறிந்த எங்கள்
உறவுகளின் கரம்
வெற்றியில் கை கொட்டும்.

அ.சிவம்

போர்க்கோலம்

வெள்ளை புறா வேடங்கலைந்து
வல்லூறாகிய பின்னர், வளையில் பதுங்கிய
அகிழான் முதல் கனைகெட்ட
கண்டெலிகள் வரை போர்க்கோலம்

அரியநாயகம்

நீழல்கள் நீஜங்களாக்

பூமி அவனை முத்தமிட்டது
நினைப் பொழிந்து நீண்டிழுத்தது
நிஜங்கள் அவன்
விடுதலைக்காய் மூர்சைத்
தொலைத்த இடத்தில்
குனிந்து கொண்டன நிழல்கள்
நிமிர்ந்தன நடந்தன
நிழல்கள் நிஜங்களாகி

மோகனரஞ்சன்

என் காலடியில் வெகுதூரத்துக்கு அப்பாலோ!...

ஆனால் என்னால் பார்க்க முடியவில்லை! பனிப்
புகார் எனது பாதையை, மறைக்கிறது.

முன்னாட்களில் பல தூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பெல்
லாம் பௌத்த மடங்கள் கொரியாவின் ஆட்சி அமைப்
பில் முக்கிய காரணியாகத் திகழ்ந்தன. அரசன் கூட
பிக்குகளின் உடையை அணியக் கட்டாயப்படுத்தப்
பட்டான். மடாதிபதிகளின் அதிகாரத்தின் ஒரு சின்
னமே அரசன் என்பதைக் காட்டவே, இப்படி அமைக்
கப்பட்டிருந்தது. மடாதிபதிகளின் ஆட்சியில் நாடு
ஊழல் மயப்பட்டது. ஒரு மேடையில் நின்று கொண்டி
ருக்கும் பெண்கள் மந்திர ஜாலங்களால் தரையைக்
கிழித்துக் கொண்டு பூமிக்குள் செல்வார்கள்.

பூமியின் கீழே அந்தப் பெண்கள் பிக்குகளால் வகுசிக்
கப்படுவார்கள். கடைசியில் மடங்கள் எல்லாம் ஆள்
அரவமற்ற மலைப் பிரதேசங்களுக்கு மாற்றப்பட மந்திர
ஜாலங்களும் நின்றன. ஆனால் கொன்பூசியசின் நடை
முறைச் சித்தாந்தத்தில் திருப்திப்பெறாத எனது பாட்டி
யைப் போன்ற ஆன்மிகமுறையில் கடவுளின் மாயையை
அறிய முற்படும் இயற்கைக் குணங்களைக் கொண்டவர்
கள் வருடத்துக்கு ஒரிருமுறை புனிதப்பயணங்களை
மடங்களுக்கு மேற்கொள்வர். தங்களது நம்பிக்கைக்குரிய
பிரார்த்தனைகளை பிக்குகளிடம் ஒப்படைப்பர்.

மஞ்சள் நிற அந்திவேளையில், பழமை பொருந்திய
இந்த மடம் மலைகளிடையே அப்படியே அமிழ்ந்தது.

உருக்கி வார்த்தப்பட்டது போல் மிளிர்ந்தது. கற்களால் சூழ்ந்திருந்த இயற்கைத் தீர்மானம் காரியங்களை

ஆன புலிகளும், பனிங்காலான சிங்கங்களும் பாடும்
கனைகளும் புனிதமான சோலைகளும் இந்த மடத்தைச்
சூழ்ந்து காணப்பட்டன. இந்த வினோதமான சிலைகள்
மனிதர்களால் ஆக்கப்பட்டவை, என எனக்குத் தெரிந்
திருந்தாலும் கூட, இங்கே காணப்பட்டவை எதைபுமே
செயற்கையானவை எனக்கூறமுடியாதிருந்தது. இவை
நிலத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு தானாகவே வெளியே
வந்தவை போலிருந்தன. செழுமை நிரம்பிய மங்கிய
நிறத்திலமைந்த வழிபாட்டு இடங்கள், மலையிலிருந்து
தோன்றும் புயலாலும், மழையாலும், காற்றாலும், சூரிய
ஒளியாலும் பல எண்ணற்ற நூற்றாண்டுகள் குனித்துக்
கொண்டிருந்தன. எல்லாமே இயற்கையாக, படிக்கட்
டுகளின் சாம்பல் நிறமும், தூண்களின் கரும் சிகப்பு
நிறமும், உண்மையான பாறைகளினதும் மரங்களின்
நிறத்துடனும் ஒரே கருதியில் ஒன்றுபட்டு, பார்ப்பதற்கு
பிரித்துணரவே முடியாதபடி, ஒன்று போலவே தோன்
றின. மாலை நேர பறவை ஒன்றின் பாடும் குரல், ஓடும்
அருவியின் ஓசைக்குள் அமிழ்ந்து போனது. பின் அழும்
தேவதாரு மரங்களுக்கிடையே அவ்வொலி முழுமையாக
அற்றுப்போனது. இவை எல்லாம் சூட்சுமமானவை
போலவும், உண்மையற்றவை போலவும், புரிந்துகொள்ள
முடியாத ஒரு கனவு போலவும் இருந்தன.

ஒரு குறுகிய காலமேயான, மூன்று மாதங்களில் நான்
தங்கியிருந்த 'புத்தரின் தியானப்பள்ளி' என அழைக்
கப்பட்ட அந்த மடத்தில் நடைபெற்ற திகழ்ச்சிகள்,
தொடர்ச்சியாக ஆனால் பனிப்புுகார் படர்ந்த படங்கள்
போல் தெளிவற்றதாக எனது மனத்தினரையில் வருகின்
றன. மலைப்பள்ளத்தாக்குகளில் இருளும் வேளைகளி
லும் சந்தி வெளிச்சத்திலும், நிசபத்தத்தில் புதைபுண்டு
போல், எதுவுமே ஆடாமல் அசையாமல் இருக்கும் பகல்
வேளைகளிலும், புத்தபிக்குகள் தமக்கிடையே பூடகமா
கக் கூறும் வார்த்தைகளான, நான் உன்னையே மதித்து
உன்னையே நம்புகிறேன். அமித்தபா, அல்லது இறை
வணக்கமாகிய, எல்லா உயிரினங்களும் காப்பாற்றப்
படுவதாக, என்பனவற்றை நானும், கூறக் கற்றுக்கொண்டு
விட்டேன். பூதங்களால் ஆக்கப்பட்டது போன்ற குளிர்ச்சி
பொருந்திய அறையில் எனக்குரிய பாடங்கள் நடந்தன.
அதனது சுவர்களில் பகட்டான முறையில், முன்னாளில்
வாழ்ந்த தலைவர்களினதும், துறவிகளினதும் படங்கள்
வரையப்பட்டிருந்தன. நான் புத்தமதப் புத்தகங்களை
நூல் நிலையத்தில், மீண்டும் மீண்டும் படித்தேன். எனது
குருவான நரை விழுந்த மடாதிபதியின் உடை, துயரத்தை
பிரதிபலிப்பதுபோல் சேற்றின் நிறத்தில் இருந்தது. அவ
ரது நிர்மலமான முகத்தில் உலகத்தைப் பற்றிய ஆசை
களிலிருந்தும், பொறுப்புக்களிலிருந்தும், விடுபட்ட
தன்மை தெரிந்தது.

அவர் எனக்கு 'நிர்வாண நிலை' பற்றி விளக்க முயன்
றார். "ஒரு மெழுகுவார்த்தியை அணைப்பது போன்றது
அது" என்றார். அவரது வெறுமையான பெரிய அறை
யில் நாம் இருவரும் அமர்ந்திருந்தோம். அங்கிருந்த தூண்
களில் பின்வருமாறு செதுக்கப்பட்டிருந்தது.

'எந்தவித பாவச் செயல்களும்

அடிபணிந்து செய்!

உனது மனதை தூய்மைப்படுத்து!

இதுவே புத்தரது போதனைகள்”

நான் அழகிய பூந்தோட்டத்துக்குச் சென்றபோது, இரத்தம் குடிக்கும் ஈ ஒன்று எனது காதிலோ அல்லது மூக்கிலோ தெரியவில்லை வந்தமர்ந்தது. அதனை நான் அடித்துக் கொன்றதற்காக எனக்கு நல்ல திட்டுக் கிடைத்தது.

“இந்த கொடிய ஈக்களில் கூட புத்தர் இருக்கலாம்” என்றார் எனது குரு. அது கூட நிர்வாணத்தை அடையக் கூடும். அதுதான் திரும்பவும் பிறவி எடுக்காத நிலை. பிரயத்தனம் செய்து அமைதியுடன் இருக்கப் பழகிக் கொள். எந்த ஒரு உயிரினத்தினதும் கெட்டவிதியாக இருந்துவிடாதே” எலிகளையோ, பேங்களையோ அல்லது மாடுகளையோ பெளத்தர்கள் கொல்வதில்லை என எனக்கு அங்கு போதிக்கப்பட்டது.

ஓகஸ்ட் மாதத்தின் கடைசி வாரத்தில், நான் மீண்டும் வீடு வந்து சேர்ந்தேன். அந்த புரிந்து கொள்ளவே முடியாத மாய உலகிலிருந்து அப்போதுதான் வந்து சேர்ந்த வனுக்கு அதற்கு நேர் எதிரிடையாக எல்லாம் இருந்ததைக்காண அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

தூரகிழக்கு நாடுகளின் அரசியல் பற்றி அதிகம் தெரியாத வாசகனுக்கு, 42 நூற்றாண்டு காலமாக கதந்திரமாக இருந்த கொரியா 20-ம் நூற்றாண்டின் முதல் பத்து ஆண்டுகளில் எப்படி புதிய யப்பானின் முன்பு, அதனது திசுட்டுத்தனமானதும் ஆனால் விடாப்படியானதுமான ஆக்கிரமிப்பின் முன் செய்வதறியாது தின்றதை விளங்கிக் கொள்ளமுடியாது. கிழக்கில் யப்பான் தனது பலத்தை, விரைவாக மேற்குலக கலாச்சாரத்துக்கு மாற்றியதால் பெற்றது. குறிப்பாகத் தனது படைபலத்தை மேற்குலகப் பாணியில் மாற்றியது. இணைய நாடுகளிடையே இயல்பாகவே இருக்கும் கறுகறுப்புடன் பலவகையான மாறுதல்களில் யப்பான் ஈடுபட்டது. அதற்கு இந்த வகைப் போலியான மாறுதல் இயற்கையாகவே வாய்க்கப் பெற்றிருந்தது. யப்பானுக்கு பாம்பு தோலை உரிப்பது போல், ஒரு கடன் வாங்கிய நாகரீகத்தை உதவித் தள்ளி விட்டு, அதனிடத்தே வேறொன்றை எடுத்துக் கொள்வது

கலபமான ஒன்றாகவே இருந்தது. பழமை பொருத்திய சீனாவுக்கும் கொரியாவுக்கும் இருப்பதைப் போலன்றி ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது யப்பானுக்கு இவ்வகை மாறுதல் கலபமாக இருந்தது என்னவோ உண்மையே. தங்களது நிலையில் தளர்ந்திருந்த அந்தக் காலகட்டத்தில், கொன்பூசியன் கலாச்சாரத்தால் பின்னிப்பிணைக்கப்பட்டிருந்த சீனாவும் கொரியாவும் இந்த நூற்றாண்டின் முதற்பத்தாண்டுகளில் ஏற்பட்ட உலக ரீதியான தொடர்புகளுடன் எவ்வாறு தம்மை சரிப்படுத்திக் கொள்வது என செய்வதறியாது திகைத்து நின்றன.

புத்திசாதுரியம் மிக்க மில்லியன் கணக்கான மக்களைக் கொண்ட சீனாவின் உட்பகுதிகளை, யப்பான் கைப்பற்றிக் கொண்டது. அந்த வெற்றிகளின் பின் கொரியாவில் தமக்கு உரிமை உள்ளதாக அதிகாரத்துடன் கேட்கத் தொடங்கியது அது. யப்பானிய - ரஷ்ய யுத்தத்தின்போது இது வெளிப்பட்டது. அது துருப்புக்கள் போய் வருவதற்காகான பாதை ஒன்றைத் தரவேண்டும் என கொரியாவிடம் கோரி, அதற்கான ஒப்பந்தம் ஒன்றையும் செய்து, கையொப்பமும் இட்டது. அதில் கொரிய நாட்டை முழுமையாக எடுத்துக் கொள்ளும் எண்ணம் தமக்கு இல்லை எனவும் எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆனால் வந்த துருப்புக்கள் வெளியேறவேயில்லை. துருப்புக்களின் பின்னே தேவீக்களைப் போல் வந்த சில்லறைப் புத்தி கொண்ட யப்பானியர்களின் குதுகலங்களுக்கு பாதுகாப்புக் கொடுப்பதற்காக, படைமீனர் அங்கேயே நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் செய்த எல்லா தீய செயல்களுக்கும் பாதுகாப்பாக அவை செயற்பட்டன. சோலில் இருந்த குழப்பமும் செயற் திறனுமற்ற அரசாங்கத்தை யப்பான் முதலில் கூச்சலெதுவும் ஏற்படுத்தாமல் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்தது. இது 1907-ல் நடந்தது. ஒற்றர்களையும் யப்பானிய இராணுவ அதிகாரிகளையும் வைத்து கொரியாவின் வயோதிக அரசனை செயலிழக்கச் செய்து அரியணையிலிருந்து இறக்கி அவரின் பருவமடையாத மகனை அரசனாக்கியது. கடைசியில் உடைத்துப் பேசத் தொடங்கியது. 29 ஓகஸ்ட் 1919-ல் எல்லா ஒப்பந்தங்களையும் ரத்துச் செய்து, பகிரங்கமாக கொரியாவைத் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டதாக அறிவித்தது.

இந்தச் செய்தி புல்லால் வேயப்பட்ட கூரைகளைக் கொண்ட 'சோய் -டுய்- சாய்' கிராமத்தை அடைந்த போது, எனது தகப்பனாரின் முகம் கடும் சிவப்பு நிறமானது. மெளனியானார் அவர், தன்னைக் கொரியாவின் பிரதமர் போல் பாவனை பண்ணிக் கொண்டு திரியும் எனது மாமா சடுதியாக வயதானவர் போலானார். மனதால் கருங்கிப் போய்விட்ட அவர் மயக்கமடைந்து விழுந்தார். கவிஞரான எனது பித்துக்குளி மாமா தனக்கு முன்னே தெரிந்த நட்சத்திரங்களை இரவு முழுவதும் பார்த்தபடி இருந்தார். இச்செய்தியைக் கேட்டதும் 'இனிமேல் இந்த நாட்டின் பிரதமராக வரமுடியாது' என்ற முதிர்ச்சியற்ற ஆனால் தன்னலமற்ற எண்ணமே

எனக்கு முன்பில் எப்போதும்

நான் மனம் உடைந்து போய் அழுதேன். எங்களின் முத்தவர்கள் இதுவரை அழுத்தொடங்கவில்லை. நான் அழுதபடி வீட்டுக்கு வெளியே ஓடினேன். ஆகாயத்தை நோக்கினேன். அங்கு அழிவைத் தரும் கருமையுடன் கூடிய ஏதாவது தென்படுகிறதா எனப் பார்த்தேன். இறுதி முடிவைத் தரக்கூடிய புயலும் வெள்ளப் பெருக்கும் ஏற்பட்டு எங்கள் எல்லோரையுமே அள்ளிக் கொண்டு போகப்போகிறதா? ஆனால் வானம் தெளிவான நில நிறத்துடன் இருந்தது. பளிங்கு போல் சூரிய ஒளியில் மின்னிய ஆற்று நீர், நுரைதள்ளியபடி ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

பயத்துடன் கூடிய இறுகிய முகங்களுடன் பிள்ளைகள் நின்றிருந்தனர். கிராமம் நிசப்தத்திலிருந்தது. எவருமே கதைக்காமல் மெளனமாக இருந்தனர். பின்னர் மதிய நேரம் வரவே, பொதுவான அழகுரல்கள் கேட்டன. புலம்பல் ஒலி எங்கும் கேட்டது. கிராமத்திலிருந்த எல்லோரது விடுகளிலும், குடும்பத்தில் யாரோ இறந்துவிட்டது போன்று, புலம்பலுடன் கூடிய அழகுரலும் ஒப்பாரியும் கேட்டது.

சில ஆண்கள் தொடர்ந்து குடித்த வண்ணமிருந்தனர். "அழிவு நான் வந்துவிட்டது நாம் எல்லோரும் நரகத்துக்குள் தள்ளப்பட்டுவிட்டோம்" என அவர்கள் கத்தினர்.

காலையிலிருந்து எனது தகப்பனார் எதுவும் சாப்பிடவோ குடிக்கவோ இல்லை. தள்ளாடியபடி வீட்டிற்கு வெளியே வந்தார். அவரது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது நாங்கள் எல்லோருமே அவருக்குத் தமது முத்தபிள்ளை போல் தோற்றம் அளித்தோமோ என்னவோ, தனது கைகளை எம்பக்கமாக நீட்டினார்.

"நாம் எல்லோரும் அழிவைத் தரப்போகும் பட்டினிக் குள்ளாகப் போகிறோம். முடிவே இல்லாத பஞ்சம் வரப்போகிறது. நாங்கள் இறலிருந்து மீளப்போவது எப்போது என்பதை யார்தான் அறிவார்"

அவரது முகம் கண்ணீரால் தோய்ந்துபோனது. வழித் தோடிய கண்ணீர் அவரது நாடிவரைகூட வந்திருந்தது. எங்கள் வீட்டின் வாசற் பக்கமாக கொரிய நாட்டின் கொடியை ஏற்றி அதற்குத் தாழ்பணிந்தார் அப்பா.

அன்று, இரவு வேளைக்கான உணவு வீட்டில் சமைக்கப்படவில்லை. காலையில் அணிந்த உடைகளை மாற்றாமலேயே, எனது பாட்டி மெழுகுவர்த்தியின் பக்கமாக அமர்ந்திருந்தாள். பாட்டி அரிசியிலான கஞ்சியை எடுத்துக் கொண்டு, அடிக்கடி அப்பாவை நாடிப் போய்க் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அவரோ பாயில் ஆணி அறைந்தது போல் படுத்திருந்தார். கஞ்சியை அருந்த மறுதலித்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

காலையில் பார்த்த போது இரவு முழுவதும் குடித்துக்

கொண்டே இருந்த இளைஞர்களில் பலர், தற்கொலை செய்துகொண்டிருந்தது தெரிந்தது. பகல் நேரங்களில் கிராமத்துப் பெண்கள் சுத்திகரிப்பு வேலைகளில் ஈடுபடும் நீரோடையின் கரைகளில் அவர்களின் சடலங்கள் கிடந்தன.

வெளிர்நீல நிறத்தைபுடைய உடைகளை அணிந்த யப்பானியர்களைக் கொண்ட கோஷ்டியொன்றிற்கு தலைமை தாங்கியபடி, ஒரு யப்பானியப் பொலிஸ்காரன் எமது கிராமத்துக்குள் வந்தான். எல்லோரது கைகளிலும் வாள்களிக்குத்தன. அவர்கள் எங்கள் 'கேற்றை' அடித்துத் திறந்தனர். ஏற்ற வேண்டிய யப்பானின் சூரியக் கொடிக்குப் பதிலாக, ஆண் - பெண் உறவின் முக்கியத்துவத்தை குறிக்கும் (கொன்பூசியன் தத்துவப்படி) சூரியமும் சந்திரனும் அமையப்பெற்ற சிவப்பு, வெள்ளை நிறங்களில் அமைந்த கொரிய நாட்டின் கொடியை ஏன் ஏற்றியிருக்கிறாய்? என, அந்தப் பொலிஸ்காரன் கேட்டான். அலட்சியம் தெரியும் வண்ணம் தோணைக் குலுக்கி, தனக்கு அவன் கூறுவது எதுவும் விளங்கவில்லை என்பது போல் அப்பா நடித்தார்.

அந்த யப்பானியப் பொலிஸ்காரன் எனது தகப்பனாரின் மேல் பாய்ந்தான். கால்களால் அவரை உதைத்தான். இது நடைபெறுவதை யன்னலால் கண்ட எனது பாட்டி, தலைக்கு மேலாக கைப்போட்டுக் கொள்ளாமலும், முகத்தை, இழிகணம் கொண்ட கண்களுக்கு தெரியாமலிருக்க துணியால் மறைத்துக்கொள்ளாமலும், அவசரமாக சம்பவம் நடைபெற்ற இடத்துக்கு ஓடாடி வந்தான். "எனது மகனைத் தொடாதே" என அவள் கிரிச்சிட்டுக் கத்தினாள். அப்பாவுக்கும் பொலிஸ்காரனுக்குமிடையே வந்தான். "இந்த இரண்டு நாட்களாக எதுவுமே அவன் சாப்பிடவில்லை. அதனால் தானோ என்னவோ அவனுக்கு, தான் என்ன செய்கிறேன் எனத் தெரியவில்லை" என்றான்.

அப்போது அந்தப் பொலிஸ்காரன் பாட்டியை கிழே தள்ளினான். மிகவும் கொடூரமான முறையில் ஐரோப்பிய பாணியில் அமைந்த சப்பாத்துக்களால் அவனை உதைத்தான். இதைக்கண்ட அவனது பிள்ளைகள் பெருமூச்சு விட்டபடி நின்றனர்.

கொரியர்களின் கண்களுக்கு ஒரு வயது முதிர்ந்த முதாட்டியை அடிப்பது என்பது மரண தண்டனையை பெற்றுத்தரக்கூடிய குற்றமாகும். ஒரு முதாட்டியின் பாவாடைக்குப் பின்னே கடும் குற்றவாளிகள் கூட மறைந்து கொள்ளலாம். எமது அப்பா அந்தப் பொலிஸ்காரனின் குரல்வளையை தெரித்துக் கொன்றிருப்பார். ஆனால் எனது பாட்டி, வலி தந்த துன்பத்தால் மயங்கி விட்டதைக் கண்ணுற்றவர், அவனைத் துக்கி எடுத்துக் கொண்டு சந்தைப் பக்கமாக இருந்த (ஓரளவு திறமை

கொண்டு சந்தைப் பக்கமாக இருந்த (ஓரளவு திறமை

புள்ளவர் எனப்பேசப்பட்ட) டொக்ரர் ஒருவரிடம் சென்றார். பாட்டியின் கெண்டைக்கால் முறிந்ததால், பலவார காலமாக அவன் ககவீனமுற்றிருந்தார்.

பித்துக்குளிக் கவிஞரான எனது மாமவின் 'ஸ்ரீடி யோ'வுக்குள் அன்று இரவு சென்றேன். பாயில் படுத்த படி பரிதாபகரமான முறையில் அழுதுகொண்டிருந் தேன். பித்துக்குளிக் கவிஞர் அடுத்த அறையில் நடை பயின்று கொண்டிருந்தார். இடையிடையே வாய்க்குள் ஏதோ முணுமுணுப்பதும் கேட்டது. கடதாசியாலான கதவில் எனது ஈரம் தோய்ந்த விரல்களால் ஒரு துளை செய்து, அவர் இருந்த அறையைப் பார்த்தேன். வெளிக் கதவினருகே நின்றுகொண்டு, ஆகாயத்தை நோக்கி கை முன்டிபைய உயர்த்திக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

"ஓ, சந்திரனே நட்சத்திரங்களே" ஒளிவிடுவதற்கு உங்களுக்கு எவ்வாறு மனம் வந்தது? நீங்கள் முழக்கத் துடன் கூடிய புயலை உண்டாக்கி, ஏன் எல்லாவற்றையும் அமிழ்த்தி அழித்து விடக்கூடாது. மலைகளே! பச்சை இலைகளிலும் மரங்களிலும் பூக்களிலும், சலசலவென்ற ஒலியையும் ஒளிர்ப்பையும் ஏற்படுத்தும் உங்களது ஆன்மாவின் ஒளி இப்போது இல்லாமல் போய்விட்டதே. அது உங்களுக்கு இன்னும் விளங்கவில்லையா? உன்னுடைய மடியில் படுத்தும், தமது இரத்தத்தை உனக்கு ஈர்த்தும், தமது காவிய தேவதையாக உன்னையே வைத்திருந்த இந்த மனிதர்களின் தேசிய நீரோட்டம்? நீரிற்கான தேவதைகளே பன்னத்தாக்குகளைக் காக்கும் பூதங்களே, உங்களிடையே நான்காயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த மனிதர்களின் முதல் அரசனான 'தன் - கூன்' அந்த வென்னை நிறக் குன்றுகள் கொண்ட மலையின் அருகில் இருந்த புனித மரத்தடியின் கற்றாடலில் அமைந்த ஆட்சியின் வழிவந்த இந்த மக்களுக்கு முடிவு வந்துவிட்டதை நீங்கள் அறியமாட்டீர்களா? இந்த இரவில் கொரியாவின் ஆன்மா எங்கே, எம்மை பழைய ஆட்களைப் போல் விட்டுவிட்டு சென்றுவிட்டதை நீங்கள் அறியமாட்டீர்களா?

எனது பாட்டா இறந்த போது, அந்த உயரமான டொக்ரர் புல்லால் மேய்ந்த எங்கள் வீட்டின் கூரைக்கு மேலாக பாட்டாவின் ஆவிக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பியதுபோல், பித்துக்குளி கவிஞரான எனது மாமாவும் கொரியாவின் ஆன்மாவுக்கும் ஒரு ஆவிக்கு விடை கொடுப்பது போல் விடைகொடுத்து அனுப்பியிருக்கிறார். அப்படியாயின் கொரியாவின் தேசியம் முடிவடைந்தே போய்விட்டதா?

..... அப்படியானால் கொரியாவின் வாழ்வு முற்றாகவே அஸ்தமித்துவிட்டதா? ரோமர் காலத்தை யொத்த பழமை வாய்ந்த எனது நாடு, எத்தனையோ பொற்காலங்களைக் கண்ட எனது அருமைத்தாய் நாடு - எத்தனை காலமாக, எல்லா நவீன யுகங்களின் தாக்கங்களிலிருந்தும், எட்டிய தூரத்திலிருந்தால் ரோமசாம்ராஜ்யத்தின் எழுச்சியிலிருந்து கூட அந்தவிதப் பரிசீலனை ஆவண்கார்ப்புகள்

இருப்பின் அடையாளம்

நேற்றின் அவலங்கள்
இன்றின் துயரங்கள்
நாளையின் எதிர்பார்ப்புகள்
இவையெல்லாம்
என்னை என்னாகவே
இருக்க விட்டதில்லை எப்போதும்.

ஆணவத்தாலும் அதிகாரத்தின் வழியாகவும்,
கோரமாகக்கப்பட்டு
அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன்.
மனிதர்களற்ற சூனியத்திற்குள் நான்.

வேதனைகளால் கரைகின்றன
நிமிடங்கள்
தமிழனின் அதிகக்குடி பற்றியும்
இந்த மண்ணுக்கு
அவரே சொந்தமானவன் என்றும்
சொல்லிக் கொண்டிருப்பதில்
சலித்துப்போயிற்று என் பேனா.
நான் தமிழன்,
எனக்கொரு அடையாளம் வேண்டும்
அதற்கு கவிதை போதாது,
துப்பாக்கி, கத்தி, கோடரி
ஏதாவதொன்று வேண்டும் உடனே.

சந்திரபோஸ் கதாகர்

புக்கும் ஆளாகாமல் இருந்ததே - நான் அழுதழுது பின் நித்திரையாகிவிட்டேன். வெளியே என்றுமில்லாத வகையில் சத்தங்கள் வந்துகொண்டே இருந்தன - இரவு கட்டுக்குப் போடாமல் விடப்பட்டிருந்த மாடுகளின் சலங்கைகளிலிருந்து வந்து 'ஜில் ஜில்' என்ற ஒலியுடன் கூடவே, அவற்றின் 'ம்மா' என்ற அழுகரல் சத்தமும் விந்தையை ஏற்படுத்தும் வண்ணம், பலமாகக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது.

முற்றும்

இன்று கோணேசர் ஆலயம் இருக்கின்ற இடத்தில் நடப்பட்டுள்ள நடுகல் தொடர்பான செய்தி மனதைத் தொடுவதாகும். சுற்றி மூன்று பக்கமும் கடல் சூழ மலை மீது கொண்டுவந்த கோயிலுக்கு அருகில் காவலரண்களுடன் கூடிய கோட்டையில் ஒல்லாந்து படையணிகள் முன்னர் தங்கியிருந்தன.

காதலன் ஒல்லாந்திற்கு கப்பலேறத் தயாரானார். இதை அறிந்த வான் ரீடா புழுவாய் துடித்தாள். தன் உயிரை மாய்ப்பதற்காகக் கடலில் குதித்தாள். உயிர் துறந்தாள்.

24.04.1687-ஆம் திகதியன்று வீழ்ந்தவனின் நினைவாக மனம் வெதும்பிய தந்தை நட்பு நடுகல் இன்றும் சுவாமிமலையில் இருக்கின்றது. வழிபாட்டுக்குச் செல்லும்

இவ்வாலயத்தை மீண்டும் புனரமைக்க தமிழ் மக்கள் முனைந்த வேளையில் கல்தெனியைச் சேர்ந்த திரு. ஹஸ்கிரிகெதரடித்தியஸ்வாமி என்ற கைவினைக் கலைஞர் II 1/2 அடி உயரமுள்ள குத்துவிளக்கைச் செய்து கொடுத்தார். இதைச் செய்து முடிக்க இக் கலைஞர் ஒருவருட்காலத்தைச் செலவிட்டார். 1962 சித்திரை வருடப்பிறப்பன்று இவ்விளக்கு ஆலயத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

25.07.1952 அன்று சிநீலங்கா நாடாளுமன்றத்தில் என்.ஆர்.இராசவரோதயம் அவர்கள் தமது முதல் உரையைப் பின்வருமாறு நிகழ்த்தினார்.

இப்போது நான் திருகோணமலைப் பிரதிநிதி என்ற முறையில் அல்ல, இந்து என்ற முறையில் பேசுகின்றேன். இந் நாட்டில் இந்துக்களுக்கு இரண்டு பரிசுத்த தலங்கள் இருப்பது அங்கத்தவர்களுக்குத் தெரியும். அதில் ஒன்று திருக்கேதீஸ்வரம்மற்றது திருக்கோணேஸ்வரம். கோணேஸ்வர ஆலயத்தை மறுபடியும் கட்டும் பொருட்டு ஒரு ஏக்கருக்கும் குறைந்த ஓர் நிலத்தை குத்தகைக்குத் தரும்படி 2 வருடங்களுக்கு முன் அரசாங்கத்திற்கு விண்ணப்பித்திருந்தேன்.

ஓர் இந்து என்று தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளும் நிரத்தரக் காரியதரசி அந்த இடத்தை வந்துபார்த்தார். இவர் பழைய கோவிலின் அத்திவாரத்தை காட்டும்படி எம்மைக் கேட்டார். போர்த்துக்கேயர் அதை அழித்த பிறகு அக் கோவில் கற்களைக் கொண்டு டச்சுக்காரர்கள் கோட்டையைக் கட்டியபிறகு சமீபத்தில் பிரித்தானியர்கள் பண்டகசாலையையும் அலுவலகங்களையும் கட்டிய பின்னர் எமது நிரத்தரக் காரியதரசி திருகோணமலைக்கு வந்து பழைய கோவிலின் அத்திவாரத்தைக் காட்டும்படி கேட்டார்.

இவ் உரையினூடாக திரு என். ஆர். இராசவரோதயம் அவர்கள் இவ் ஆலயம் கட்டும் வேளையில் ஏற்பட்ட முரண்பாட்டைக் காட்டி யுள்ளார் என்பதை புரியக்கூடியதாக உள்ளது.

தென் தமிழீழம்

மறக்க

முடியாத

தர்புக

நனைவுகள்

கிருமலை யோசுகந்திரம்

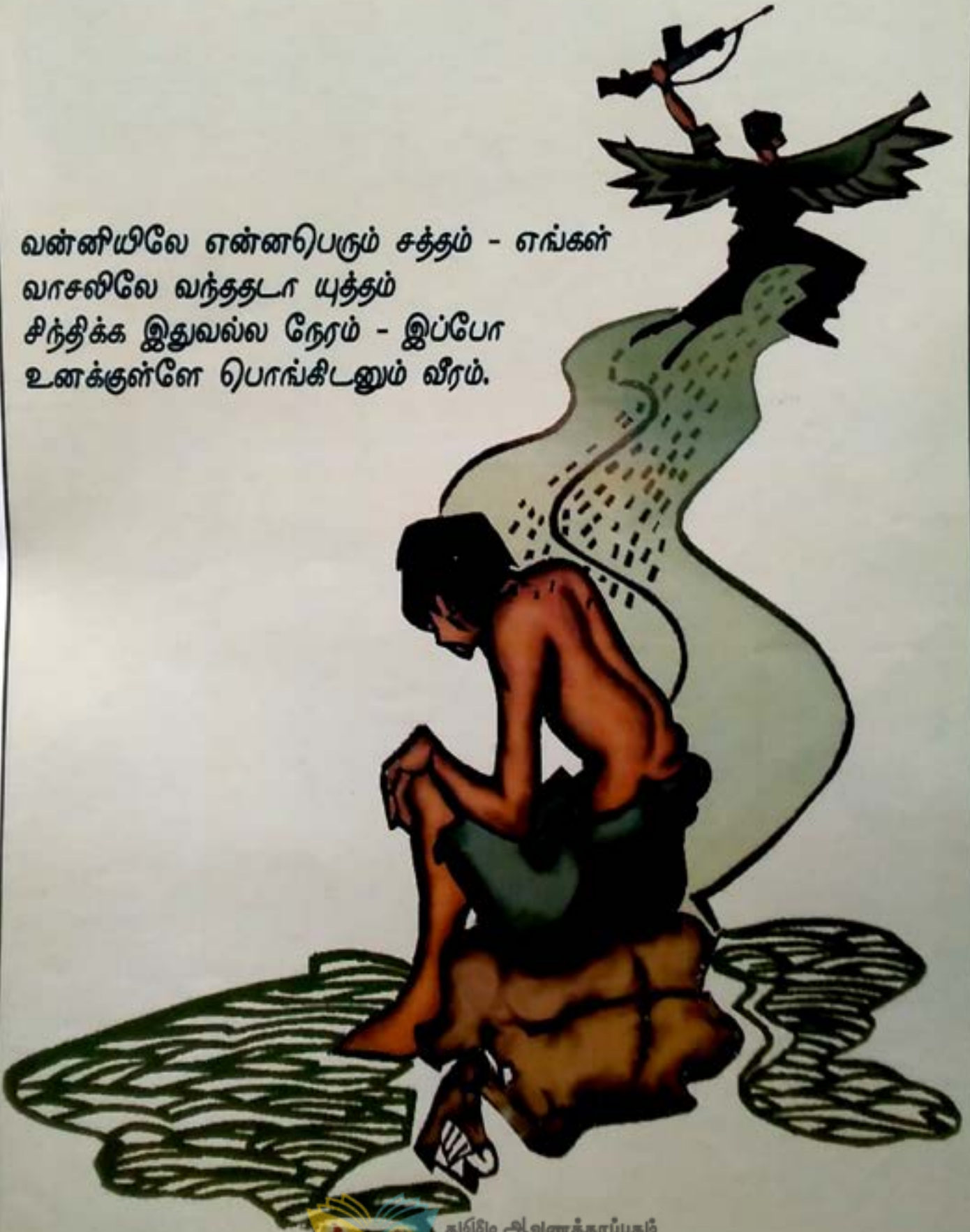
இங்கு நிலை கொண்டிருந்த படையணியின் தலைமை மேலான ராக இருந்தவரின் மகனின் பெயர் அழகு பிரான்சினா வான்ரீடா என்பதாகும். மிகவும் உடல் அழகு வாய்ந்த இவனை இப்படையணியிலுள்ள ஒரு அதிகாரி விரும்பினார். வான் ரீடாவும் இவரை காதலித்தான். இதை அறிந்த வான்ரீடாவின் தந்தை இக் காதலில் குறுக்கிட்டார்.

திமரென ஒரு நாள் ஒல்லாந்துக்கப்பல் திருகோணமலைக்கு வந்த நேரம் பார்த்து பணிமாற்றக் கட்டளையை ஏற்ற அக்

வரலாற்றுப் பார்வை கொண்ட யாத்திரீகர்கள் இந் நடுகல்லினூடாக உயிராக வாழ்ந்த இவ் ஒல்லாந்துக்காதலை நினைக்கின்றனர், இன்றும் மதிக்கின்றனர்.

1624 சித்திரை 1-ம் திகதி கோணநாயகர் ஆலயம் போர்த்துக்கேயரால் இடிக்கப்பட்ட பொழுது இவ் குள்ள பொட்களைக் கையகப்படுத்திய போர்த்துக்கேயர் தமது நாட்டிற்கு அப் பொருட்களைக் கொண்டு சென்றனர். அவர்கள் கொண்டு சென்ற இடம் இன்று கோயில் விளக்குகளில் அடங்கும்.

வன்னியிலே என்னபெரும் சத்தம் - எங்கள்
வாசலிலே வந்ததடா யுத்தம்
சிந்திக்க இதுவல்ல நேரம் - இப்போ
உனக்குள்ளே பொங்கிடனும் வீரம்.

5382 999-1810 ipse a cor ap a am tuppia tpe kor

தமிழ் மொழி ஆய்வுக்கூடம்
Tamil Language Archives